

Giới thiệu [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen

Thể loại: Xuyên không, đồng nhân naruto

Nữ chính: Uchiha Hasu

Sau bao nhiêu năm cố gắng cuối cùng Hasu cũng đạt được ước nguyện của mình. Cảm tấm bằng cử nhân quản trị khách sạn trên tay cô vui vẻ lên máy bay về nước.

Cô luôn cho rằng cuộc đời này có chút khó khăn thì cuối cùng cô sẽ vượt qua được hết. Nhưng lúc này cô không biết bản thân mình là may mắn hay xui xẻo nữa.

Người ta nói xác xuất rơi máy bay là rất nhỏ. Thế nhưng cả cuộc đời này cô chỉ có hai lần được đi máy bay thế mà cô lại mua phải vé số độc đắc!!!

Máy bay của cô bị rơi, khi cô tỉnh lại thì phát hiện bản thân mình đã xuyên vào thế giới truyện tranh Naruto. Khi nhìn thấy ảnh người anh Uchiha trong phòng, kí ức bỗng nhiên ùa về. Cô phát hiện ra bản thân không phải xuyên không mà chỉ là trùng sinh sống lại.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nằm trong bệnh viện Konoha 2 ngày, Hasu tiếp nhận sự thật cô đã xuyên vào thân thể cô nhóc Uchiha Hasu 6 tuổi, người mà lẽ ra đã chết trong vụ thảm sát gia tộc Uchiha vừa rồi.

Theo trí nhớ mơ hồ có được từ thân thể hiện tại, Hasu cũng tìm được đường trở về gia tộc Uchiha trong truyền thuyết. Bước qua cánh cổng, bỗng mọi cảm giác quen thuộc tràn ngập trong huyết quản Hasu. Đập vào mắt cô là những căn nhà gỗ mang phong cách Nhật Bản cổ xưa. Khắp nơi trong gia tộc từ những bức rèm, cờ hiệu, cửa nhà,... đều là hình ảnh chiếc quạt tròn nhỏ nửa trên màu đỏ, nửa dưới và cán quạt màu trắng (biểu tượng gia tộc Uchiha).

Cả khu nhà vốn dĩ nên ấm áp, vui vẻ, nên mang tới cho người ta cảm giác tự hào là thế giờ đây yên lặng và lạnh lẽo cỡ nào. Cảm giác khách biệt hẳn với thế giới ngoài kia làm tâm trạng Hasu trùng xuống, cô không hiểu sao lúc này mình đặc biệt khó chịu, có cái gì đó cứ nghèn nghẹn trong lòng không thoát ra được. Hasu vội vàng bước thẳng về phía căn nhà phía cuối con đường, có một loại sức mạnh nào đó như đang thôi thúc, lôi kéo cô bước về phía đó.

Sasuke đang ngăn người trong nhà, chợt thấy một nhóc con có mái tóc đỏ tươi, lùn cùn chạy qua cửa nhà cậu, hai mắt cậu sáng bừng lên. Đó cũng là người gia tộc Uchiha sao? Sasuke lập tức ấn thân bám theo cô bé.

Càng tới gần ngôi nhà, cảm giác quen thuộc càng dâng lên trong lòng Hasu. Lao nhanh vào căn nhà, về mặt Hasu hiện lên nét bàng hoàng, hoảng hốt, trái tim co rút, đầu đóm, giống như mình vừa đánh mất thứ gì đó đặc biệt quan trọng vậy. Trong đầu hoàn toàn trống rỗng, đôi chân cứ thế theo bản năng bước tới trước cửa một căn phòng thì dừng lại. Hasu lặng yên, hai mắt nhòm chằm chằm cánh cửa,... do dự hồi lâu không dám bước vào... Linh cảm nói cho cô biết, mình có liên quan mật thiết đối với ngôi nhà này - chính nó đã đưa cô tới đây, chỉ cần kéo cánh cửa này ra mọi bí mật sẽ được hé mở. Nhưng Hasu không dám bước vào, cô không biết nó là gì nhưng chính là cảm thấy sợ hãi cái bí mật phía sau đó, cảm giác giống như nó sẽ nuốt chửng cả thế giới của cô ngay lập tức.

Nhưng Hasu không phải là người nhìn thấy khó khăn, sợ hãi mà bỏ cuộc. Cố gắng ổn định lại cảm xúc chính mình, cô mở cửa bước vào. Nhìn sơ qua căn phòng cực kỳ đơn giản, gọn gàng với ba tông màu xanh dương đậm, đen và trắng một tấm trải giường, chăn gối xếp ngay ngắn, bên phải là một chiếc tủ quần áo, kế bên là một chiếc bàn làm việc.

Bước về phía chiếc bàn, Hasu bị thu hút bởi một chiếc khung ảnh nhỏ. Trong hình một chàng thanh niên với mái tóc ngắn tối màu hơi rối, anh có chiếc mũi hơi rộng, lông mi rõ ràng hơi nhếch lên. Từ sau lưng anh ló lên một cái đầu nhỏ với mái tóc đỏ tươi, đôi mắt to tròn đen láy giống y hệt chàng thanh niên, khóe môi nhếch lên nụ cười vô cùng thỏa mãn, hưởng thụ, hai tay cô bé ôm chặt cổ anh, đôi chân nhóc con vung lên phía trước vung vẩy.

Hasu cứng người lại, lùi sau vài bước, cô nhận ra đứa bé trong bức hình này là chính mình, từng dòng ký ức cứ ào ạt ùa vào trong đầu cô: anh công cô đi dưới bầu trời đầy sao, anh nằm ôm cô vuốt tóc kể truyện ru cô ngủ, chiếc bánh mừng sinh nhật khiến anh loay hoay cả buổi sáng - mặc dù hơi cháy một chút nhưng cô vẫn hạnh phúc không tả nổi,... từng thứ từng thứ một ngày càng hiện lên rõ ràng... Nhưng anh đâu rồi? Anh bỗng dưng biến mất khỏi thế giới của cô...

Cô không tài nào nhớ được ngày đó cô đối mặt với nó như thế nào, nhưng... Đau! Đau quá! Tại sao lại bắt cô trải qua nỗi đau này một lần nữa? Hasu ngồi thụp xuống ôm đầu, khóc thét lên,... (Hasu không chỉ là xuyên không, giờ phút này cô nhớ lại ký ức hai kiếp trước của mình, cô chính là tiếp tục trùng sinh, sống lại trong thế giới này một lần nữa). Trải qua hai kiếp người, hiện tại cô đã biết tại sao anh rời cô, cô hiểu anh sống và hy sinh vì điều gì.

Nếu như ông trời cho cô sống lại một lần nữa, tại sao không cho cô sống lại sớm hơn? Như thế có lẽ anh sẽ không phải rời bỏ cô. Có lẽ sẽ không có quá nhiều bi kịch diễn ra sau này?

Hasu ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen trống rỗng dần lấy lại tiêu cự, lại chuyển dần sang màu đỏ, chính giữa xuất hiện một chấm tròn màu đen, hai bên chấm tròn là hình hai dấu phẩy cân xứng. Đôi mắt trở lên bình tĩnh và vô cùng kiên định. Cô sẽ thay anh sống tiếp, thay anh bảo vệ ngôi làng, bảo vệ gia tộc. Shisui niichan....

Từ góc tối, Sasuke giật mình lắm nhảm “Sharingan”

Phòng Hokage Đệ Tam:

Một ông lão đang ngâm tẩu thuốc trong trang phục Hokage ngồi trước bàn làm việc, đối diện với cánh cửa ra vào. Phía sau ông là khung cửa sổ rộng lớn có thể nhìn thấy cả bầu trời trong xanh và làng Lá (Konoha) yên bình. Cửa phòng bật mở, Hasu quy củ bước vào cúi chào:

- Hokage sama (Ngài Hokage).

Ông lão bỏ tẩu thuốc ra quan sát Hasu:

- Hasu, cháu tìm ta có chuyện gì?

Đã đọc qua diễn biến toàn bộ câu truyện, Hasu biết Hokage Đệ Tam là người tốt, cô hoàn toàn có thể tin tưởng ông. Chính vì vậy Hasu muốn nói chuyện với ông một cách thẳng thắn.

- Vâng ạ. Cháu muốn nói chuyện riêng với ngài về việc xảy ra đối với gia tộc cháu.

Trong lòng Hokage Đệ Tam nghi hoặc khó hiểu. Nhóc con này muốn nói gì với ông?

- Được! Cháu tới đây ngồi đi.

Ông bước về phía bàn tiếp khách phía bên trái căn phòng và gọi Hasu qua ngồi cùng.

- Vâng!

Hasu bước theo ông, ngồi xuống, rồi bình tĩnh nói.

- Hokage Đệ Tam, cháu biết bí mật phía sau sự việc vừa rồi.

Trong lòng ngài Đệ Tam kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh nhìn cô. Ông không cho rằng chuyện mà Hasu đang nhắc tới là vụ thảm sát gia tộc Uchiha. Mọi chuyện diễn ra đều vô cùng bí mật, ngay tới cả các ninja chủ chốt trong làng cũng không hề hay biết, mà cô bé này mới chỉ 6 tuổi, còn chưa tới trường, lại chưa từng tham gia vào sự vụ trong làng. Ông thăm dò hỏi:

- Ý cháu là?

- Cháu nghĩ rằng sẽ có cách tốt hơn để ngăn chặn nội chiến. Ngài thấy đấy, kết quả này thật sự quá tàn nhẫn. Thật sự lỗi lầm đều xuất phát từ gia tộc cháu hay sao? Hy sinh cả tộc Uchiha là giải quyết được tận gốc vấn đề? Biết bao sinh mạng, bao người vô tội. Họ chẳng lẽ không phải là người dân mà Konoha cần bảo vệ?

Hasu đưa ra một loạt vấn đề. Mọi chuyện kìm nén trong lòng cô quá lâu, bây giờ mới có cơ hội giải tỏa. Cô khó mà giữ được bình tĩnh.

Lúc này Đệ Tam thật sự tin rằng không biết bằng cách nào nhưng Hasu biết tất cả. Ông cũng luôn hối hận vì sự thiếu quyết đoán của mình đã để Danzo phía sau gây nên chuyện như vậy. Hasu nói đúng, Uchiha tất cả đều là người dân làng Lá. Ông xấu hổ nói:

- Ta xin lỗi! Đều là lỗi của ta, là do ta quá nhu nhược mới dẫn tới kết quả này.

Hasu không kiềm chế nổi cảm xúc của mình nữa. Cô ngắt lời ông, cao giọng.

- Đúng vậy! Ngài được mệnh danh là Ninja mạnh nhất làng Lá. Vậy mà tại sao mọi gánh nặng lại đặt lên vai Itachi niichan. Tại sao để anh ấy hành động tiêu cực như vậy?

Lúc này Đệ Tam không biết phải trả lời cô nhóc như thế nào. Từ cô bé phát ra một cỗ khí thế mà đến ngay cả ông, một ninja đã trải qua sinh tử không biết bao nhiêu lần cũng phải e ngại.

Nhìn ngài Đệ Tam trầm mặc, Hasu biết mình đã quá lời, cô không nên đòi hết lỗi lên người ông. Ông cũng đã thật sự cố gắng đàm phán với gia tộc Uchiha và muốn giải quyết trong hòa bình.

- Shisui niichan lựa chọn hy sinh thầm lặng để bảo vệ Konoha. Nhưng cháu sẽ không làm thế!

Hasu rơi lệ khóc, mỗi khi nhắc tới nīchan là cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, nhắc tới anh cô luôn có cảm giác mình mãi vẫn là nhóc con 4, 5 tuổi ngày ngày đợi anh hoàn thành nhiệm vụ về nhà với cô (hoàn toàn quên mình đã từng là người trưởng thành kiếp trước luôn).

Ngài Đệ Tam bước đến ôm cô nhóc vào lòng, dịu dàng vỗ lưng cô bé an ủi. Ông biết phải đối mặt với chuyện này là quá sức tàn nhẫn đối với cô bé. Cả Itachi và nhóc Sasuke nữa. Không biết bây giờ nhóc Sasuke kia thế nào rồi?

Hasu ôm cổ ông khóc nức lên.

- Hu... hu... hu...

Khóc chán, nước mắt, nước mũi tèm lem lau hết lên người Hokage Đệ Tam. Hasu ngược đôi mắt đen láy, trong suốt lên nhìn ngài Đệ Tam nói:

- Cháu sẽ trở thành ninja mạnh nhất thế giới này, để bảo vệ những người sẽ là quan trọng trong cuộc đời cháu. Cháu sẽ cho mọi người thấy sức mạnh của tộc nhân Uchiha, cho họ thấy được tình yêu và sự vĩ đại của gia tộc Uchiha.

- Nhưng ngài yên tâm, bảo vệ Konoha là tâm nguyện của nīchan, cháu sẽ thay anh ấy hoàn thành nó.

...

Sau khi Hasu đi khỏi, Hokage Đệ Tam trầm nghĩ: “Quả không hổ là con gái Kagami Uchiha, chắc chắn Hasu sẽ trở thành một ninja thiên tài giống như anh trai cô bé, thậm chí còn hơn thế nữa,... Cả gia đình họ đều cháy trong mình ngọn lửa Hỏa chí mãnh liệt.”

Ngoảnh đầu lại phía cửa sổ, gương mặt Đệ Tam trùng xuống. Có những người ông cần phải xử lý ngay bây giờ.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tại một căn nhà nhỏ trong làng Lá.

Sasuke giật giật khóe miệng. Tại sao cậu lại trở thành bảo mẫu chăm sóc trẻ nhỏ thế này, cậu cũng là đứa trẻ 9 tuổi thôi mà! =.+

... Lùi lại 3 tiếng trước.

- Chào anh!

Hasu trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ, đôi mắt chớp chớp hết sức đáng yêu nhìn Sasuke.

- Chào!

Sasuke lạnh lùng đáp trả, nhưng trong lòng gợn sóng khẽ động. “Sao nhóc con này lại xuất hiện ở đây?”

- Anh là Uchiha Sasuke phải không? Em là Uchiha Hasu. Rất vui được làm quen với anh!:D

Hasu nhiệt tình làm quen theo phương thức cũ rích, đôi lại chính là ánh mắt lạnh lùng của Sasuke. Hasu buồn bực mà, mới có mấy ngày mà khuôn mặt ngây thơ, trong sáng, đáng yêu của Sasuke kun đã cứng đờ không biểu cảm thế kia. Sau này a... Sau này a... Cậu ấy mà đi theo Orochimaru là cô ghét luôn đó! Hix! Hix! Một mình cậu biết mặt lạnh chắc!

Hasu thu lại thần sắc tươi cười, gương mặt bình tĩnh nói:

- Uchiha Sasuke, anh có 5 phút để thu dọn toàn bộ đồ dùng cá nhân theo em chuyển nhà.

Sasuke vẫn đứng yên lạnh lùng nhìn cô nhóc. Cô là ai mà cậu phải nghe lời chứ. Cậu không ở đây thì ở đâu. Hừ... hừ...

Hasu mặt không biểu cảm:

- 4 phút 30 giây.

Sasuke không nhúc nhích.

- Đây là lệnh của Hokage.

Đối phương vẫn không động.

Hasu chậm rãi tiếp lời:

- 3 phút.

- 2 phút 30 giây.

- Không hoàn thành nhiệm vụ chuyển nhà, anh sẽ không được đến học viện trong vòng một tháng.

Vèo... Cây nấm đen kia chớp mắt biến mất.

Hasu (+.+)'’’ Tốc độ này cũng quá nhanh rồi đi. Cô chỉ mới dọa chút thôi mà. Sasuke ham học quá rồi à nha! Có thể dạy đồ!!! Ha ha!!! (:v Cười gian)

Đúng đến giây cuối cùng, Sasuke đã đứng trước mặt Hasu, trên vai cậu khoác chiếc ba lô nhỏ. Nội tâm tự mắng chính mình tại sao lại đi nghe lời con nhóc kia chứ! Buồn bực lên tiếng:

- Đi thôi!

Nói rồi cậu quay gót phóng đi.

Hasu chớp mắt đuổi theo. Oa T.T Oa... Sao mà đi nhanh quá vậy??? Tại sao ba ba lại sinh cô muộn vậy, để bây giờ chân ngắn thế này? Không theo kịp cậu. Hasu tức giận đứng im, nhìn chăm chăm bóng lưng Sasuke dần biến mất. Grừ... Grừ... Nhất định là cậu ta đang trả thù mình mà. Để xem cậu ta đi đường nào! Hừ! Hasu hất hàm quay ngoắt về phía sau.

Sasuke lao nhanh vun vút bỗng cảm thấy như có gì đó không đúng, phía sau hình như có chút... quá yên tĩnh? cậu quay đầu nhìn lại... nhóc con kia đâu rồi? (=.= xoạc - xoạc - xoạc - mặt đầy hắc tuyến)'’’ Lại lao về thì thấy ai đó đang bộ dạng cà lơ phất phơ ngồi võ muỗi trên bậc cửa nhà cậu. (Mặt Sasuke càng ngày càng đen)'’’ Cậu trừng trừng nhìn Hasu. Cái người kia lúc này còn bày vẻ mặt không nhanh không được với cậu. . .

Hasu khuôn mặt vui sướng khi người gặp họa.

- Sasuke kun, anh tốc độ quá nhanh đi! Anh biết đường tới nhà mới sao? (*.* mắt chớp chớp)

- Không biết. (mặt đen hết nổi luôn rồi. Cậu nhìn!)

- Vậy làm gì mà phải mà hấp tấp vậy chứ!

Hasu vô tội nói.

30 phút sau:

Trước ngực Sasuke là chiếc ba lô nhỏ xinh, phía sau mọc thêm cây nấm nhỏ. Cậu thề, chưa bao giờ cậu cảm thấy mình nhếch nhác như bây giờ. Hai tay cô bé ôm cổ cậu, hai chân đứng đưa, miệng thì liên tục lải nhải.

- Sasuke kun, anh thật là giỏi nha! Công em đi nhanh như vậy mà không thấy mệt sao?

Sasuke (=.=’’’) YY nội tâm “Tôi mệt đến sắp không bước được nữa rồi này, con mắt nào của em thấy tôi không mệt?”

- Sasuke, anh muốn trở thành Ninja mạnh nhất sao?

...

- Vậy thì cảm ơn em đi! Em đang giúp anh rèn luyện thể lực nha!

...

- Sasuke... chúng ta đang đi đâu đây?

- Chẳng phải em là người chỉ đường sao?

Aaaaa... Hasu xấu hổ thề lời. Thật tình cô cũng không biết đường a. Cô chỉ nhờ Hokage sama sắp xếp hai người tới ở cạnh nhà Naruto kun thôi, chứ cô cũng nào biết nó ở đâu. Hasu dè dặt hỏi:

- Sasuke, anh biết nhà Naruto kun không?

- Biết.

- Vậy chúng ta đi tới đó đi!

- Chúng ta qua đó từ 15 phút trước rồi.

- Aaaa... Nhanh như vậy sao. (Ngồi trên lưng Sasuke kun thích quá mà, cô đâu còn tâm trí nào nghĩ đường tới nhà mới chứ.)

- Nhưng Hokage nói anh chuyển tới gần đó đó!

Sasuke hoàn toàn bị đánh bại.

Tại nhà mới:

- Sasuke... mạng nhện kìa.

- Sasuke ... anh kê cái tủ ở đây đi.

- Sasuke ... chỗ này bụi quá.

...

Sasuke không hiểu tại sao cậu phải nhẫn nhịn nhóc con này. Cậu thể là nó đang lấy việc trêu chọc cậu làm niềm vui!

- Hasu, yên lặng đi!

- Vâng!

Haha!!! Sasuke tức giận rồi nha.v

Trở lại hiện tại:

Cuối cùng thì Sasuke kun cũng dọn dẹp sạch sẽ căn nhà mới. Quay trở lại phòng khách, cậu thấy ai kia đang ngênh ngang nằm trên ghế sofa xem tivi.

- Sao em còn ở đây?

- Em không ở đây thì ở đâu?

Sasuke nhủ mày khó hiểu, không phải nói Hokage bảo cậu chuyển tới đây sao?

Nhìn về mặt của Sasuke, Hasu tốt bụng giải thích:

- Hokage nói, em còn quá nhỏ chưa tự chăm sóc được mình nên sắp xếp em tới sống cùng anh!.:v.v

Trên đây chính là lý do giải thích cho vẻ mặt giật giật của Sasuke nhà chúng ta lúc này. Trong lòng cậu cũng thoáng qua chút cảm giác ảm áp mà chính cậu cũng không nhận ra.

- Sasuke kun, em đói bụng rồi T.T

Đúng lúc này, bụng Sasuke cũng réo lên âm ỉ biểu tình. Nhưng cậu cũng không biết nấu cơm, trước giờ đều là mẹ làm cơm cho ba và 2 anh em cậu... Lại nhớ tới mẹ Mikoto xinh đẹp, mặt cậu ỉu xiu trông hết sức tội nghiệp. Hasu nhìn thoáng qua là biết cậu nghĩ gì. Cô quyết định bỏ qua, không trêu chọc cậu nữa.

- Sasuke kun...

Hasu gọi hồn Sasuke trở lại.

- Chúng ta đi chợ nào! Để mừng ngày đầu tiên về nhà mới. Hôm nay em sẽ thể hiện bản lĩnh Uchiha Hasu cho anh thấy!

Hasu vui vẻ, chạy tới kéo tay Sasuke.

Ngồi trong phòng khách, Sasuke nghe mùi hương ngào ngạt từ trong bếp bay ra. Bụng lại sôi lên ùng ục. Cậu không ngờ cô nhóc lại có tài nấu nướng như vậy.

- Sasuke! Anh sang đối diện mời Naruto kun qua nhà mình ăn cơm nha!

Hasu từ trong bếp lò đầu ra. Phải mau chóng đem ánh mặt trời Naruto kun tới cạnh Sasuke nhà mình mới được.

Sasuke trầm nghĩ “Bảo mình sang gọi tên gốc tóc vàng kia sao? Nằm mơ đi”. Cậu quay mặt đi giận dỗi.

- Không đi!

Hasu biết ngay cậu sẽ đáp vậy mà.

- Về nhà mới mà không có ai tới chơi thật buồn a.

Hasu bày ra vẻ mặt ỉu xiu, tội nghiệp. □

Ngẩng đầu lên nhìn Hasu, Sasuke thoáng mềm lòng, cậu nhớ tới cảnh tượng mấy ngày trước mình theo sau cô, lại nghĩ tới hoàn cảnh của tên gốc kia. Sasuke đứng lên bước đi.

Hasu mắt chớp chớp! Thấy lạ! Sao tự dưng lại dễ bảo vậy? Nghi ngờ nhìn nhìn rồi quay về bếp!

Đang bày bàn ăn, nghe thấy tiếng mở cửa. Hasu chạy ngay ra ngoài, vui vẻ chào đón Naruto. Nhưng đập vào mắt cô là cảnh tượng: Sasuke đi phía trước lúi theo Naruto tay chân bị trói chặt đằng sau, cậu ta dẫy dụa hô.

- Tên Sasuke chết tiệt, mau thả ta ra, có giỏi thì đấu lại lần nữa.

- Thả ta ra... Thả ra...

Hasu đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn Naruto và Sasuke, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt bình tĩnh của Sasuke bằng ánh mắt dò hỏi: “Anh đi mời người ta ăn cơm cơ mà, có cần mạnh mẽ vậy không?”

- Cậu ta không chịu nghe lời.

Sasuke như không có chuyện gì nói, rồi đẩy Naruto về phía trước, ngã ngay dưới chân Hasu. Hasu ngồi xuống, đỡ Naruto dậy, cời trói và niềm nở chào đón:

- Hi!!! Chào Naruto kun, em là Uchiha Hasu. Sasuke nhà em tính cách có hơi mạnh mẽ tí, anh đừng trách anh ấy nha!:D

Naruto giật mình nhìn nụ cười tươi rói của Hasu, ánh mắt cô bé trong suốt nhìn cậu không chứa chút hận thù, căm ghét nào cả mà hoàn toàn là sự chân thành, yêu mến. Từ trước tới nay cậu vẫn luôn cô độc một mình, chưa từng có ai đối xử với cậu như vậy cả. Cậu ngỡ ngàng, nhìn Hasu, như bị hút hồn vào đôi mắt trong sáng ấy. Một lúc sau mới kịp phản ứng lại, ngượng ngừng gãi đầu nói:

- Ah! Chào em, Hasu! Anh là Uzumaki Naruto.

Cảm thấy có đôi mắt lạnh phía sau, Naruto quay người lại, lúc này mới kịp phản ứng bình thường trở lại. Cậu ta nhảy dựng lên chỉ tay vào mặt Sasuke.

- Sasuke, chúng ta đấu lại. Tôi nhất định sẽ cho cậu đẹp mặt.

Hasu lên tiếng can ngăn.

- Lát nữa rồi đánh nhau tiếp. Hai người mau vào ăn cơm cho nóng.

Naruto ngây ngốc hỏi:

- Ăn... Ăn cơm???

- Đúng vậy, không phải Sasuke qua mời anh sang ăn cơm sao?

- Oh. Cậu ta nói sớm thì anh đã tha cho cậu ta rồi...

(Hana: Không biết ai tha ai đâu. Mà chẳng phải tất cả là tại cậu sao, Naruto! Vừa nhìn thấy Sasuke là cậu nhảy dựng lên, lao vào người ta đòi thách đấu. Làm gì có cơ hội cho Sasuke ngoan ngoãn, lịch sự nhà ta nói chuyện chứ. – (Naruto xoa đầu biết lỗi.) Ai bảo cậu ta luôn được mọi người khen ngợi cả Sakura chan nữa lúc nào cũng chỉ đề ý tới Sasuke. Tớ nhất định sẽ thắng cậu ta.)

Sasuke mặc kệ hai người kia hàn huyên nói chuyện, xoay người đi vào phòng ăn. Theo sau đó Hasu và Naruto cũng ngồi vào bàn.

Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ, đặc biệt là hai người Sasuke và Naruto. Trong ánh mắt đam mê chăm chú của Hasu: Naruto và Sasuke đang âu yếm nhìn nhau chăm chăm không chớp mắt, cậu ăn cái gì tôi cũng ăn cái ý, cậu đưa đĩa tới đâu, đĩa tôi đi tới đó, ăn ý nhau hết sức. Tạo ra tiếng đĩa lạch cạch, leng keng như một bản giao hưởng.

Đứng trước sự ăn ý của hai người Hasu rất biết điều không làm ảnh hưởng tới bầu không khí lãng mạn. Yên tĩnh, chậm rãi ăn cơm, đôi đĩa thì đưa vào bát Sasuke gắp miếng thịt gà, tiếp theo lại lùa một đĩa vào bát Naruto lấy miếng cá cậu ta vừa tranh được. “Ukm! Tay nghề của mình vẫn không thuyên

giảm chút nào. Chuẩn bị bàn tính kế hoạch mở nhà hàng đi là vừa. He he!”~D

Naruto và Sasuke mãi tranh đấu mà không ai để ý tới, cái bát của mình gấp hoài mà không đầy thêm được chút nào. Khung cảnh cực kỳ ảm áp, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ngày mới bắt đầu, được sự trợ giúp từ Hokage Đệ Tam, Hasu thuận lợi đi cửa sau theo chân Sasuke tới lớp học.

Sân trường học viện Ninja:

Thầy Iruka (Iruka sensei) thông báo với cả lớp:

- Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ thực hành thuật Shuriken. Trước tiên chúng ta cần một ai đó thực hiện nó.

Ngay khi thầy Iruka vừa dứt lời Naruto và Kiba nhao nhao nhảy lên nhảy xuống xung phong:

- Em! Em!

- Em nè! Em nè!

- Em có thể thực hiện nó!

- Hãy để em!

- Em có thể thực hiện nó trong một lần!

Iruka bỏ qua sự tồn tại của Kiba và Naruto, quay sang phía bên trái gọi:

- Shino, bước lên!

Shino đứng im không nhúc nhích, gương mặt không biểu cảm nói

- Thầy Iruka, thầy chọn nhầm người rồi. Lý do là,... với mọi hình thức chiến đấu... gia tộc Aburame tin tưởng rất nhiều vào các ký sinh trùng tồn tại trong cơ thể.

Trong lúc cậu ta nói, những đám bọt đen lờ mờ bò lên từ phía dưới cổ áo cậu ta lan dần lên khuôn mặt. Mọi người xung quanh chứng kiến cảnh này thì xanh mặt một lượt, Hasu có cảm giác muốn nôn, còn thầy Iruka cúi mặt xuống kìm nén tức giận.

- Và đơn giản là thuật Shuriken không nằm trong....

Chưa đợi Shino nói hết, Iruka sensei chỉ tay về phía Shino quát:

- Thôi, đủ rồi.

Thầy quay sang học sinh yêu quý của mình nói tiếp:

- Sasuke, chỉ cho mọi người thấy những điều cơ bản đi.

Sasuke từ phía cuối hàng hai tay vẫn đút túi quần bình tĩnh tiến lên phía trước. Mọi người xung quanh thì nhau cổ vũ:

- Sasuke!

- Cố lên! Thực hiện nó đi!

Naruto ở một góc khác, trề môi nói:

- Thằng Sasuke đó lão quá. Sao cậu ta nổi tiếng quá vậy?

Sasuke rút tay trong túi quần ra, chân soạc nhẹ tạo tư thế, hai tay đưa lên vắt qua nhau, đồng thời xòe Shuriken ra và phóng. Cả 6 chiếc shuriken tạo thành một đường thẳng tắp ghim trên cột đích.

Bên này Hasu quan sát cách Sasuke hành động, nhanh chóng ghi nhớ lại trong đầu.

Thầy Iruka tán thưởng:

- Tốt lắm, Sasuke.

Mọi người xung quanh cũng nhiệt tình khen ngợi:

- Cậu giỏi quá, Sasuke!

- Thật tuyệt!

Naruto bên này không cam tâm, hất mặt lên nói.

- Hừ! Chỉ biết khoe khoang! Tớ cũng có thể làm được!

Thầy Iruka mặt toát mồ hôi, gượng gạo nói:

- Naruto, kế tiếp là em.

Naruto hào hứng sai bước tiến lên.

- Được rồi! Ta sẽ cho người thấy!

Cậu ta thầm nghĩ: “Chỉ một cú ném, và mọi người sẽ chú ý đến mình”.

- Tiến lên!

Vào.....

Một chiếc shuriken sượt qua ngay bên cạnh đầu thầy Iruka ghim vào gốc cây, Iruka xanh mặt, cả người run rẩy tức giận.

Naruto nhìn thành tích của mình mà đen mặt sợ hãi, cái thì đậu dưới đất, cái thì trên tường rào, cái thì ghim lại trên cây.

Mọi người trong lớp thi nhau hò reo, cười Naruto.

- Cậu đùa đấy à, tất cả đều hụt hết!

Naruto quay lại, hai tay đưa lên đầu cười ra vẻ không có chuyện gì:

- Ha ha ha! Tớ chỉ giả vờ đùa thôi!

Sau đó Naruto ngệt mặt ra vì không có ai hưởng ứng theo câu nói của cậu cả. Cậu chạy tới giải thích với thầy Iruka:

- Thầy! Một lần nữa! Để em thử lại một lần nữa! Em sẽ nghiêm túc hơn.

Thầy Iruka gương mặt hạ xuống, nhìn Naruto nói:

- Không, vậy đủ rồi.

Nói rồi thầy quay đi hỏi tiếp:

- Được rồi, kế tiếp sẽ là ai nào?

Hasu nhìn gương mặt ỉu xiu của Naruto không nói gì. Để ý thấy cậu lúi lúi một mình bước chân ra khỏi học viện, Hasu cũng trốn lớp học bám theo.

Khu rừng phía sau học viện Ninja.

Naruto tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Hasu:

- Hasu, sao em lại ở đây?

- Lớp học chán chết, em chạy ra ngoài hít thở không khí. Anh đi đâu vậy?

Hasu như không có chuyện gì nói.

- Sasuke không đi cùng em chứ?
- Vừa tách ra đã nhớ Sasuke kun rồi?

Hasu trêu ghẹo nói.

Naruto tức giận:

- Ai mà thêm nhớ cậu ta. Chẳng phải vì thấy em nên mới hồi.

Gần đây, cậu bắt đầu quen với cảnh tượng ở đâu có Sasuke là ở đó có cái đuôi nhỏ Hasu. Mọi người đều chú ý tới cậu ta. Naruto giận dỗi nói:

- Tên kia thì có gì hay chứ?
- Đúng đấy, ngoại trừ việc lần nào thi đấu Sasuke cũng thắng anh ra.

Naruto gào lên. Đây là an ủi kiểu gì chứ?

- Lần sau nhất định anh sẽ thắng cậu ta.

Hasu gật đầu hưởng ứng.

- Đúng vậy! Cố lên anh Naruto!

Naruto có được sự tin tưởng của Hasu thì hưng trí bừng bừng. Cả hai lôi nhau ra học phóng shuriken.

Hai giờ sau:

- Naruto, em phóng chết anh bây giờ. Anh muốn mưu sát em đúng không? Bia ném ở phía trước mà sao lần nào shuriken của anh cũng bay tới chỗ em?

May mà cô nhanh nhẹn tránh thoát, nếu không giờ này, trong khu rừng này lại xuất hiện thêm một con nhím tóc đỏ đáng thương là cô đây rồi.

- Em thì khác gì anh. Bịt kín mắt, chẳng phân biệt bia ném hướng nào. Phóng lung tung tứ phía.
- Haha... Tạo chút kích thích thôi.

Hasu mặt gượng gạo nói.

Cô không bao giờ quên vì sao Shisui níchuan quyết định kết thúc chính mình, vì sao tộc nhân Uchiha lại trở nên điên cuồng, đau khổ và hận thù như vậy. Đối với cô nếu như đôi mắt là thể mệnh của gia tộc Uchiha, nhưng không có nghĩa là nếu như không có nó thì mọi hy vọng đều chấm dứt. Tộc nhân Uchiha mạnh mẽ đâu chỉ bởi vì đôi mắt. Nếu như có một ngày đôi mắt cô trở nên mù lòa, cô vẫn sẽ mạnh mẽ sống tiếp cho thế giới này thấy sự thật con người gia tộc Uchiha là như thế nào.

Hasu tháo chiếc khăn đen bịt mắt ra nhìn Naruto tự tin nói:

- Là anh tự mình muốn chịu đả kích đấy nhé.

Mặc dù mới chỉ quan sát Sasuke thực hiện một lần, nhưng bằng đôi mắt Sharingan, Hasu ngay lập tức có thể sao chép lại toàn bộ động tác, thực hiện phóng shuriken y như Sasuke lúc này, không trật một nhịp nào.

Naruto tròn mắt nhìn Hasu. Run rẩy... Lấp bắp...

- Làm sao em...

Tại sao một đứa bé 6 tuổi mà cũng hơn cậu vậy trời. Naruto gào khóc trong lòng!

- Có tư cách nhắm mắt luyện tập với anh chưa?

Hasu kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Naruto đầu gật như bằm tỏi, đôi mắt xanh lam sáng lên như sao. Sùng bái nhìn Hasu.

- Ủ! Ủ!
- Hasu chan! Em làm thế nào vậy? Chỉ cho anh với!

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt, khao khát kia của Naruto. Trong đầu Hasu sáng lên, đôi mắt híp lại, cười gian:

- Anh lại đây!

Naruto sán lại gần nghe Hasu thì thầm. Chỉ thấy cậu ta hét lên:

- [Aaaa... Hasu... Em thật là... Thật là quá tuyệt vời]

Hai người cùng nhau cười sung sướng!

Một lúc sau, cả hai về mặt lên lút, gian gian khiêng ra một cái hình nộm: cái đầu cắm đầy lá cây tạo thành mái tóc đen dài. Hasu và Naruto còn lên về nhà lấy trộm bộ quần áo của Sasuke mặc vào cho hình nộm. Cộng thêm cái mặt cứng đờ của khúc gỗ kia nữa. Hai người gật đầu hài lòng, đây nhất định là Sasuke kuno rồi.

Hasu bíp mắt lại về mặt như lần này người chết chắc, chuẩn bị phóng kunai thì nghe Naruto hét lên:

- Hasu, Sasuke baby của chúng ta biết đi kìa.

Hasu kỳ quái, không lẽ cây gỗ bọn họ lấy là gỗ thành tinh, kéo khẩn nhìn rồi đờ ra. Sasuke về mặt hằm hằm đang tiến về phía họ, còn Sasuke baby thì ngã lăn chổng chơ trên mặt đất. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, kéo tay Naruto chạy:

- [Baka Naruto (Đồ ngốc Naruto)!!! Chạy mau!!! Là Sasuke thật đó! Không phải baby của chúng ta!]

- [Hasu, Naruto,... Đứng lại!]

Naruto quay đầu lại làm mặt quỷ với Sasuke:

- Lêu, lêu... Có ngốc mới đứng lại! Haha! Sasuke baby!!!

Cả ba rượt đuổi nhau khắp khu rừng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trong lớp học:

Cậu bạn mũm mĩm tròn xoe Choji quay sang rủ Shikamaru:

- Này, Shikamaru. Sau khi tan học có muốn đến tiệm bán kẹo không?

Shikamaru than thở lắc đầu:

- Không được, không được. Cậu thì tốt rồi vì mẹ cậu dễ tính. Nhưng nếu mẹ tớ phát hiện tớ đã ăn nhẹ trước bữa tối, tớ sẽ chuốc lấy phiền phức mất.

Hasu ngồi cạnh Sasuke ở bàn dưới nghe vậy lập tức thò đầu lên chen giữa hai người hỏi:

- Vậy hai anh có muốn tới quán lẩu nướng Uchi ăn bữa tối không?

Choji nghe vậy thì mắt sáng nên, miệng sắp chảy nước dãi tới nơi rồi:

- Nghe nói quán ý mới mở một tuần mà đông khách lắm, món ăn ngon tuyệt cú mèo! Anh cũng muốn tới ăn lẩu lắm rồi mà chưa đủ tiền.

- Đi đi! Em mời.

Hasu mắt không chớp nói.

- Có chuyện tốt vậy sao?

Shikamaru nghi ngờ nói.

- Đương nhiên! Bí mật nhé.

Hasu đưa tay kêu kêu Choji và Shikamaru ghé sát vào gần nhỏ giọng nói:

- Em là bà chủ nhỏ của quán Uchi đó nha!

Miệng cười kiêu ngạo nhìn phản ứng ngạc nhiên của hai người.

Thành viên cả ba đội 7, 8, 10 sau này đều tụ tập cả ở quán lẩu nướng Uchi: Uzumaki Naruto, Uchiha Sasuke, Haruno Sakura, Hyuga Hinata, Aburame Shino, Inuzuka Kiba, Akinichi Choji, Yamanaka Ino, Nara Shikamaru, thêm cả Uchiha Hasu nữa là 10 người quây quanh chiếc bàn.

- Nhanh lên nào Sakura.

Naruto gọi Sakura vẫn còn ngó nghiêng bên ngoài vào. Sakura cời giày ra leo lên phản ngồi hời. Cô vẫn nghĩ cha mẹ Hasu là chủ nhà hàng, mà bây giờ không thấy ai có vẻ giống ba mẹ cô nhóc cả.

- A!!! Cha mẹ em đâu rồi, Hasu?

Sasuke liếc nhìn Hasu có vẻ lo lắng cô nàng bị tổn thương. Nhưng Hasu lại như không có gì nói:

- Mẹ vì sinh em khó nên mất. Ba em cũng mất lâu rồi. Bây giờ em đang sống với anh Sasuke.

Naruto nhìn Hasu, ánh mắt giống như đã tìm thấy đồng đội. Thì ra nhóc Hasu cũng không có ba mẹ như mình.

Sakura và Ino thì sán lại gần Hasu:

- Em là em gái của Sasuke kun sao?

....

- Em có biết Sasuke kun thích gì không?

....

- Ngày mai chị tới nhà em chơi được không?

...

Sasuke tức giận Sakura và Ino không để ý đến trọng điểm câu nói, không quan tâm đến cảm nhận của Hasu. Lạnh nhạt nói.

- Đồ ăn tới rồi kìa.

Hasu thật ra cũng không có đau lòng khi nhắc tới ba mẹ, vì cô đối với ba mẹ cũng không có ấn tượng gì. Từ nhỏ tới lớn cô đều do một bàn tay Shisui niichan chăm sóc. Nhưng cô cũng cảm kích trước sự giúp đỡ của Sasuke. Mấy chị này ham hố soái ca quá rồi.

- Vậy em tự mở quán này sao?

Choji một bên nhìn chăm chăm đồ ăn đang mang tới, giọng điệu ngưỡng mộ hỏi:

- Đúng vậy! Cũng nhờ có ngài Hokage giúp đỡ.

Hasu về mặt đặc ý nhớ lại cảnh mấy tuần trước tới gặp Hokage sama vay tiền. Kiếp trước Hasu vẫn luôn ước mơ thành lập một tập đoàn khách sạn, không ngờ sống lại kiếp này lại dễ dàng thực hiện như vậy. ^^

Ở đây đồ nướng là món ăn phổ biến nhưng ngược lại món lẩu thì lại là lần đầu tiên xuất hiện. Hasu đưa những công thức nấu ăn từ kiếp trước mình học được kết hợp với khẩu vị người ở đây mà tạo thành. Món ăn lạ lại ngon, rất có hương vị ấm cúng gia đình, tuy quán mới mở được mấy ngày nhưng đã rất có tiếng trong vùng.

- A! Hinata, sao cậu không ăn đi?

Naruto thấy Hinata bây giờ vẫn chưa động đũa nên hỏi.

- Cậu không biết cách ăn sao? Là như thế này này...

Naruto nhiệt tình hướng dẫn Hinata gấp đồ ăn bỏ vào nồi rồi vớt ra, nhưng Hinata bên này lại đỏ mặt xấu hổ không nghe thấy cậu ta nói gì nữa “Aaaaa!!! Naruto nói chuyện với mình, Naruto gấp đồ ăn cho mình! Làm sao bây giờ? Làm thế nào bây giờ?” Hai ngón tay cô nhóc chọt chọt vào nhau rồi lẩn ra ngất xỉu.

- Hinata! Hinata, cậu làm sao vậy?

Naruto tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Để chị ấy nằm nghỉ ở đó một lúc đi.

Hasu tay đỡ trán nói. Haizzz! Cô nàng làm gì mà phải xúc động dữ vậy, thế này thì bao giờ mới bắt được Naruto về tay chứ! Thật sự là lo lắng cho tương lai của bọn họ mà.

Vì nướng còn duy nhất hai miếng thịt, một miếng to, một miếng nhỏ. Sasuke nhanh tay gấp được miếng thịt to trước, Naruto chậm mắt một nhịp bực bội nói:

- Này Sasuke, cậu có phải người lịch sự không vậy?

- Thì sao?

- Là người lịch sự thì cậu phải gấp miếng nhỏ hơn chứ!

- Vậy cậu có phải người lịch sự không?

- Đương nhiên.

- Vậy thì cậu ăn miếng nhỏ là đúng rồi, còn kêu ca gì nữa.

Bên này:

- Choji sao cậu ăn nhiều vậy. Cậu ăn nhiều vậy không sợ bị m... (mập sao?)

Chưa đợi Kiba nói hết câu Shikamaru ngay lập tức bịt miệng cậu ta lại, nhỏ giọng vào tai cậu nói.

- Từ hứy đấy.

Kiba ánh mắt không hiểu gì.

Choji ngẩng đầu lên hỏi:

- Cậu nói gì.

Ino về mặt giật giật trả lời.

- Không có gì. Ý cậu ấy là... là... a.... Hasu em mời anh chị nhiều như vậy không sợ tốn kém quá sao.

Cô bé rất nhanh trí chuyển rồi đề tài.

- Là vậy sao?

- Đúng vậy, là vậy đó!

Kiba gật gật đầu trả lời lại quay sang hỏi Hasu.

- Hasu, nếu em có việc gì cần bọn anh giúp thì cứ nói với bọn anh là được.

- A! Nếu vậy thì, em mới ngắm được mảnh đất phía sau núi để xây dựng trang trại. Có thời gian mọi người qua giúp một tay. Dù sao thì em thấy ninja nhà mình lao động hiệu quả hơn người bình thường nhiều.

Sakura hào hứng hỏi:

- Ô! Khi nào thì em bắt đầu?

- Chắc mấy tuần nữa.

- Chị Ino có thể tư vấn giúp em chọn một vài giống hoa được không?

- Anh nghĩ là trang trại của em nên nuôi thêm mấy chú cún giống như Shikamaru nhà anh này.

- Nuôi bò đi, thịt bò ăn cực ngon.

- Shino cậu suốt ngày sống với đám bọ ấy thì làm được gì?
- Bọ cũng rất có ích cho cây cỏ.
- Sasuke, Shikamaru hai người chịu trách nhiệm thiết kế trang trại nhé!!!

...

Cả nhóm người bàn tán rôm rả cho kế hoạch kinh doanh sắp tới.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tan học:

Naruto chạy tới bàn Hasu hỏi:

- Hasu, chiều nay tiếp tục đi săn lợn chứ?
- Được, hôm nay em sẽ dùng hỏa độn làm món lợn rừng nướng cho hai người thưởng thức. Hehe!!!
- Em luyện được hỏa độn rồi sao?

Naruto tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Hi hi! Vừa thành công đêm qua.
- Sasuke đi gặp thầy Iruka làm gì mà giờ chưa quay lại?

Vừa nói hai người vừa tiến ra ngoài cổng học viện.

- Naruto, thầy Iruka nhắc cậu lên núi Hokage.

Một cậu bạn lạ mặt chạy tới nói.

- Có chuyện gì vậy?
- Thầy bảo trả cậu thanh kunai gì đó? Tớ thấy Sasuke cũng ở đó.
- Ồ! Nhất định là thanh kunai tớ nhặt được ở trận chiến với kẻ địch mấy tuần trước. Aaaaa, thầy đã quyết định trả mình rồi!!!!

Naruto sung sướng nhảy lên nói.

- Hasu, em đi cùng anh chứ?
- Anh đi một mình đi, gặp Sasuke thì nhắc anh ý gặp nhau chỗ cũ nhé! Em tới đó trước, mọi người tới nơi là có thịt ăn rồi. He he!!!!
- Ok. Đi đường cẩn thận nhé!
- Gặp lại sau! Bye bye anh!

Sasuke từ phòng giáo vụ về lớp thì phòng học đã trống không, chẳng còn ai.

Hasu tới khu vực luyện tập. Đầu đó nghe như có tiếng gió. [Vút... vút... vút...]

Gần như phản xạ tự nhiên ngay lập tức cô nhảy lên cành cây gần đó, từ đó có thể nhìn thấy 5 thanh kunai ghim ngay chỗ Hasu vừa đứng. Chưa đợi Hasu

vững chân, phía sau một bóng áo choàng đen cầm kunai đâm tới cổ Hasu, chỉ thấy cô từ tay xuất ra một thanh kunai khác quay người chống đỡ tạo ra âm thanh [Két... Két...] đầy hân bay vút sang trái.

Một tên áo choàng trắng thừa cơ hội nhảy lên đập Hasu, cô cúi người nhảy đi tránh, lại quay người lại đỡ đòn tấn công tiếp theo của hắn, hai thanh kunai va vào nhau tạo ra những tia lửa tung tóe, hai người so chiêu mấy lượt trên không trung.

Hasu lui xuống đặt chân lên cành cây, còn chưa kịp định hình chuyện gì đang diễn ra thì tên áo đen khác từ phía trên lao xuống phóng một loạt kunai tới. Hasu lại tung mình nhảy đi, chạy tới một chỗ đất bằng phẳng ngoài khu rừng.

Ba tên kia cũng bám sát theo cô tới. Lúc này Hasu mới có dịp nhìn kỹ ba người tấn công mình. Chúng đều mặc áo choàng dài trùm mũ và kéo khóa kín mít, trên mặt thì đeo mặt nạ, một tên đeo mặt nạ hình con mèo, tên áo choàng trắng là chiếc mặt nạ hình con khỉ, còn lại là chiếc mặt nạ có mỏ vịt.

Tên mặt khỉ cảm thán:

- Rất nhanh, cô nhóc! Không hổ là em gái của thuần thân Shisui.

- Các người là ai. Tại sao lại muốn tấn công tôi?

Hasu nhìn chăm chăm ba người họ hỏi. Bọn họ không một ai ngờ rằng một cô bé 6 tuổi mới bắt đầu học tại học viện ninja được hai tháng, lại có thể so chiêu với họ, lại có thể bình tĩnh đứng trước những ninja tinh anh của tổ chức mà nói chuyện như vậy. Người gia tộc Uchiha đúng thật là không có một ai là người bình thường hết. Tuy chắc chắn rằng mình mạnh hơn cô bé nhưng cả ba người đều lên tinh thần, không một ai dám coi thường nhiệm vụ ám sát này.

- Lên!

Không cho Hasu có cơ hội kéo dài thời gian. Mặt nạ khỉ trắng, vung tay áo ra hiệu cho hai tên còn lại cùng xông vào tấn công. Hasu biết mình không có cơ hội thăm dò bọn họ lúc này, tập trung tinh thần, đôi mắt Sharingan của cô đỏ lên, nhìn rõ từng chiêu thức của ba người bọn họ, nhanh như chớp tránh né, phản đòn. Càng kéo dài thời gian, sức Hasu càng yếu, càng tỏ ra núp về trước ba người kia. Một sự thật rõ ràng, dù có là thiên tài tới đâu thì cô cũng vẫn chỉ là một cô bé 6 tuổi, mới chỉ bắt đầu luyện tập trong một thời gian ngắn không thể chống trả lại được ba người đàn ông khỏe mạnh, lại là những ninja hàng đầu. Cô biết rõ, bọn họ còn chưa chiến đấu hết sức mình, nếu như lúc này có Sasuke và Naruto ở đây ba người bọn cô cũng không có một tia cơ hội phản kích nào. Trận chiến này không thể kéo dài, càng kéo dài cô càng bất lợi. Linh cơ chợt lóe, Hasu tung người quay tròn trên không trung phi ba thanh kunai có gắn bùa nổ về phía ba tên mặt nạ rồi nhảy vào trong rừng.

Ba tên kia lại tiếp tục đuổi theo liên tục phóng shuriken về phía Hasu, chỉ nghe thấy tiếng gió, cô không cần ngoảnh lại phía sau mà vẫn có thể lách mình tránh né toàn bộ. Vừa đặt chân lên một cành cây, một loạt shuriken lại bay tới. Hasu rút kunai lên đánh bay toàn bộ, tiếp tục tung bùa nổ che mờ tầm nhìn của địch. Cô nhảy tới một cành cây khác, hai chân lao đảo khụy xuống, miệng thở hồng hộc, đôi mắt hoa lên, tầm nhìn mờ dần. “Mình sắp tới giới hạn rồi. Chết tiệt!”

Ba tên kia nhảy tới quây xung quanh phía sau Hasu.

- Uchiha Hasu. Nhóc không chạy được nữa đâu.

Trên tay mỗi người cầm một thanh kunai có gắn bùa nổ, tư thế chuẩn bị sẵn sàng phóng.

- Mục tiêu là dưới chân, tránh khuôn mặt ra.

- Được!

- Ngay bây giờ!

[Vút... vút... vút...]

Ba thanh kunai bay như tên gió lao về phía Hasu.

- Tôi vẫn chưa xong đâu.

Hasu thì thầm nói, đôi chân lộn vòng tung người lên không trung rồi bật ngược về phía sau ba người kia, kết án:

- Katon: Goukakyuu no jutsu (Hỏa độn: Hào hỏa cầu chi thuật)

Từ miệng Hasu phun ra một quả cầu lửa vô cùng lớn lao nhanh về phía ba người kia.

- Suiton: Uo tsuba no jutsu (Thủy độn chi thuật)

Hasu không ngờ đối phương lại có người sử dụng thủy thuật, ngay lập tức dập tắt hỏa độn của cô, bao nhiêu vốn liếng bản thân cố gắng luyện tập trong hai tháng qua cô đã lòi ra sử dụng hết vậy mà cơ hội chạy trốn thoát khỏi ba người họ một chút cũng không có. Cô bắt đầu lo lắng cho ba năm sau, sáu năm sau, liệu rằng cô có đủ khả năng để thay đổi vận mệnh, lấy lại danh dự cho gia tộc Uchiha, bảo vệ những người mình trân quý? Không đợi Hasu tự vấn xong, ba tên áo choàng đã nhảy tới tóm gọn Hasu đã kiệt sức lòi đi.

Ở một góc độ nào đó, mà ba người kia không ai nhìn rõ, Hasu nhếch miệng cười: “Thật may là họ không ra tay giết mình luôn.”

Hôm nay tâm trạng Sasuke không được tốt, cậu không muốn về nhà luôn, hai tay đút túi quần một mình lang thang đi về phía bờ sông. Cậu bắt đầu nhớ về gia đình nhớ về ba về mẹ, nhưng tuyệt một chút cậu cũng không muốn nghĩ đến người kia. Cậu hận hẳn, cậu muốn giết hẳn nhưng cậu không hiểu tại sao Hasu lại không ngừng khuyên cậu suy nghĩ cẩn thận về hành động của ai kia. Mỗi khi nhắc đến hẳn, đôi mắt cô ấy không hề có chứa chút hận thù nào, có chăng chỉ là chút đau đớn tiếc nuối? Cô đau đớn cái gì? Tiếc nuối cái gì? Là do cô không biết hẳn giết Shisui? Hay do cô quá lương thiện, quá vô tâm nên trong lòng không đem thù hận?

Một mình cậu ngồi trên chiếc cầu được bắc tới một nửa con sông nhìn hoàng hôn đang buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Naruto]* Cánh Sen được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

- Kỳ lạ, hôm nay thật là một ngày kì lạ.

Naruto vừa đi vừa lẩm bẩm. Cậu lên núi Hokage tìm thầy Iruka và Sasuke cả buổi mà chẳng thấy hai người ấy đâu. Tới khu luyện tập cũng không thấy Hasu, càng kỳ lạ hơn là cậu thấy trong rừng giống như có dấu vết đánh nhau? Không hiểu là chuyện gì đã xảy ra? Thoáng thấy Sasuke ngồi ở trên cầu, Naruto dọc theo bờ để nhảy tới chỗ Sasuke và lên tiếng gọi:

- Này, Sasuke! Cậu có thấy Hasu đâu không?

Sasuke đang mãi suy nghĩ thì nghe thấy tiếng Naruto, cậu quay người lại nhìn:

- Chắc con bé về nhà rồi.

Naruto đã chạy tới cạnh người Sasuke oán trách:

- Cậu và thầy Iruka làm gì mà tôi lên núi Hokage tìm hai người mãi không thấy?

- Tôi lên núi Hokage bao giờ?

- Cậu không đi cùng thầy Iruka sao?

- Tôi chỉ ở trong trường cùng thầy.

- Chẳng lẽ mình bị lừa rồi?

Naruto tự hỏi nhưng có vẻ cũng chưa nghi ngờ điều gì.

- Cậu không về cùng Hasu sao?

- Hasu nói muốn làm món lợn nướng bằng hỏa độn nên vào rừng trước. Tôi vừa vào rừng nhưng cũng không thấy em ấy đâu. À tôi còn phát hiện trong rừng hôm nay lại vừa xảy ra một trận chiến, không biết là kẻ địch phương nào a!

Sasuke bỗng nhiên trở lên lo lắng, lập tức đứng bật dậy lao nhanh về nhà. Vừa đi cậu vừa suy luận “Theo như cách nói của Naruto, rất có thể có người đang cố tình tách bọn họ ra để Hasu đi một mình vào rừng và tấn công em ấy. Hoặc có thể chỉ là một sự trùng hợp, Hasu vào rừng thấy có chiến tranh nên đã đổi ý định mà quay về nhà luôn.” Cậu thật hy vọng không phải là trường hợp thứ nhất.

Hai người về nhà tìm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng Hasu đâu. Bọn họ quyết định quay lại trong rừng tìm cô.

Naruto tự trách nói.

- Lẽ ra tôi không nên để em ấy đi một mình. Rất có thể em ấy đã chạm trán với kẻ địch.

Sasuke âm trầm không nói gì, bước chân khẽ động nhanh hơn.

Khu rừng yên lặng, dấu vết trận chiến gần như bị xóa sạch, chỉ có thể lờ mờ nhận ra từ những vết cắt để lại trên thân cây, dấu vết cháy xém từ bùng nổ và hỏa độn của Hasu. Mọi thứ gần như đều bị xóa sạch.

- Bên này, Naruto.

Sasuke lật xác một con chim chích, ẩn dưới góc khuất của một rễ cây gọi Naruto. Nhìn thủ pháp phi tiêu, cậu có thể nhận ra đây là tác phẩm của Hasu. Sasuke vạch cánh, lật đuôi, nắn bụng con chim. Ánh mắt cậu vụt lóe sáng. Cậu bậm môi, cầm đầu chim, giật mạnh. Cổ chim đứt lìa, miếng giấy được bọc trong một cái lá từ cổ chim văng ra. Naruto chớp lấy, giờ ra đọc. Sasuke cũng bước qua bên này nhìn. “Yên tâm. Em không sao.”

Lá thư thực ngắn, chữ viết nguệch ngoạc cho thấy cô đang rất vội trốn chạy ai đó, nhưng vẫn cố lưu lại báo bình an.

Hai người tiếp tục tìm kiếm khắp khu rừng nhưng tuyệt không phát hiện thêm dấu vết nào của Hasu ngoài bức thư cô để lại.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Hasu mất tích. Cả làng Lá vẫn yên bình như trước, quán lẩu nướng Uchi càng ngày càng đông khách, trang trại Uchi vẫn xanh tốt, tươi vui như mọi ngày, tất cả giống như không hề có chút liên quan nào tới một cô bé mang tên Uchiha Hasu nào đó. Nhưng có một nhóm người lại sắp nổ tung trong đó: Naruto, Sasuke, Shikamaru, Shino,... bọn họ đã lục tung cả làng Lá để tìm Hasu nhưng không hề có chút manh mối nào, nếu như hết ngày hôm nay vẫn không tìm thấy cô bé, không biết nhóm người họ sẽ làm ra chuyện gì? Tới uy hiếp ngài Hokage yêu cầu huy động lực lượng ANBU cả làng đi tìm chẳng hạn?...

Thật ra không cần đến bọn họ uy hiếp, lúc này cũng có một người lo lắng sốt ruột không kém. Hokage Đệ Tam ngậm tẩu thuốc phì phèo khói nhìn ra xa xăm ngoài cửa sổ. Ngày Hasu mất tích ông ngay lập tức cho người đi tìm cô, vậy mà giờ vẫn chưa có tin tức, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Nhóc Hasu chỉ bằng tuổi cháu trai ông, nhưng suy nghĩ của cô bé đã chín chắn và biết nhìn nhận tương lai như một người trưởng thành, cô bé thiện lương, kiên cường ấy ông không muốn cô nhóc xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Có tin tức gì chưa?

Đầu không hề ngoảnh lại ông vẫn có thể nhận ra người vừa xuất hiện.

- Tôi đã tìm thấy cô ấy.

Từ dưới mặt đất phía sau lưng Hokage Đệ Tam, một bóng người ngoi dần lên. Là một chàng thanh niên đeo mặt nạ hình mặt mèo bằng sứ, nó có hai cái tai, đôi mắt to đen và những vằn màu xanh đỏ. Nhìn kỹ có thể nhận ra mặt nạ này cùng loại với mặt nạ của những người tấn công Hasu hôm trước. Anh ta mặc một bộ giáp màu xám kết hợp với áo sát nách đen bên trong, đôi găng tay đen dài quá khuỷu tay kết hợp với bộ giáp kim loại bao phủ mặt trên cánh tay. Anh còn có một chiếc hình xăm xoắn ốc màu đỏ trên vai trái, và một thanh Katana giấu phía sau lưng.

- Con bé thế nào rồi?

Hokage Đệ Tam tiếp tục hỏi.

- Tình trạng không ổn lắm. Tôi tìm thấy cô ấy ở chân thác Nakano. Cô bé đang điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó, không tiếc tự hại chính bản thân mình.

Thân thể anh ta thoáng rung mình một chút, khi tưởng tượng đến tình cảnh lúc đó. Lại nói tiếp.

- Tôi làm thế nào cũng không lay tỉnh được cô bé. Cô ấy giống như lâm vào ảo giác. Một mình một thế giới.

Ông lão thoáng vụt dậy, gương mặt không che dấu được nét hoảng sợ lo lắng.

- Con bé giờ ở đâu?

- Trong phòng bệnh làng Lá.

- Có ai nhìn ra hành tung của cậu không?

- Đảm bảo bí mật, thưa ngài.

- Tốt!

Đứt lời, Hokage Đệ Tam bay vụt đi về phía bệnh viện làng Lá. Chàng thanh niên đeo mặt nạ thoáng ngẩn. Anh chưa bao giờ thấy ngài ấy khản trương như vậy.

Shikamaru hai tay đút túi quần lưng dựa vào một cây cột điện nhìn mây bay trên trời đợi Choji mua đồ trong hàng kẹo, chợt nhìn thấy bóng ngài Hokage Đệ Tam vụt phóng qua. Với sự nhạy bén của đầu óc, cậu nhanh chóng nhận ra có điều khả nghi trong đó. Nếu như bình thường, cậu chắc chắn sẽ bỏ qua chẳng thèm để ý đến, cậu chẳng quan tâm đến chuyện bao đồng làm gì mà rước thêm phiền phức cho mình, nhưng lần này lại khác. Cậu không ngoại trừ khả năng việc gì đó kia có thể liên quan đến Hasu, người mà các cậu lật tung cả làng Lá đi tìm ba ngày nay. Shikamaru than thở:

- Ôi! Nhìn xem những đám mây, ta chẳng thể ngắm chúng mây được nữa. Thật phiền phức!

Quay đầu gọi với vào trong tiệm kẹo:

- Này, Choji. Tớ có việc đi trước nhé!

Rồi vụt phóng đi theo hướng Hokage Đệ Tam vừa biến mất.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trở lại thời điểm 3 ngày trước, thời điểm Hasu giao chiến với 3 tên mặt nạ áo choàng tại khu đất trống trong khu rừng:

Một sự thật rõ ràng, dù có là thiên tài tới đâu thì cô cũng vẫn chỉ là một cô bé 6 tuổi, mới chỉ bắt đầu luyện tập trong một thời gian ngắn không thể chống trả lại được ba người đàn ông khỏe mạnh, lại là những ninja hàng đầu. Cô biết rõ, bọn họ còn chưa chiến đấu hết sức mình, nếu như lúc này có Sasuke và Naruto ở đây ba người bọn cô cũng không có một tia cơ hội phản kích nào. Trận chiến này không thể kéo dài, càng kéo dài cô càng bất lợi. Linh cơ chợt lóe, Hasu tung người quay tròn trên không trung phi ba thanh kunai có gắn bùa nổ về phía ba tên mặt nạ rồi nhảy vào trong rừng.

Đặt chân vào rừng khuất mắt ba người kia, Hasu lập tức kết ấn:

- Kage Bunshin no jutsu (Ảnh phân thân thuật)

Một phân thân giống y hệt Hasu xuất hiện, tiếp tục chạy trốn đánh lạc hướng ba người kia, còn bản thân Hasu thật sự lại dùng thuật biến hình.

- Henge no jutsu. (Biến hình)

Biến mình thành một cái cây nhỏ, cái trang che dấu tung tích ba người kia. Những thuật tưởng như đơn giản, nhưng khi được áp dụng và sử dụng thuần thục thì vẫn luôn hiệu quả, giống như tình hình hiện tại Hasu đã thành công đánh lừa ba ninja cao thủ hơn mình. Chờ khi xác định phân thân của mình đã dẫn ba người kia chạy đi xa Hasu nhanh nhẹn hành động để lại tín hiệu cho Naruto và Sasuke, cô biết chắc chắn hai người họ sẽ tìm mình, nếu không có tín tức gì họ nhất định sẽ rất lo lắng. Qua giao chiến và nhận thức trang phục của ba tên mặt nạ, Hasu nhận ra bọn họ là ANBU của làng Lá, rất có khả năng là người của lão già đó. Nếu như đối với Sasuke lão ta còn phải kiêng dè vì Itachi niichan vẫn luôn nhìn chăm chăm lão, nhưng còn cô - chỉ là một nhóc con không còn ai nương tựa, thì chẳng có nguyên cớ gì khiến lão phải buông tha. Cũng phải thôi, nếu cô là lão thì cô cũng sẽ hành động vậy, bởi nếu hiện tại lão không ám sát được cô thì tương lai của lão chắc chắn chỉ là một màu u tối.

Lúc này về làng tuyệt đối không an toàn, đâu đâu cũng có tai mắt của lão, đã xảy ra sơ suất một lần, hẳn lần sau lão sẽ không để lộ sơ hở cho cô có cơ hội trốn thoát, tạm thời tốt nhất nên tránh đi.

Trời dần tối, Hasu phát hiện ra một hang động kỳ lạ trong núi, có lẽ đêm nay cô phải nghỉ tạm tại đây rồi. Chuẩn bị bước chân vào hang động, Hasu chợt cảm thấy thân hình mình mệt mỏi rã rời. Thì ra là phân thân của cô bị ba người kia bắt đi lúc này đã được giải, diễn biến mọi chuyện mà phân thân của mình đã trải qua Hasu thu lại được hết. Cô cười khẩy:

- Quả nhiên là lão. Lão lại còn muốn lấy đi đôi mắt Sharingan của mình? Mơ tưởng!

Hasu tiếp tục bước chân vào hang, nhìn hang động sâu hun hút bên trong cô cảnh giác tiến sâu vào thám hiểm. Bên trong là một mảnh bóng tối, không nhìn rõ Hasu đốt lửa lên que đuốc cầm trên tay, hang động dần sáng lên, có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật. Hang động này khá lớn đủ để người lớn đi qua, nó có hình ống sâu hút vào bên trong, bề mặt lồi lõm, có thể nhận ra nơi này được hình thành bởi những dòng chảy nhám thạch từ hàng ngàn năm trước. Đi được khoảng 100m hang động bỗng rẽ sang một lối khác, trên trần và vách hang động phía xa đột nhiên phát sáng giống như bầu trời đầy sao. Hai mắt Hasu tỏa sáng:

- Oawww!!!! (Hasu thốt lên!) Giống y như dải ngân hà vậy!

Hang động này rộng hơn lúc ban đầu, trước mắt Hasu là một hồ nước xanh thẳm. Có thể nhìn thấy rõ hơn những điểm sáng trên vách hang là những con đom đóm, ánh sáng dịu dịu, và những ấu trùng sản sinh ra những giọt nhầy buông xuống như những dải pha lê tuyệt đẹp.

Hasu sung sướng hét lên.

-[Aaaaaaa!!!!]

Giọng cô vang dội lại.

- [Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!]

Giọng cô cười thích thú, là một cô gái ai chẳng thích nhìn cái đẹp, ai chẳng thích có những giây phút nên thơ, lãng mạn? Hasu cũng không ngoại lệ, sống trong thế giới công nghệ hiện đại hơn hai mươi năm, cô nào có cơ hội chứng kiến cảnh tượng đẹp như vậy. Thật nhớ tới những ngày tháng xa xôi cô và Shisui niichan cùng lên núi ngắm sao. Ôi cái thú vui của hai người nó mới tao nhã làm sao, thật đúng là tác phong của những con người quý tộc mà. Hasu mỉm cười nhớ lại.

Xung quanh Hasu là những ánh sáng lấp lánh kỳ diệu, những con đom đóm như cảm nhận được điều gì đó, chúng bay tới vây quanh người Hasu tạo thành hình xoắn ốc trải dài từ dưới mặt đất lên đến tận nóc hang động. Chưa bao giờ Hasu nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy trong đời. Cô thích thú đưa tay ra hứng, khoe môi cong lên không ngừng lại được. Nhìn Hasu lúc này tinh khiết, tỏa sáng như một thiên thần có cánh!

- Một cánh, hai cánh, ba cánh,...

Hasu thích thú dứt từng cánh hoa, những cánh sen trắng ngần như những chiếc thuyền nhỏ là là trôi theo dòng nước. Dưới chân cảm thấy buồn buồn, nhột nhột cô cúi đầu xuống.

Ôi! Chú chó tí hon có bộ lông xù trắng tinh như một quả bóng, đôi mắt sẫm màu hình quả hạnh mở lớn có vẻ trông vô cùng thông minh lanh lợi. Cái đuôi xù uốn cong quẫy quẫy, miệng ngậm một đóa sen trắng héch lên như muốn nói:

“Hoa đẹp tặng chị gái xinh đẹp, đáng yêu nè!”

Hasu cười vang, ôm chú chó vào lòng nhìn xung quanh, đoán chắc đây là quà của Shisui niichan!

- Niichan, em biết là anh rồi nhé!

Nể tình cún con nè em tha thứ cho anh đây! Anh ra đây đi!

- Niichan!!! Shisui niichan!!!!....

Trên ngọn cây gần đó Shisui một bên mắt bị thương không thể mở, con mắt còn lại đau đớn nhìn Hasu. Anh thật rất muốn bước ra ôm nhóc con vào lòng lúc này.

“Hasu, em là nụ sen trắng trong sáng và thuần khiết, chính là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Anh muốn thay ba mẹ chứng kiến em trưởng thành. Nhưng... tha thứ cho anh trai của em nhé.

Anh tin em gái anh sẽ kiên cường, mạnh mẽ vượt qua khó khăn, lớn lên sẽ trở thành một nàng thiếu nữ thiện lương, xinh đẹp. Thật sự quá lời cho thằng em rể tương lai của anh rồi. (Lúc này anh vẫn còn tâm trạng tính toán em rể tương lai. +=))

Hasu, giữ mãi nụ cười như lúc này nhé! Shisui yêu Hasu!”

Rồi anh biến mất ngay sau đó!

Hasu giống như nghe thấy những tâm sự trong lòng lúc này của Shisui, gương mặt chợt trở nên bàng hoàng, hoảng hốt. Cổ ngừng tiếng gọi nhìn ngó xung quanh, nhưng không thấy anh đâu. Cô xị mặt xuống, mấy ngày nay anh hay đi sớm về trễ, ngày nào Hasu cũng ngồi đợi cửa, nhưng đêm nào cô cũng ngủ quên mất. Chỉ đến sáng ngày hôm sau tỉnh dậy thấy mình nằm ở trên giường Hasu mới biết đêm qua niichan có về nhà.

Nhắc chân vào trong nhà, không biết nghĩ thế nào Hasu lại quay người đi về hướng thác Nakano. Đôi môi dẫu lên lắm bầm

- Niichan không chịu về với Hasu, Hasu bỏ nhà đi cho anh coi! Hừ!... Hừ!... Hasu giận Shisui rồi. Shisui niichan phải mang về cho Hasu 1 bó sen thật to, thì Hasu mới tha thứ cơ.

Gật gật đầu suy nghĩ.

- Ukm...!!! Mà không được, niichan giỏi như thế mỗi bó hoa thì dễ quá rồi. Đúng rồi! Shisui phải cõng Hasu đi vòng quanh làng nữa mới được. Nhất định thế!

Vừa đi vừa nghĩ không để ý tới Shisui niichan nữa, chẳng mấy chốc Hasu đã gần tới dòng thác.

....

Mắt trừng lớn, Hasu không thể tin vào những gì mình vừa đang thấy. Shisui niichan hai mắt đầm máu, từng dòng từng dòng tràn ra theo khoeo mắt, anh cứ bước lùi dần về phía sau rồi rơi thẳng xuống vực.

Hasu ngây ra, không thể thốt lên được lời nào. Đôi chân bé nhỏ lao nhanh về phía bờ vực. Nhưng đôi chân cô nhỏ quá, không thể nào đuổi kịp anh. Chân vấp ngã, Hasu không khóc không kêu đau, cứ để thứ nước đỏ tươi chảy dài xuống mắt, cánh tay, mắt cá chân đau nhói, Hasu lại đứng lên chạy tiếp. Cô phải thấy anh, phải bắt anh về nằm ôm cô kể chuyện, anh phải dẫn cô đi hái sen, cõng cô đi chơi quanh làng, cùng cô lên núi ngắm sao,.... Hasu

cứ vấp ngã, lại đứng lên,... vấp ngã, đứng lên...

“Sao đường hôm nay dài thế!!! Nii-chan! Anh quay lại đi! Hasu đau lắm. Chân Hasu đau, tay Hasu đau, nhưng sao cả tim Hasu cũng đau nữa,... Tại sao nó đau thế?... Hasu không biết. Shisui nói cho Hasu đi! Mỗi lần Hasu đau, Shisui cũng ôm Hasu thổi vù vù... Giờ Shisui đâu rồi...”

Nếu như có ai đó nhìn thấy Hasu lúc này, hẳn sẽ nhận ra điều gì đó bất thường. Đôi mắt cô bé vô thần tiến về phía dòng thác Nakano, khuôn mặt vụn vỡ giống như phải trải qua một nỗi đau nào đó cực kỳ khủng khiếp. Giống như thế giới này đã lấy đi tất cả của cô. Những đàn đom đóm, trong hang động Hasu tiến vào khi chạng vạng tối, lúc này biến mất vô tung vô tích giống như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bệnh viện làng Lá, phòng bệnh đặc biệt:

- Hokage sama.

Thấy Hokage Đệ Tam tiến vào, bác sĩ trong phòng bệnh giật mình cúi chào.

Hokage Đệ Tam nhìn Hasu được cuốn băng trắng xóa khắp người (mọi người có thể liên tưởng với hình tượng xác ướp Ai Cập – chính là cô ấy), bị một thuật ghim cố định trên giường, gật đầu hỏi:

- Tình trạng con bé thế nào?

- Thừa ngài, khi được đưa tới, toàn thân cô bé đều là máu, khắp người đều là vết rách, nghiêm trọng nhất là vết rách ở đùi và cánh tay trái, lại thêm ngâm trong nước quá lâu, mất nhiều máu, dẫn đến thể trạng suy yếu nhiễm trùng và sốt cao. Các vết thương bên ngoài đã được xử lý ổn thỏa, tuy nhiên cô bé còn chưa hạ sốt.

- Tại sao cậu ta (anh chàng thực hiện nhiệm vụ tìm Hasu về ấy, chắc mọi người đoán ra là ai rồi nhỉ?) lại dùng một thuật trói con bé như vậy.

Đệ Tam nhíu mày hỏi.

- Cô bé được đưa tới trong tình trạng tinh thần không ổn định, có xu hướng tự làm hại chính bản thân mình. Nếu không làm vậy, chúng tôi không tài nào giữ nổi cô ấy.

- Con bé bị sử dụng ảo thuật?

Mày ông càng nhíu chặt.

Bác sĩ ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Rất xin lỗi, ngài Hokage. Chúng tôi vẫn chưa tìm ra nguyên nhân ảo giác của cô bé.

Hokage Đệ Tam lại gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ. Liệu có phải là nó?

Lúc này chàng thanh niên đưa Hasu về cũng xuất hiện trong phòng bệnh. Đệ Tam lập tức ra lệnh:

- Cậu đi tìm Aburame Shibi tới đây.

- Rồi!

Anh nghiêm người nhận lệnh rồi biến mất, 5 phút sau đã quay lại cùng với Aburame Shibi. Một người đàn ông đeo cặp kính râm có dây treo hai bên, mái tóc ngắn đen trông như những chiếc gai nhọn, cùng với bộ ria mép. Ông mặc một chiếc áo cao cổ, hai tay đút túi áo, nhìn phong cách ăn mặc của ông thì có thể hình dung ra hình dáng một bạn nam nhân nào đó trong lớp Hasu khi trưởng thành. Aburame Shibi – cha của Shino. Ngoài sử dụng bộ trong chiến đấu, tộc Aburame còn tiến hành nghiên cứu chuyên sâu về côn trùng học. Đây chính là lý do mà ngài Hokage muốn mời Shibi tới đây.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Hokage Đệ Tam đang ngồi trên ghế quan sát Hasu, cô bé nằm trên giường bệnh, tuy đã được tiêm thuốc an thần nhưng vẫn liên tục nhíu mày bất an khó chịu.

- Hokage sama.

Đệ Tam không có cử động gì nhiều chỉ nhàn nhạt nói.

- Cậu đã từng nghe nói về đom đóm Luminosa?

- Đúng vậy thưa ngài, Luminosa là vua của thế giới ảo thuật. Chỉ cần tiếp xúc trực tiếp với nó thì sẽ sinh ra tâm ma, ảo giác khiến cho người tiếp xúc sống trong những kỷ niệm đau buồn nhất cho tới khi kết thúc sinh mệnh.

Anh chàng đeo mặt nạ thoáng cứng người lại, quay đầu ánh mắt lo lắng nhìn cô bé nằm trên giường. Cô còn nhỏ như vậy, sóng gió to lớn gì mà dẫn vật cô tới nông nổi kia?

Lúc này ngài Đệ Tam cất tiếng:

- Cậu có thể nhận biết được người trúng độc Luminosa? Ta nghi ngờ con bé...

- Không thể nào... Luminosa đã tuyệt chủng từ hàng trăm năm trước. Làm sao cô bé có thể...

Vừa nói, chú Shibi vừa tới cạnh giường Hasu, cho bọ Kikai hút máu trên người cô. Những con bọ sau khi hút máu Hasu chúng bắt đầu nổi điên rồi lăn ra chết. Chú Shibi giật mình, vẻ mặt không thể tin nổi nói.

- Làm sao có thể là nó được? Thật không thể tin được, vậy mà lại xuất hiện đom đóm Luminosa ở đây?

- Liệu có thể truyền chakra vào cơ thể cô bé giải ảo thuật hay không?

Anh thanh niên đeo mặt nạ hỏi.

- Vô phương. Đây là tâm ma, không phải ảo thuật thông thường. Chỉ có một cách duy nhất đó là dựa vào ý chí của cô bé. Nhưng ta chưa từng nghe nói có người nào thoát ra được. Đặc biệt là những người nặng tâm như cô bé này.

- Việc chúng ta có thể làm bây giờ chỉ là chờ đợi sao?

- Đúng vậy. Chỉ có thể chờ đợi.

[Cạch] Shikamaru nghe tới đây thì không giữ nổi bình tĩnh được nữa, cậu không hề để ý rằng hai tay mình đã nắm chặt từ bao giờ, ngay cả khi cậu bóp vụn viên ngói trong tay mà vẫn không hay biết.

- Shikamaru, không cần ở trên đó nữa. Xuống đây đi!

Ngay từ khi bắt đầu Hokage Đệ Tam đã biết Shikamaru theo sau ông nhưng ông không ngăn cản. Shibi và anh chàng kia cũng nhận biết được có người trên nóc nhà nhưng Hokage không có ý kiến gì nên hai người cũng để im. Hóa ra chỉ là một cậu bé.

Shikamaru mặt đực ra như trúng thối từ trên nóc nhà nhảy vào phòng qua đường cửa sổ.

- Hokage sama, chú Shibi.

Nói rồi cậu nhìn Hasu, lúc trước ở trên nóc nhà cậu chưa nhìn rõ được tình trạng của Hasu, giờ mới có cơ hội nhìn kỹ. Chân tay em ấy đều bị trói, đôi lông mày nhàu皱, đôi môi thường ngày hay cười kia lúc này nhợt nhạt không sức sống.

- Tại...

Shikamaru còn chưa mở được lời thì cửa phòng bật mở. Sasuke đập cửa xông vào.

- HASU! HASU! EM ĐANG Ở ĐÂU?

Giọng Naruto oang oang phía sau gọi, bên cạnh là Chouji, Kiba và chú chó nhỏ Akamaru đang ngồi chồm hổm trên đầu Kiba sủa. – GÂU. GÂU...

Sasuke vừa tiến vào phòng nhìn thấy Hasu bị trói trên giường. Đôi mắt cậu long lên sòng sọc, gằn từng tiếng nói.

- Các người đã làm gì cô ấy?

Naruto, Kiba phía sau cũng chạy tới cạnh giường Hasu, muốn cứu cô bé ra.

- Thả em ấy ra, tại sao các người lại trói em ấy?

Shikamaru hô lên:

- Để yên đi Naruto, Kiba. Nếu như hai người không muốn làm hại đến em ấy.

Lúc này Hokage Đệ Tam mới bắt đầu chứng minh sự tồn tại của mình với bọn nhóc con ồn ào, không biết phép tắc này.

- Khụ, khụ. Yên lặng nào các cháu.

Lật lại khoảng thời gian trước đó.

Sau khi Shikamaru đánh tiếng với Choji rồi rời đi, Choji tuy không phải là người thông minh nhưng cậu lại rất hiểu bạn thân mình. Vì vậy cậu lập tức đoán ra được sự việc liên quan đến Hasu. Choji tìm được nhóm ba người Sasuke, Naruto và Kiba thì lập tức báo tin với bọn họ. Nhờ có thánh giác của Akamaru và Kiba, bốn người tìm được tới bệnh viện làng Lá. Từ đó mới có màn đập cửa lỗ mũi bên trên.

Sau khi biết được tường tận mọi chuyện và bệnh tình của Hasu. Cả phòng trở lại yên tĩnh, người lớn tất cả đều rời đi trước, chỉ còn lại đám trẻ con trong phòng. Chúng riu rít tới bên cạnh Hasu kể những câu chuyện cười, còn không tiếc nói xấu chính bản thân mình, hy vọng cô trở lại bình thường, nói cười vui vẻ với bọn họ như trước đây.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hơi thở của Hasu ngày một yếu dần. Người ta nói rằng, trước khi chết bạn có thể nhìn thấy được người mà mình thương yêu nhất. Bây giờ cô gặp được anh rồi.

- Anh hai!

Hasu ngạc nhiên mở to đôi mắt, lao đến nhảy chồm lên người Shisui, hai chân quặp chặt hông anh, hai tay thì ôm chặt cổ anh, đôi mắt đầm lệ nức nở. Shisui mỉm cười dịu dàng một tay ôm Hasu giữ cô khỏi ngã, tay còn lại dịu dàng xoa xoa lưng cô dỗ dành.

- Bé ngoan, sao lại khóc nhè rồi. Nước mắt nước mũi tèm lem thế này, xấu lắm nhé!

Hasu quệt quệt mặt lên vai anh, lau đi nước mắt nước mũi. Nhìn anh giọng giận dỗi:

- Có anh hai xấu ý. Cả nhà anh đều xấu.

Shisui mỉm cười, véo mũi cô.

- Được, được. Hasu xấu, Shisui xấu. Cả nhà chúng ta đều xấu.

Hasu bị anh chơi chữ, tức tới nổi không làm gì được. Cô trách cứ anh:

- Tất cả là tại anh hai. Làm sao anh lại đi mà không nói tiếng nào?

Shisui vuốt tóc Hasu, bế cô tới tảng đá gần đó ngồi xuống, để cô tìm một tư thế thoải mái nhất nằm trong lòng mình, rồi nói:

- Hasu, anh chưa bao giờ rời xa em. Dù em không nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn luôn ở đây.

Anh chỉ chỉ vào ngực cô lại nói tiếp.

- Trong trái tim em.

Hasu hơi thất thần, cảm thấy chút ấm áp trong lòng. Nhưng cô vẫn dỗi lòng, ngẩng đầu lên nhìn anh, bịu môi nói.

- Người là ai? Tại sao lại giả dạng thành Shisui niichan?

- HA HA!!!!!!

Shisui cười lớn. Trầm giọng nói:

- Người thử đoán xem ta là ai?

Hasu hừ hừ:

- Anh hai, anh học mấy câu ngôn tình sến sẩm này ở đâu ra thế? Chẳng lẽ trước đây anh bỏ em ở nhà một mình để đi lén lút hẹn hò với cô nào. Aizzaaa, thật là đau lòng em mà!

Hasu biểu tình khoa trương, bộ dáng xoa xoa trái tim nói.

- Xem nào. Ai dám tranh giành anh hai với Hasu của anh, dẫn ra đây để anh xử lý.

- Hừ. Anh không cần phải giả bộ. Nhất định là vậy rồi.

- Cái con bé này. Mới mấy tháng mà đã mồm mép gớm.

Hasu dụi dụi đầu vào ngực anh, nhẹ giọng gọi.

- Anh hai!

- Ủ! Anh đây!

- Anh hai!

- Ủ!

- Anh hai!

- Ủ!

- Shisui niichan.

- Ủ!

- Shisui.

- Ủ!

....

Tiếng gọi này lâu lắm rồi cô mới được thốt lên. Có anh ở đây thật tuyệt, ước gì thời gian dừng ở khoảnh khắc này mãi mãi.

Hasu lại ôm anh chặt hơn, thủ thủ nói.

- Anh biết không, ngày đó em nhìn thấy anh hai mắt đẫm máu, cứ thế biến mất khỏi tầm mắt em. Em muốn gọi anh, muốn níu giữ anh lại nhưng em lại không làm được.

Cả người cô bắt đầu run rẩy, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đó, cô sợ hãi, siết chặt anh hơn. Shisui ôm Hasu chặt hơn như thể muốn nói cho cô biết anh đang ở đây, nhận được hơi ấm từ anh, Hasu dần an lòng, bình tĩnh lại đôi chút, lại nói tiếp.

- Itachi niichan cuối cùng cũng không hòa giải được giữa Uchiha và làng Lá. Dưới sự đe dọa của lão già đáng ghét đó, anh ấy đã cùng Obito sát hại toàn bộ gia tộc. Anh hai, lúc đó em cũng đã chết rồi.

Cô ngược mắt lên nhìn anh hỏi.

- Anh hai, anh có hối hận vì sự hy sinh của mình vẫn không bảo vệ được gia tộc? Anh có giận Itachi niichan không?

- Hasu, em chưa từng chứng kiến chiến tranh nên không thể hiểu được. Anh và Itachi đi chung một con đường, mặc dù đây là kết cục không được mong đợi, nhưng anh biết cậu ấy cũng không dễ dàng gì. Anh tin vào quyết định của cậu ấy.

Shisui cúi đầu nhìn Hasu, ánh mắt nghi ngờ hỏi:

- Hasu, làm sao em biết những điều này? Em nói em chết rồi là như thế nào?

Cô mỉm cười nhớ lại thế giới trước kia, có những điều từ sâu trong tâm cô vẫn luôn muốn được giải bày nhưng không ai có thể lắng nghe cô. Anh hai vẫn là tốt nhất.

- Đúng vậy, em từng chết một lần rồi. Khi đó em đã tới một thế giới khác, một thế giới hòa bình, không có chém giết lẫn nhau. Nhưng ở đó không có người anh trai thương yêu em nhất, không có những tình bạn chân thành như nơi đây...

- Ở thế giới đó, em có thể nhìn thấy mọi chuyện diễn ra trong thế giới này. Nhưng lúc đó, em không nhớ gì hết, em không nhớ anh, em không hề hay biết đó là anh. Anh hai, em nhìn thấy anh chết như thế nào, em biết lý do vì sao anh chết.

- Một thiên tài như vậy lại cứ như thế chết đi? Em cũng không hiểu sao lúc đó, tim mình đau lắm, lòng em khó chịu. Trong khi người ta ngợi khen anh là anh hùng, là người hy sinh thầm lặng vì làng Lá. Thì em lại giận anh, cực kỳ giận anh, em không hiểu cảm xúc ấy từ đâu mà ra nữa.

- Em giận anh tại sao lại dễ dàng từ bỏ thế giới như vậy? Chẳng nhẽ đối với gia tộc Uchiha đôi mắt là tất cả, không có đôi mắt ấy thì không còn sức mạnh, không thể sống nổi hay sao? Vậy thiên tài còn nghĩa lý gì chứ? Ngoài kia, có biết bao người không có đôi mắt ấy, chẳng phải họ cũng vẫn làm nên huyền thoại đấy sao?

- Khi em quay trở lại thế giới này. Em lại càng giận mình hơn, tại sao em không quay trở lại sớm hơn một chút, khi đó... em có thể giữ được anh.

Shisui nghiêm túc nghe Hasu tâm sự. Anh ngạc nhiên trước những gì em ấy đã trải qua. Có lẽ đây chính là định mệnh. Ông trời, đưa em ấy quay lại đây một lần nữa hẳn là có lý do.

- Hasu, ở một góc cạnh nào đó em nói đúng, người Uchiha không yếu đuối như vậy.

Anh mỉm cười nói tiếp:

- Hy sinh mạng sống để đổi lại sự yên bình cho cả ngôi làng, cũng đáng lắm chứ.

- Hasu, em phải nhớ: em là người can đảm hơn em tin tưởng, mạnh mẽ hơn vẻ ngoài và khôn ngoan hơn em nghĩ. Em nhìn ra bên ngoài đi, các bạn em đang chờ đợi em quay trở lại.

- Có thể em không thay đổi được quá khứ, nhưng em có thể thay đổi tương lai!

Hasu nhìn ra bên ngoài, cô thấy Sasuke, Naruto, Kiba, Chouji, Ino, Sakura, Hinata,... tất cả mọi người đều ở đây. Ánh mắt lại do dự liếc nhìn anh, cô luyến tiếc phải rời xa anh, được bên cạnh anh đối với cô là tất cả, chẳng có gì có thể hấp dẫn hơn. Như hiểu được suy nghĩ của cô, anh khích lệ.

- Hasu, anh gửi giấc ước mơ của mình lại cho em.

Tất cả ánh mắt dồn về phía Hasu, cả người cô bé bỗng bừng phát sáng. Từ vị trí trái tim Hasu có tới hàng trăm, hàng ngàn con đom đóm kết thành một quả cầu nhỏ, quả cầu dần thoát khỏi người cô, từ từ bay lên không trung, tới vị trí cao chừng một mét thì ngừng lại rồi quay tít.

[Đùng]

Quả cầu ấy đột nhiên biến hình thành một con thú kỳ lạ: nó tròn xoe y như một quả bóng, với bộ lông trắng bông dài mượt, đôi mắt to tròn đen láy như hạnh nhân, hai cái tai thì nhọn hoắt như tai cáo. Nhìn kỹ mới phát hiện ra bốn cái chân ngắn cùn cùn của nó. Con thú kêu một chàng: “Nhép... Nhép... Nhép...” rồi rơi bụp vào người Hasu.

Mọi người trong phòng gương mặt cùng một biểu cảm, hai mắt mở to, miệng mở hình chữ O chứng kiến sự việc vừa phát sinh. Cho tới khi hai mắt Hasu mở ra mới có người định hình lại được.

- AAAAAA..... HASU... HASU... TỈNH RỒI!

Hasu đưa hai tay lên bịt tai lại, liếc nhìn giọng nói kích động của Kiba

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi xác định Hasu đã hoàn toàn ổn định không còn gì đáng ngại, mọi người cũng lục tục về nhà hết, cũng khuya rồi ngày mai họ còn phải đến trường nữa.

- Sasuke, sao anh còn ở đây?

Hasu liếc nhìn người còn lại trong phòng, từ khi cô tỉnh lại tới cậu vẫn ngồi im ở một góc không nói gì.

- Anh có điều gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.

Sasuke đôi mắt trừng trừng nhìn Hasu giọng điệu tức giận chất vấn:

- Tại sao em lừa anh? Em nói em không sao, nhưng cuối cùng nhìn xem em thành ra cái gì?

Bình thường Sasuke luôn ra vẻ không quan tâm cái gì, nhưng sự tồn tại của Hasu đối với cậu là một điều rất đặc biệt, có thể vì cô và cậu là hai người còn sống duy nhất của gia tộc Uchiha, có thể là vì hai người có hoàn cảnh và nỗi đau giống nhau, cũng có thể là thời gian qua cậu đã bắt đầu hình thành thói quen có cô bên cạnh. Sự việc vừa rồi khiến cậu sợ, cậu thật sự rất sợ cô cũng bỏ cậu mà đi giống như anh hai, giống như ba mẹ.

- Em thật sự không có lừa anh. Khi đó em hoàn toàn tin tưởng mình có thể trốn thoát những kẻ đó. Sự thật cũng chứng minh, bọn họ không bắt được em mà.

Hasu hơi do dự, xấu hổ vì sự bất cẩn của mình, ngập ngừng nói tiếp:

- Chỉ là... chỉ là... gặp chút chuyện ngoài ý muốn. Ai có thể ngờ được những con đom đóm ấy lại nguy hiểm như vậy chứ.

- Là ai tấn công em trong rừng? Bọn chúng muốn làm gì?

- Một kẻ thù...

Giọng Hasu có vẻ sắc lạnh hơn bình thường. Sasuke giật mình, đôi mắt co rụt lại tưởng tượng đến đêm hôm đó.

Sasuke trở về nhà từ buổi luyện tập, cậu thấy xác người thân trong gia tộc đầy đường, rồi cậu tìm thấy Itachi đứng cạnh xác cha mẹ mình và đòi anh cho biết chuyện gì đã diễn ra. Giọng cậu rung rẩy:

- Anh ơi...

- Anh ơi, cha và mẹ đã...

- Tại sao? Tại sao?...

- Ai đã làm thế này?

Đôi mắt cậu đầm lã lắc đầu, không tin nổi. Itachi vẫn luông im lặng nhìn chăm chăm Sasuke.

[Vào]

Một chiếc Shuriken bay sượt qua vai Sasuke ghim thẳng lên cánh cửa. Sasuke bị đau, gấp người về phía trước tay phải đưa lên che miệng vết thương, ngẩng đầu hỏi anh, ánh mắt không tin nổi:

- Anh ơi, sao anh lại...

Itachi vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, vẫn nhìn chăm chăm Sasuke.

- Anh làm gì thế? _Sasuke lại hỏi.

- Đưa em ngồi ghế. _ Giọng Itachi lạnh lùng, đôi mắt Sharingan của anh nhắm lại.

- Mangekyo Sharingan (Vạn hoa kính tà luân nhãn).

Khi Itachi mở mắt ra, anh liền sử dụng Tsukuyomi (Nguyệt độc) lên Sasuke khiến cậu lâm vào một thế giới ảo thuật do chính anh tạo ra: Hình ảnh từng người, từng người một trong gia tộc Uchiha ngã xuống trước mặt Sasuke, cậu bàng hoàng, hoảng sợ muốn ngăn nó lại nhưng đôi chân cậu như bị thứ gì đó níu chặt không thể nhúc nhích:

- Chân mình...

-A... aaa... aaaa.....

Hàng loạt người ngã xuống, khắp nơi đều là máu, những tia máu bay tung tóe khắp nơi!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Sasuke tiếp tục sợ hãi ôm đầu hét lên:

- Anh ơi! Đừng cho em nhìn những thứ này!

Nhưng mọi người vẫn tiếp tục ngã xuống không ngừng.

- Tại sao? Sao anh lại làm thế?

- Không... không...

Lại một nhóm người chạy tới tấn công Itachi, nhưng chỉ bằng một ánh mắt Sharingan của anh bọn họ còn chưa kịp tới gần đã bị đẩy ra xa mà bỏ mạng.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Sasuke tiếp tục hét lên trong đau đớn, vô vọng.

Ngay cả bác trai bác gái mới sáng nay còn trò chuyện với cậu hai bác còn khen anh trai là thiên tài, nói các cậu là niềm tự hào của gia tộc. Các bác hiền lành chất phác như vậy thế mà lúc này cũng ngã xuống.

- Bác ơi...

Sasuke quay sang gọi hai người, thân hình càng run rẩy.

Hình ảnh lại chuyển, anh hai đứng sau ba mẹ, hai tay cầm thanh kiếm Katna giờ lên cao.

Sasuke vẫn chìm trong sợ hãi khàn giọng gọi.

- Cha, mẹ...

- Đừng, anh ơi!

Cậu khóc nức lên ngăn cản:

- Đừng làm thế với cha mẹ...

Thế nhưng thanh kiếm của anh vẫn lạnh lùng chém xuống.

Sasuke không thể chịu đựng được nữa những hình ảnh này quá kinh khủng, cậu ôm đầu càng hét lớn hơn, hai chân khụy xuống, nằm trên sàn nhà, miệng thở hổn hển. Trông cậu lúc này thật đáng thương và thảm hại. Lúc này ảo thuật của Itachi cũng chấm dứt, anh thu lại đôi mắt Sharingan, trở lại với đôi mắt màu xám đen truyền thống của gia tộc.

Sasuke miệng vẫn còn thở dốc, hổn hển hỏi anh:

- Tại sao... Tại sao anh...

Gương mặt Itachi vẫn luôn không đổi như vậy, anh vẫn có thể lạnh lùng nói:

- Để xem ta có khả năng đến đâu.

Sasuke hai bàn tay nắm lại:

- Anh có khả năng gì ư? Chỉ có thể thôi sao? Anh giết mọi người vì thế sao?

Itachi nhắm mắt lại nói:

- Điều đó rất quan trọng.

- Cái quái gì...

Sasuke gồng mình lên, khuôn mặt dữ tợn lao về phía Itachi.

- Đừng có nói láo.

Itachi vẫn đứng yên, chờ tới khi Sasuke tới gần, anh nhẹ vung một đòn thụ vào bụng cậu, khiến cậu chật vật ngã ra đất. Anh lại bước đến...

- Thật đáng sợ...

Sasuke có người đứng lên chạy ra bên ngoài. Cậu cố gắng chạy, cố gắng chạy, đôi mắt dần lệ hết lên.

- Đừng giết em!

Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt cậu:

- Đừng giết em...

- Người còn không đáng để ta ra tay. Đứa em ngốc nghếch... Nếu muốn giết ta, hãy ghét ta, hận ta,... Và sống trong bóng tối. Trốn chạy, trốn chạy,... và tiếp tục sống...

Sasuke gần giọng nói:

- Là hử sao?

Hasu rất muốn nói hết tất cả mọi sự thật cho Sasuke lúc này, cô không muốn cậu mang thù hận trong lòng để rồi sau này phải hối hận, cô không muốn nhìn thấy một Sasuke lầm đường lạc lối, đắm chìm trong bóng tối như kiếp trước. Cô không đảm bảo được, nếu như cậu ấy đi sai đường cô có đủ kiên nhẫn như Naruto đem cậu ấy trở lại hay không? Cô luôn không phải là người biết cách thuyết phục người khác.

Nhưng bây giờ cũng chưa phải lúc để cậu ấy biết mọi chuyện, cậu chưa đủ mạnh để đương đầu với sự thật. Càng biết nhiều càng nguy hiểm cho cậu. Ngay lúc này, cô cũng không thể nào đoán trước được, nếu như sự thật được phơi bày thì chuyện gì sẽ xảy ra, cậu ấy sẽ cư xử như thế nào? Có lẽ nên đợi một thời gian nữa, khi cậu ấy đủ mạnh, đủ tình yêu đối với ngôi làng, đủ khả năng để suy nghĩ con đường nào là đúng nhất.

Hasu không trả lời câu hỏi của Sasuke mà lại kể cho cậu nghe một câu chuyện trước đây mình đã từng đọc:

- Sasuke, để em kể anh nghe một câu chuyện nhé! Trong câu chuyện này Không Tử còn gọi là Không Phu Tử là một nhà tư tưởng, nhà triết học, nhà giáo dục, nhà chính trị nổi tiếng. Có thể anh chưa từng nghe nói đến ông ấy, nhưng ở một nơi khác nơi đây ông ấy là một người rất vĩ đại.

“Một lần Không Tử dẫn học trò đi du thuyết từ Lỗ sang Tề. Trong đám học trò đi với Không Tử có Nhan Hôi và Tử Lộ là hai học trò yêu của Không Tử. Trong thời Đông Chu, chiến tranh liên miên, các nước chur hầu loạn lạc, dân chúng phiêu bạt điêu linh, lầm than đói khổ... Thầy trò Không Tử cũng lâm vào cảnh rau cháo cầm hơi và cũng có nhiều ngày phải nhịn đói, nhịn khát. Tuy vậy, không một ai kêu than, thoái chí; tất cả đều quyết tâm theo thầy đến cùng.

May mắn thay, ngày đầu tiên đến đất Tề, có một nhà hào phú từ lâu đã nghe danh Không Tử, nên đem biếu thầy trò một ít gạo... Không Tử liền phân công Tử Lộ dẫn các môn sinh vào rừng kiếm rau, còn Nhan Hôi thì đảm nhận việc thổi cơm.

Tại sao Không Tử lại giao cho Nhan Hôi - một đệ tử đạo cao đức trọng mà Không Tử đã đặt nhiều kỳ vọng nhất - phần việc nấu cơm? Bởi lẽ, trong hoàn cảnh đói kém, phân công cho Nhan Hôi việc bếp núc là hợp lý nhất.

Sau khi Tử Lộ dẫn các môn sinh vào rừng kiếm rau, Nhan Hôi thổi cơm ở nhà bếp, Không Tử nằm đọc sách ở nhà trên, đối diện với nhà bếp, cách một cái sân nhỏ. Đang đọc sách bỗng nghe một tiếng “cộp” từ nhà bếp vọng lên, Không Tử ngừng đọc, liếc mắt nhìn xuống... thấy Nhan Hôi từ từ mở vung, lấy đĩa xôi cơm cho vào tay và nắm lại từng nắm nhỏ... Xong, Nhan Hôi đẩy vung lại, liếc mắt nhìn chung quanh... rồi từ từ đưa com lên miệng...

Hành động của Nhan Hôi không lọt qua đôi mắt của vị thầy tôn kính. Không Tử thở dài... ngửa mặt lên trời mà than rằng:

- Chao ôi! Học trò giỏi nhất của ta mà lại đi ăn vụng thầy, vụng bạn, đốn mạt như thế này ư? Chao ôi! Bao nhiêu kỳ vọng ta đặt vào nó thế là tan thành mây khói!

Sau đó, Tử Lộ cùng các môn sinh khác mang rau về... Nhan Hôi lại luộc rau... Không Tử vẫn nằm im đau khổ...

Một lát sau rau chín. Nhan Hôi và Tử Lộ dọn com lên nhà trên; tất cả các môn sinh chấp tay mời Không Tử xoi com.

Không Tử ngồi dậy và nói rằng:

- Các con ơi! Chúng ta đi từ đất Lỗ sang Tề đường xa vạn dặm, thầy rất mừng vì trong hoàn cảnh loạn lạc, dãi nắng dầm mưa, đói khổ như thế này mà các con vẫn giữ được tấm lòng trong sạch, các con vẫn yêu thương đùm bọc nhau, các con vẫn một dạ theo thầy, trải qua bao nhiêu chặng đường đói com, khát nước... Hôm nay, ngày đầu tiên đến đất Tề, may mắn làm sao thầy trò ta lại có được bữa com. Bữa com đầu tiên trên đất Tề làm thầy chanh lòng nhớ đến quê hương nước Lỗ. Thầy nhớ đến cha mẹ thầy... cho nên thầy muốn xoi một bát com để cúng cha mẹ thầy, các con bảo có nên chăng?

Trừ Nhan Hôi đứng im, còn các môn sinh đều chấp tay thưa:

- Dạ thưa thầy, nên ạ!

Không Tử lại nói:

- Nhưng không biết nồi com này có sạch hay không?

Tất cả học trò không rõ ý Không Tử muốn nói gì nên ngơ ngác nhìn nhau. Lúc bấy giờ Nhan Hôi liền chấp tay thưa:

- Dạ thưa thầy, nồi com này không được sạch.

Không Tử hỏi:

- Tại sao?

Nhan Hồi thưa:

- Khi cơm chín con mở vung ra xem thử cơm đã chín đều chưa, chẳng may một con gió tràn vào, bồ hóng và bụi trên nhà rơi xuống làm bẩn cả nồi cơm. Con đã nhanh tay đập vung lại nhưng không kịp. Sau đó con liền xới lớp cơm bẩn ra, định vứt đi... nhưng lại nghĩ: cơm thì ít, anh em lại đông, nếu bỏ lớp cơm bẩn này thì vô hình trung làm mất một phần ăn, anh em hẳn phải ăn ít lại. Vì thế cho nên con đã mạn phép thầy và tất cả anh em, ăn trước phần cơm bẩn ấy, còn phần cơm sạch để dành thầy và tất cả anh em...

- Thưa thầy, như vậy là hôm nay con đã ăn cơm rồi... bây giờ, con xin phép không ăn cơm nữa, con chỉ ăn phần rau. Và... thưa thầy, nồi cơm đã ăn trước thì không nên cúng nữa ạ!

Nghe Nhan Hồi nói xong, Không Tử ngửa mặt lên trời mà than rằng:

- Chao ôi! Thế ra trên đời này có những việc chính mắt mình trông thấy rành rành mà vẫn không hiểu được đúng sự thật! Chao ôi! Suýt tí nữa là Không Tử này trở thành kẻ hồ đồ!"

Kết thúc câu chuyện, Hasu lại nằm trở lại giường, nói:

- Em mệt rồi, anh cũng về nghỉ ngơi đi. Máy ngày nay vất vả cho anh rồi. Ngủ ngon, Sasuke.

Sasuke cũng yên lặng đứng lên, rồi đi, trong đầu vẫn còn hiện lên câu chuyện mà Hasu vừa kể. Phải chăng cô ấy muốn nói rằng những thứ dù mắt thấy, tai nghe chưa chắc đã là sự thật? Phải chăng còn sự thật nào khác phía sau thâm kịch gia tộc mà cậu không hề hay biết? Hasu đã biết những gì? Tại sao cô không nói cho cậu biết?

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sasuke vừa đi khỏi thì Hokage Đệ Tam liền xuất hiện trong phòng bệnh Hasu.

- Ta cứ nghĩ rằng cháu sẽ nói hết mọi chuyện cho thẳng bέ.

Hasu phụng phịu, ảo não đập đầu xuống gối nói:

- Ngài thấy đấy, thật ra cháu cũng không phải là người thích giữ những bí mật. Nhưng cháu không muốn Sasuke cũng gặp nguy hiểm như cháu.

- Ý cháu chuyện xảy ra trong rừng là do... _ Hokage Đệ Tam nghi ngờ nói.

- Đúng vậy, chính là là ông ấy.

- Lần này Danzo thật sự đã quá lỗ mắng rồi. Ta sẽ... _ Giọng nói tức giận, không thể tin nổi.

- Ngài sẽ làm gì Hokage Đệ Tam? Đối đầu với ông ta hay chỉ là nói chuyện? Nếu như ngài không thể làm gì ông ta thì tốt nhất ngài có thể yên lặng coi như không biết tới việc này.

Hasu giọng nói lạnh lùng, trên người tỏa ra áp suất cực thấp. Đúng vậy, nếu như không thể giết ông ta thì không cần làm gì hết. Rồi có một ngày cô sẽ khiến ông ta phải trả giá cho những gì mình đã làm. Cho tới khi sự thật chưa được phơi bày thì ông ta tuyệt đối không được chết. Hasu cười khẩy nghĩ, nếu ông ta chết, thì lấy ai làm nơi trút giận hận thù cho cô, cho gia tộc Uchiha? Ông ta tốt nhất là phải sống, sống cho tốt, chờ tới ngày cô tới lấy cái mạng thối tha của ông ta.

- Ta... _ Hokage Đệ Tam cúi đầu cho thấy sự bất lực của chính mình, bởi đúng như Hasu nói, cho dù ông là Hokage nhưng hành động của ông cũng cần có sự thông qua của các trưởng lão trong làng, không phải hoàn toàn một mình ông có thể quyết định được. Mà với tình hình hiện tại ông chưa thể đối đầu với Shimura Danzo người có sự ủng hộ từ các trưởng lão và là lãnh đạo của Root (một nhánh ANBU do Danzo thành lập và dẫn đầu).

- Ngài không cần làm gì, chỉ cần ngài có thể bảo vệ Sasuke thật tốt, đừng để chuyện vừa rồi xảy ra với anh ấy.

Hasu thật sự không yên tâm cho sự an toàn của Sasuke lúc này. Mặc dù cậu ấy có sự bảo đảm của anh Itachi nhưng lão già Danzo đó không phải là người giữ chữ tín, cô nhớ sau này khi đội bảy mới đi tìm Sasuke, ông ta đã ra lệnh cho Sai ám sát cậu ấy. Biết đâu, vì cô xuất hiện mà ông ta lại ra tay sớm hơn?

- Được, ta đảm bảo sự an toàn của cháu và Sasuke, chuyện này sẽ không có lần sau.

- Vậy thì tốt.

Hasu lúc này mới thả lỏng người, lại chui vào trong chăn giọng lười biếng, oán thán nói.

- Sarutobi Hiruzen (tên của Hokage Đệ Tam), ngài có cảm thấy mình đang chiếm dụng thời gian nghỉ ngơi của bệnh nhân hay không. Cháu vừa mới tỉnh dậy, và hơn nữa hiện tại đêm đã rất khuya rồi.

- Ah. Ta biết rồi. _ Hokage Đệ Tam lúc này mới chợt nhận ra mình vì quá lo lắng cho cô bé mà quên mất tình trạng sức khỏe của nhóc hiện tại.

- Nhưng ta cũng thật bất ngờ trước ý chí và nghị lực của cháu đó. Chào mừng cháu trở lại, Hasu. _ Ông mỉm cười, vẻ mặt vui mừng nói.

- Phải rồi, con thú kia... _ Lúc này ông mới chú ý tới quả bóng tròn tròn cuộn mình trong lòng Hasu đang ngủ khi khi.

- Cháu cũng không rõ, nó xuất hiện từ khi cháu tỉnh lại. Có vẻ như là từ những con đom đóm Luminosa mà ra? _ Hasu một tay vuốt vuốt, lại véo véo quả cầu nhỏ, giọng điệu nghi hoặc nói.

- Phải rồi, chờ khi cháu khỏe lại, cháu muốn rời làng một thời gian. Ngài có thể sắp xếp giúp cháu một chút được không?

- Không được. Ta không đồng ý. Ta biết cháu thông minh, có suy nghĩ, tư tưởng của một người trưởng thành. Nhưng thực tế cháu cũng chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, bên ngoài kia quá nguy hiểm.

Hokage Đệ Tam giọng điệu nôn nóng, không kiên nhẫn nói. Thế giới bên ngoài đầy rẫy những nguy hiểm, làm sao con bé có thể đương đầu, dù nhóc thông minh nhưng kinh nghiệm cuộc sống còn quá ít, giống như sự việc xảy ra vừa rồi. Chỉ có giữ Hasu ở trong làng, dưới cánh tay của ông, ông mới có thể bảo vệ, che chở cho nhóc.

- Vậy nên cháu mới cần ngài sắp xếp.

- Tại sao cháu nhất thiết phải rời làng?

Hasu cười nhạt nói.

- Để thực hiện ước mơ của anh ấy. Chính Shisui đã đánh thức cháu tỉnh dậy, anh ấy nói với cháu “Có thể em không thay đổi được quá khứ, nhưng em có thể thay đổi tương lai”.

Không thuyết phục được Hasu, nhìn vào đôi mắt tràn đầy hy vọng và quyết tâm ấy rốt cục Hokage Đệ Tam cũng phải thỏa hiệp.

Một tuần sau, dưới sự hỗ trợ của Hokage Đệ Tam, Hasu lấy lý do chất độc Luminosa vẫn còn trong người nên phải rời khỏi làng để tìm phương thuốc chữa độc. Hokage Đệ Tam sắp xếp anh chàng trong ANBU (người đã cứu Hasu hôm trước) đi theo bảo vệ cô, Hasu nhận ra anh chính là Yamato taichou nên cũng gọi anh là Yamato, cô cảm thấy rất hài lòng với sự sắp xếp này của ngài Hokage.

- Nhép nhép nhép... (Mommy, mẹ lại bỏ quên không giới thiệu con rồi!) _ Quả cầu nhỏ giọng điệu rất không hài lòng, phụng phịu, lên tiếng phản đối.

À! Phải rồi, còn một nhân vật rất là lười biếng ham vui khác cũng bám theo Hasu rời làng đi mà cô quên chưa nhắc tới. Hẳn mọi người còn nhớ quả cầu bông chứ? Sau một ngày một đêm ngủ li bì thì nhóc con ấy tỉnh lại, và liền mồm gọi cô là mẹ. Thực ra, mọi người không hiểu nó nói gì đâu vì nó chỉ có thể phát ra âm thanh “nhép nhép...” nhưng Hasu với nó giống như tâm linh tương thông, cô hoàn toàn có thể hiểu được mọi lời nói của quả cầu nhỏ. Trời đất, cô mới có 6 tuổi thôi à nha, vậy mà lại có người gọi mình là mẹ (=.=”) thật kỳ dị mà. Vì quả cầu được sinh ra từ đàn đom đóm Luminosa ấy nên Hasu gọi nó là Lum, Lum cũng rất thích cái tên này của mình nên quấy đuôi cười tít (Là Hasu hình tượng hóa vấn đề thôi, thật ra quả cầu nhỏ của chúng ta không có đuôi đâu).

Đội hình rời làng đã đông đủ, hiện tại là tới màn chia tay.

- Hasu, cháu đi đường cẩn thận, có việc gì cần giúp đỡ lập tức liên lạc với ta, biết chưa? _ Hokage Đệ Tam dặn dò.

- Dạ, ngài yên tâm.

- Không có nhiều người biết cháu là người gia tộc Uchiha. Tất cả mọi người đều cho rằng gia tộc Uchiha chỉ còn duy nhất Uchiha Sasuke sống sót. Là do ban đầu, chúng ta không ai nghĩ cháu có thể còn sống. Đây cũng là một việc tốt, khi ở bên ngoài, nếu như có thể tốt nhất cháu nên dấu đi thân phận Uchiha của mình để tránh nguy hiểm. Cháu biết đấy, nếu như biết cháu sở hữu huyết kế giới hạn của Uchiha sẽ rất nhiều người muốn cướp đi nó và hãm hại cháu.

- Được rồi, cháu sẽ cẩn thận, ngài yên tâm đi. Có anh Yamato đi cùng cháu rồi mà.

Hasu nôn nóng muốn lên đường. Thật là thời gian gần đây Hokage Đệ Tam suốt ngày lăm nhăm bên cạnh cô, cẩn thận thế này, cẩn thận thế kia. Sao cô

không thấy ông ấy thân thiết với ai như vậy nhỉ? Ngay cả nhóc Konohamaru (cháu trai Hokage Đệ Tam) ông cũng suốt ngày nghiêm khắc lên mặt trưởng bối cơ mà. Ấy thế mà cứ gặp cô là lại thành ra thế này... Haizzz...

Cổng làng Lá:

Lum và Akamaru đang hồn nhiên chạy nhảy, đuổi bắt ở một bên:

- Gâu... gâu...

- Nhép... nhép...

Còn bên này lại là một cảnh lâm li bi đát. Một lũ nhóc, đứa nào cũng vẻ mặt buồn rười rượi. Không có Hasu, nghĩa là mất đi người bày trò chọc phá cho chúng nó, không có Hasu làm gì còn đồ ăn ngon để thưởng thức,... Nói chung, không có Hasu chúng mất đi thật là nhiều thứ a!!! Ai ai... cũng cảm thán trong lòng.

- Này, này... Về mặt của mọi người thế này là sao chứ? Em chỉ ra ngoài một thời gian thôi mà.

Hasu ánh mắt trừng trừng nhìn mọi người, có phải bọn họ diễn quá lố rồi hay không?

Shikamaru tiến lên đầu tiên ôm Hasu nói.

- Hasu, đi đường cẩn thận. Thường xuyên viết thư về nhà nhé!

Hasu gật đầu nói.

- Được rồi. Anh cũng vậy, chăm chỉ học tập vào, đừng lười biếng nữa. Trong thời gian em không có ở đây, giúp em quản lý nhà hàng và trang trại Uchi nha!

- Thật phiền phức mà. _ Shikamaru vẻ mặt chán nản rời khỏi cái ôm của Hasu. Nhưng Hasu biết anh ấy sẽ làm được. □

Kiba cũng không kiên nhẫn lao lên ôm Hasu trước.

- Nhanh nhanh khỏi bệnh về nhà cho Lum và Akamaru chơi với nhau nhé!

Lần lượt từng người một tiến lên ôm và chào tạm biệt Hasu. Cuối cùng còn ba người Hinata, Sasuke và Naruto. Hasu tiến lên ôm Hinata trước, dặn dò cô bé:

- Chị Hinata thay em chăm sóc anh Naruto nhé, anh ấy đều ăn mì ăn liền với uống sữa hết hạn thôi. _ Mím cười ranh ma.

Hinata mặt đỏ bừng bừng, liếc nhìn Naruto kun cái người cứ quay lưng về phía bọn họ từ nãy tới giờ kia, mãi sau mới rụt rè gật đầu lên tiếng.

- Uhm.

Hasu lại bước tới phía sau Naruto vỗ vỗ vai cậu:

- Này, Naruto! Này, này Naruto!!! Anh không tính tạm biệt em sao.

Naruto hai tay lau vội nước mắt nước mũi, quay lại đối mặt với Hasu. Nhìn hai mắt cậu đỏ hoe Hasu phì cười nói:

- Chị Hinata hay xấu hổ, lại nhút nhát, em không có ở đây nên anh phải giúp em bảo vệ chị ấy nha! _ Hasu không từ cơ hội nào để tác động thúc đẩy tình cảm của hai người. ^^

Sau đó lại tiến lên ghé vào tai Naruto nói nhỏ.

- Rồi sẽ có một ngày tất cả mọi người sẽ nhìn thấy sự cố gắng của anh và công nhận anh, một Uzumaki Naruto. _ Cô hy vọng, lời động viên của mình phần nào sẽ giúp anh ấy dũng cảm, mạnh mẽ hơn trước sự lạnh nhạt của người dân trong làng.

Naruto đôi mắt mở to nhìn Hasu, ánh mắt cậu thật sâu cảm kích và vui mừng. Hasu cũng mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt trao cậu thể hiện sự tin tưởng.

Cuối cùng cô tiến về phía Sasuke, hai tay nắm lấy hai bàn tay cậu, đôi mắt xám đen dần chuyển thành Sharingan: đôi con ngươi màu đỏ với ba bánh xe lốc xoáy và một chấm tròn ở giữa nhìn sâu vào hai mắt cậu. Ngay sau đó, đôi con ngươi đen xám của Sasuke cũng dần chuyển sang màu đỏ, xuất hiện một bánh xe lốc xoáy và một chấm tròn ở giữa. Mọi người ngạc nhiên nhìn đôi mắt của hai người biến đổi.

Hinata là con gái của trưởng tộc Hyuuga, một trong bốn gia tộc có thế lực lâu đời nhất làng Lá. Người trong tộc từ khi mới sinh ra đã có Byakugan, một huyết kế giới hạn giúp họ mở rộng tầm nhìn nên cô cũng có những hiểu biết nhất định về những huyết kế giới hạn và gia tộc khác trong làng Lá. Cô bé nhỏ giọng giải thích:

- Đó là Sharingan. Sharingan là huyết kế giới hạn của gia tộc Uchiha. Người có thể sở hữu Doujutsu (Nhãn thuật) nói rằng con mắt đó có thể nhìn thấu mọi Genjutsu, Taijutsu, Ninjutsu (Áo thuật, Thể thuật, Nhãn thuật) và vô hiệu hóa chúng. Đây có thể xem là niềm tự hào của những thành viên gia tộc Uchiha. Thức tỉnh được đôi mắt Sharingan cũng đồng nghĩa với việc sở hữu những sức mạnh to lớn.

Thật ra, không phải Hasu có khả năng làm Sasuke thức tỉnh Sharingan, cô chỉ là tác động một chút giúp cậu ấy nhớ lại khoảnh khắc đêm gia tộc Uchiha bị diệt, cô biết trong khoảnh khắc đó Sasuke đã thức tỉnh được Sharingan của mình, chỉ là cậu quá sốc nên sau khi tỉnh lại đã quên mất nó mà thôi. Nếu như Sasuke có thể thức tỉnh Sharingan, Hasu rời làng đi cũng sẽ yên tâm hơn nhiều.

- Sasuke, anh không cần làm theo lời Itachi ngày đó, anh có cuộc sống của chính mình, có con đường anh phải đi, có những người anh mong muốn bảo vệ.

- Nếu như anh cũng như em không muốn những người mình thương yêu lại rời xa mình lần nữa thì anh phải mạnh mẽ, theo cách của chính mình.

- Trên đời này thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đừng bao giờ tự cho mình là giỏi, là hơn người mà coi thường người khác. Anh luôn có đồng đội bên cạnh, có chuyện gì có thể gặp Shikamaru bàn bạc kế hoạch, Naruto kun cũng không ngốc lắm đâu.

Dứt lời, Hasu quay người giơ tay lên chào tạm biệt mọi người.

- Em đi đây. Hẹn gặp lại!

- Nhép nhép nhép... (Mẹ định bỏ rơi con đây à...)

Lum nhanh chóng rời khỏi chiến trường cùng Akamaru bên kia nhảy lên vai Hasu nằm xuống. Yamato này giờ đứng sau chứng kiến màn chia tay dài dòng nhất thế kỷ này cũng cất bước đi cùng Hasu.

Còn lại Sasuke và mọi người đắm chiêu nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi. Hasu hôm nay rất lạ, giống như một người chị đi xa, không yên tâm về đàn em của mình mà dặn dò bọn họ đủ điều.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

3 năm sau....

Trong phòng học.

- Muộn quá rồi. _ Naruto than thở.

Haruno Sakura - cô bé có mái tóc dài màu hồng tươi, đôi mắt xanh to và làn da trắng, dựa người vào bàn học, 2 tay chống ra phía sau hỏi Naruto - cái người mà cứ đang ngó ngó nghiêng nghiêng ngoài cửa lớp:

- Naruto, sao cậu không ngồi xuống đi?

- Nhưng tại sao chỉ có giáo viên tổ bày là đến muộn? _ Naruto quay đầu lại hỏi.

- Tất cả các nhóm khác đã đi hết với giáo viên của họ rồi. Thầy Iruka cũng về nhà rồi!

Sakura cúi đầu, nhắm mắt nói:

- Cái đó cũng đâu có gì quan trọng.

Nghe thấy tiếng lạch cạch, Sakura ngẩng đầu lên thì thấy Naruto đang cố gắng cài khăn lau bảng vào khe cửa lớp.

- Này, cậu làm cái gì thế Naruto? _ Cô bé đứng lên, tiến bước về phía Naruto.

Naruto cười gian.

- Hi hi hi hi hi!!! Đây là hình phạt cho việc đến muộn.

Sakura hai tay chống hông:

- Sẽ là lỗi của cậu nếu có rắc rối.

Nội tâm cô bé thì hai tay giơ lên ủng hộ “Mình cũng thích mấy trò này lắm!”. Còn lại Sasuke, người ngồi ngay bàn đầu, hai tay đan vào nhau để trước mặt, nhằm chán nói:

- Một Jounin sẽ không mắc bẫy đơn giản như thế đâu.

Sakura lập tức hòa theo Sasuke:

- Đứng đấy, đứng đấy, Naruto cậu thật ngốc quá!

Sakura vừa dứt lời, một bàn tay đặt trên bờ tường và kéo cửa lớp ra, chàng thanh niên có mái tóc trắng, đầu đeo băng bảo vệ trán của ninja làng Lá, khuôn mặt che kín, chỉ để lộ ra một bên mắt, tiến vào lớp.

[BỤP]

Cái rẻ lau bảng rơi trúng đầu anh ta, bụi phấn bay mù mịt.

- HAHHAHAHAHA... ..

Naruto ngoác mồm ra cười to chỉ.

- Bị mắc bẫy rồi! Bị mắc bẫy rồi!

- Em xin lỗi thầy, em đã cố gắng ngăn cậu ta. Nhưng Naruto không nghe em... _ Ngoài mặt thì tỏ vẻ sợ hãi xin lỗi thầy, nhưng nội tâm Sakura thì giờ ngón cái sung sướng: “[OKEY]”

Sasuke thì buồn bực đỡ trán: “Thật sao? Đây là một Jounin sao?”

Anh chàng kia nhặt khăn lau lên nhìn một lúc. Tay còn lại giơ lên vuốt cằm ra vẻ suy nghĩ.

- Hừm. Biết nói thế nào nhỉ. Ân trọng đầu tiên của thầy về các em là...

- Thầy ghét các em

Naruto, Sakura, Sasuke nghệt mặt ra, đầu đầy vạch đen, như có tảng đá nặng đè xuống ba người. Hix! Hix!

- Để xem, sao các em không giới thiệu về bản thân trước?

- Giới thiệu về bản thân sao? Bọn em biết nói cái gì đây? _ Sakura.

- Thì cái các em thích, ghét, ước mơ, sở thích. Những thứ giống như thế.

- Này, này. Sao thầy không tự giới thiệu bản thân trước? _ Naruto ngược mắt hỏi.

- Thầy ư? _ Anh ta chỉ vào chính mình hỏi lại.

- Thầy là Hatake Kakashi. Thầy không có ý định nói với các em về những cái thầy thích và không thích. Cũng như ước mơ...

Ngược mắt suy nghĩ một chút lại nói:

- Thầy cũng có vài sở thích...

Naruto và Sakura nghệt mặt, quay ra bà tám với nhau:

- Vậy ra chúng ta biết được mỗi cái tên. _ Sakura.

Naruto gật gật đầu đồng ý:

- Đúng.

Sau khi giới thiệu xong thầy Kakashi đưa tay về hướng ba người Naruto nói:

- Giờ thì đến lượt các em.

- Em trước đi. _ Kakashi sensei (Thầy Kakashi) hai tay khoanh vào nhau, ánh mắt nhìn về phía Naruto nói.

- Em là Uzumaki Naruto. Em thích mì ăn liền. Nhưng em thích mì ở quán Ichiraku mà thầy Iruka mời em hơn. Em ghét nhất là ba phút đợi mì chín. Sở

thích của em là ăn và so sánh các loại mì. Và ước mơ của em là trở nên vĩ đại hơn Hokage! Em sẽ khiến mọi người công nhận sự tồn tại của em. _
Naruto về mặt vô cùng hào hứng giới thiệu.

- Được rồi. Người tiếp theo.

- Em là Haruno Sakura. _ Sakura đỏ mặt giới thiệu.

- Em thích... à, người em thích là... _ liếc liếc nhìn Sasuke.

- Và sở thích của em là... à, ước mơ của em là... _ lại liếc liếc nhìn Sasuke.

- Và? Em ghét cái gì?

- Naruto.

- Hử???? _ Naruto mặt khóc ra nước mắt, như bị ném tảng đá vào người.

Kakashi sensei thì nghĩ “Con gái ở tuổi này thì thích yêu hơn là luyện tập thành ninja.”

- Người cuối cùng.

Sasuke vẫn yên lặng ngồi giữa hai người Naruto và Sakura này giờ trả lời:

- Tên em là Uchiha Sasuke. Có rất nhiều thứ em ghét và em chẳng thích cái gì. Đồng thời em cũng có tham vọng mà em không có ý định rời bỏ nó dù trong giấc mơ. Là phục hồi dòng tộc... và...

Nói đến đây giọng nói Sasuke có chút hơi do dự, không xác định, cậu định nói “giết ‘hắn’.”, nhưng trong đầu cậu lại hiện lên câu chuyện Hasu từng kể “có những điều mắt thấy tai nghe chưa chắc đã là sự thật”, “anh có cuộc sống của chính mình, có con đường anh phải đi, có những người anh mong muốn bảo vệ”, “anh phải mạnh mẽ, theo cách của chính mình.”

- Điều tra ra chân tướng năm đó. _ Sasuke bổ sung thêm, giọng cậu kiên định và lạnh lùng hơn.

Naruto và Sakura yên lặng nhìn Sasuke, có cảm giác hơi lạnh người một chút. Sakura mặt hơi đỏ lên nghĩ “Sasuke thật ‘ngầu’”.

- Được rồi, mỗi người đều có cá tính riêng. Thầy rất thích. Chúng ta sẽ bắt đầu nhiệm vụ từ ngày mai.

- Nhiệm vụ như thế nào, thưa thầy? _ Naruto giơ tay lên đón nhận nhiệm vụ hăng hái hỏi.

- Trước tiên chúng ta sẽ làm cái gì đó mà bốn chúng ta có thể làm được.

- Là cái gì, là cái gì thế? _ Naruto chân chó hỏi tiếp.

- Bài tập sinh tồn.

- Bài tập sinh tồn? _ Naruto nghi ngờ nhắc lại.

- Tại sao chúng ta lại luyện tập khi mà nó là nhiệm vụ? _ Sakura khó hiểu.

- Chúng em đã luyện tập rất nhiều ở trường rồi.

- Đây không phải là bài luyện tập thông thường. _ Kakashi sensei trả lời.

- Vậy, vậy nó là bài tập gì vậy? _ Naruto giơ tay lên hỏi.

Kakashi sensei cười run người, giọng cười có vẻ gian gian, đều đều.

- À, nếu thầy nói cái này, chắc các em sẽ bất ngờ lắm.

- Trong số 27 người tốt nghiệp chỉ có 9 người trở thành Genin thôi. 18 người kia sẽ được trả về trường. Nói các khác, bài luyện tập này sẽ là bài kiểm tra rất khó với tỷ lệ trượt là 66%.

- Thấy chưa? Thấy chưa? Các em đều bất ngờ. _ Nhìn về mặt ba người Kakashi lại nói tiếp.

Naruto ngoác mồm ra nói:

- Không thể thế được! Em đã phải vượt qua rất nhiều rắc rối,... Vậy bài kiểm tra cuối kỳ là sao chứ?

- Cái đó à? Nó chỉ chọn ra những người có đủ trình độ trở thành Genin thôi.

- Gì cơ? _ Naruto giọng không thể tin.

- Dù sao thầy cũng sẽ quyết định xem các em đạt hay không đạt vào ngày mai ở khu vực luyện tập. Mang theo trang bị ninja và tập hợp lúc 5 giờ sáng.

Naruto cả người run run, trong đầu suy nghĩ quyết tâm “Mình sẽ không để trượt bởi những thứ này. Mình sẽ khiến thầy công nhận khả năng của mình, chắc chắn rồi.”

Sakura hai tay cũng nắm chặt, đưa lên tỏ vẻ quyết tâm “Nếu mình trượt, mình sẽ bị tách khỏi nhóm Sasuke. Đây là bài thử thách cho tình yêu.”

Sasuke hai tay cũng đan vào nhau chứng tỏ quyết tâm của mình.

- Bây giờ, kết thúc cuộc họp. Phải rồi, nhớ đừng ăn sáng. Các em có thể bị nôn đấy. _ Kakashi còn cố tình quay lại dặn dò.

- Mommy, mommy, mẹ không định gặp bọn họ sao?

- Có chứ, đương nhiên rồi. Nhưng hiện tại chưa phải lúc.

- Vậy đêm nay chúng ta ngủ đâu?

- Tạm thời ngủ nhà Yamato đi, giờ này chắc nhà cửa dọn dẹp xong rồi. Hehe!!! À, phải rồi, con nhớ cất giữ ảnh Naruto và Sasuke hôn nhau trong lớp lúc chiều thật kỹ nhé. Sau này chúng ta đem đi đấu giá được ôi tiền đấy. _ Về mặt cực kỳ gian trá.

- A!!! Thì ra là vậy! _ Về mặt hiểu biết + nghe lời.

- Sáng mai chúng ta đi nhìn trộm tiếp không mẹ? _ Đôi mắt lại rung rung nhìn mẹ hỏi.

Cô gái cốc đầu vật nhỏ.

- Ai bảo chúng ta đi nhìn trộm, chúng ta là quang minh chính đại nhìn. Chẳng qua là bọn họ không có khả năng phát hiện ra chúng ta thôi. Mẹ ghét nhất là hành động trộm cắp.

- Dạ vâng ạ. Là do bọn họ chưa đủ khả năng.

Cô gái gật đầu hài lòng với câu trả lời của vật nhỏ, vờn vai mỉm cười thoải mái bước đi. “Konoha, ta đã quay trở lại.” Mọi việc trong làng hiện tại vẫn diễn ra y như trong truyện, không có gì khác đi chỉ trừ câu trả lời của cậu ấy lúc đó “Điều tra ra chân tướng năm đó.”. Để xem 3 năm qua bọn họ tiến bộ thế nào.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trên đường làng, một bé gái có mái tóc đỏ dài mượt mà, làn da trắng hồng trong suốt, đôi môi đỏ hồng, đôi mắt xám đen to tròn linh động quan sát xung quanh.

Ai đi qua cũng bị bóng dáng nhỏ nhắn ấy hấp dẫn mà ngoái lại nhìn. Họ thì nhau nghị luận bàn tán:

- Con gái nhà ai mà xinh xắn thế nhỉ?

- Thật là đáng yêu quá đi!

...

Có người còn khoa trương hơn, mắt chớp chớp (mồm...) nhìn nhìn rồi lại dụi dụi như thể không tin vào mắt mình:

- Tiên nữ giáng trần a!

...

- Trong làng có một mỹ nhân như vậy từ khi nào, sao tôi lại không biết?

Sau vài phút thất thần bởi sức hút từ gương mặt cô bé, bọn họ mới có dịp quan sát kỹ hơn những nơi khác trên người cô, đôi mắt họ lại bắt đầu ánh lên sự giận dữ, lên án:

- Trên đời sao lại có người ngược đãi trẻ con như vậy?
- Thật sự là không có đạo đức!
- Ông trời ơi! Họ có biết yêu thương trẻ nhỏ là như thế nào không?

...

Bất ngờ, từ phía sau lưng cô bé nhảy ra một quả cầu bông trắng, nó đang cuộn mình ngủ trong ba lô thì nghe tiếng nghị luận liền tò mò “Tại sao họ lại giận dữ như vậy nhỉ? Để xem ai có gan dám ngược đãi mẹ nào?”.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của bao người, Lum hai mắt đảo tròn, nhìn từ trên xuống dưới Hasu: gương mặt vẫn yêu nghiệt lửa người như thường, bộ quần áo dài trắng tinh vô cùng thơ thuần khiết, sau lưng đeo ba lô, hai tay ôm một đồng lớn rau củ quả, thức ăn các loại. Lum gật gật đầu biểu cảm mẹ càng ngày càng ra dáng phụ nữ gia đình nha!

- Thật là, lại không cùng chung tần số suy nghĩ. _ Lum ra vẻ hiểu biết nói.

Nhóc thừa biết bởi gương mặt thiên sứ của mẹ, đáng vẻ yếu đuối như vậy mà phải mang vác khệ nệ thế kia, ai mà không thương xót, cậu nhìn riết quen rồi. Các cụ có câu: “Trông mặt mà bắt hình dong, con lợn có béo cổ lòng mới ngon” thật ra thì không phải lúc nào cũng đúng. Haizzz. . . Họ không nên để dàng bị lừa như vậy chứ.

Tiếng nghị luận xung quanh càng ngày càng nhiều. Họ trừng mắt, chỉ chỉ:

- Con vật vừa rồi là con gì? Thật là đáng yêu.
- Nó.. nó vừa nói chuyện. . .

...

Hai mẹ con mặc kệ sự ngạc nhiên cùng tiếng nghị luận bàn tán của dân làng tiếp tục đi về phía trước. Đối với việc luôn là tiêu điểm của sự chú ý, 3 năm qua họ đã quen rồi.:D

Đồng hồ điểm 8h00 sáng, cánh cửa phòng Sasuke bật mở.

- Chúng ta về tới nhà rồi!!! _ Lum vui vẻ hô lên.
- Đúng vậy! Mọi thứ vẫn như xưa! _ Nhìn một lượt căn nhà Hasu cảm thán. Thật nhớ Sasuke và mọi người quá, có phải mình rời đi quá lâu rồi hay không?:D
- Ô! Phòng ngủ của mẹ vậy mà vẫn nguyên vẹn, còn được dọn dẹp sạch sẽ nữa. Hửn là anh Sasuke vẫn luôn đợi mẹ về. Hi hi!!! ^^ _ Lum lém lỉnh nghị luận.

Mở tủ lạnh, trên dưới trống không, lại nhìn tủ gỗ bên cạnh, đầy cốc mỳ ăn liền. Hasu thái dương có chút giật giật, đầu đầu nói:

- Thật ra thì... không phải cái gì cũng không thay đổi. . .

Cô thật không ngờ, trong làng có cả một nhà hàng, một trang trại rộng lớn cung cấp thực phẩm cho cả vùng. Thế nào mà Sasuke lại đi học Naruto ngược đãi dạ dày, ăn mì ăn liền thế này, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì rạng mà. Hasu càng tự trách bản thân vì mình đi quá lâu, dù sao bọn họ đều còn quá nhỏ, lại là con trai nữa không biết tự chăm sóc bản thân là điều đương nhiên. Hasu nhanh chóng lòi hết đồng đồ mình vừa mua tới, chuẩn bị một đại tiệc, quyết định từ giờ sẽ bù đắp cho bọn họ.

- Mommy, mommy! Chẳng phải mẹ nói hôm nay đi nhìn trộm ba người đó sao? 9h30 rồi đấy! Chờ mẹ tới nơi thì họ thi xong rồi.

Lum trong phòng chơi chán, chạy tới nhảy lên vai Hasu thúc giục. Nhóc chưa từng thấy bài thi sinh tồn là như thế nào, rất tò mò muốn xem nha, người ta đi thi từ 5h sáng thế mà giờ này mẹ vẫn còn chưa chịu đi.

- Yên tâm, giờ này họ chưa thi đâu. Đi thôi! _ Hasu mỉm cười, đưa Lum từ trên vai kéo xuống ôm vào lòng vuốt vuốt lông nhóc, cùng lúc đó bóng dáng hai người liền biến mất và xuất hiện tại khu vực luyện tập.

- Các đồng chí, chào buổi sáng. _ Kakashi sensei giờ tay lên chào.
- Thầy đến muộn. _ Sakura và Naruto hét lên phản đối. Sasuke thì khoanh tay không nói gì.

- Có một con mèo đen đi qua đường của thầy nên... _ Kakashi sensei về mặt gượng cười cố gắng đưa tay nên giải thích. Nhưng nhìn vẻ mặt không đồng tình của ba người kia thì dừng lại. “Khụ” về mặt lạnh lùng bước đi.

- Ta bắt đầu thôi.

- Ô! Được xem từ đầu rồi. Mẹ thật là kỳ diệu. _ Lum đôi mắt tỏa sáng ngưỡng mộ nói.

Hasu mỉm cười không nói gì. Chuyện Kakashi đến muộn cô biết là đương nhiên. Cô còn biết anh ta học hành động cùng mấy lời giải thích kiểu này từ ai nữa cơ.

- Đồng hồ đã được báo thức lúc 12h trưa. Chủ đề hôm nay là lấy một trong các cái chuông này. _ Anh ta gõ chai cái chuông nhỏ lên lắc lắc, tạo ra tiếng kêu [ding, ding]

- Ai không lấy được thì sẽ không được ăn trưa.

- Gì cơ? _ Sakura lên tiếng.

- Người đó sẽ bị trói vào kia và sẽ phải nhìn thầy ăn trưa trước mặt.

Mặt cả ba người Naruto, Sakura và Sasuke nghệt ra, méo xệch.

- Thì ra đó là lý do vì sao thầy nói... _ Sasuke

- ...đừng ăn sáng _ Sakura ôm bụng tiếp lời.

- Nhưng, sao chỉ có hai chiếc chuông?

- Vì chỉ có hai cái chuông, nên ít nhất sẽ có một người bị trói vào cột. Người đó cũng sẽ trượt vì đã không hoàn thành nhiệm vụ. Đó sẽ là người phải quay lại trường. _ Kakashi sensei lắc lắc hai cái chuông như thể chứng minh điều đó.

- Có thể chỉ có một người, nhưng cũng có thể cả ba người.

- Các em có thể dùng phi tiêu. Các em sẽ không lấy được nó trừ phi các em có ý định giết thầy.

- Nhưng thế thì rất nguy hiểm. _ Sakura kháng nghị.

- Đúng đấy! Thầy còn không tránh nổi cái khăn lau bảng mà. _ Naruto hai tay đưa sau đầu, cười nói.

- Trong xã hội, những người không có khả năng thì hay than thở nhiều hơn. Cứ mặc kệ kẻ có điểm số thấp nhất đi.

- Chúng ta sẽ bắt đầu ngay sau khi thầy nói: ‘Sẵn sàng, bắt đầu’.

Naruto buông tay sau đầu ra, bỏ đi dáng vẻ cột nhà nhìn thầy Kakashi. “Người có điểm số thấp nhất... đầu đất...” Mặt cậu ta đỏ lên tức giận, tay phải rút ra một thanh kunai, quay tròn xông lên đâm thầy Kakashi.

- Hà? _ Sakura, Sasuke ngạc nhiên nhìn, thốt lên.

- Đừng có vội vã quá. Thầy vẫn chưa nói bắt đầu. _ Kakashi đứng phía sau Naruto, tay trái giữ đầu cậu, tay phải khống chế tay cầm thanh Kunai của Naruto mà chìa vào đầu cậu ta.

“Không thể thế được... Minh hoàn toàn không nhìn thấy gì.” _ Sakura.

“Vây ra đây là Jounin...” _ Sasuke nhú mày.

- Nhưng có vẻ như các em có ý định giết thầy rồi. _ Kakashi sensei lại cười nói tiếp:

- Thầy nghĩ thầy bắt đầu thích các em rồi đấy. Chuẩn bị bắt đầu.

- Sẵn sàng, bắt đầu.

- Oaw! Oaw! Mẹ, mẹ con bắt đầu thích Kakashi sensei rồi đấy! Rất ‘ngầu’ nha!

- Con học từ này ở đâu ra? _ Hasu nghiêng đầu hỏi.

- Hi hi! Tối qua con với Yamato xem phim lúc 8h.

Hasu vỗ đầu, yên lặng quay đi, hai cái người này suốt ngày thích phim 8h tối là cái kiểu gì! =.=""

Căn bản của một ninja là che dấu sự hiện diện của bản thân.

- Tốt lắm, mấy đứa trốn rất tốt... _ Kakashi thấy Sasuke và Sakura đã ẩn nấp, giờ tay xoa đầu, nhận xét. Ngẩng đầu lên thì giật mình vì...

- Ta hãy đấu một trận công bằng và trung thực. _ Naruto hai tay khoanh vào nhau, hiên ngang đứng trước mặt Kakashi sensei nói.

- Tên gốc này, mình biết ngay mà. _ Sasuke từ chỗ ẩn nấp than thở.

- Đây, có phải là em hơi khác so với mọi người không? _ Kakashi sensei thật không biết nói gì với Naruto.

- Kiểu tóc của thầy mới kỳ lạ! _ Naruto lao về phía Kakashi sensei đánh, thấy thầy đưa tay vào túi dụng cụ phía sau thì cảnh giác, lùi một bước lại.

- Phương thức chiến đấu đầu tiên của ninja, taijutsu (thể thuật). Để thầy dạy cho em biết nhé!

“Chẳng phải taijutsu (thể thuật) là phương thức chiến đấu tay không sao? Nhưng thầy định sử dụng vũ khí mà?” _ Naruto thấy tay thầy Kakashi trong túi định rút ra cái gì đó thì cảnh giác nghĩ. Hự hự! @.@ “Thiên đường tình yêu” – một cuốn sách? Naruto mắt miệng tròn lên há hốc.

- Sao thế? Lại đây bắt đầu đi.

- Nhưng... Sao thầy lại lấy quyển sách ra?

- Tại sao à? Vì thấy muốn biết câu truyện sẽ tiếp diễn như thế nào? Đừng lo. Thầy đọc hay không cũng không khác gì đâu.

Naruto điên lên, hai tay nắm chặt chạy tới.

- Em sẽ cho thầy một trận.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Naruto điên lên, hai tay nắm chặt chạy tới.

- Em sẽ cho thầy một trận.

[Bắc]

Đứng nguyên không nhúc nhích, ánh mắt vẫn chăm chú vào quyển truyện trên tay nhưng chưa để Naruto động đến người mình, cánh tay phải rảnh rỗi còn lại của Kakashi sensei đưa lên chặn ngay cú đâm dũng mãnh của cậu.

- Chết tiệt... Hồi mã thương. _ Naruto tiếp đất, tung người tạo thế đá cao, thế nhưng vẫn bị thầy Kakashi nhẹ nhàng ngồi xuống tránh được.

- Chết tiệt!

Chân chạm đất, Naruto lại vùng một cú đâm khác.

- Hà? _ Naruto không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Là ninja thì không được chĩa lưng vào kẻ thù, gốc ạ.

Kakashi sensei không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Naruto, hai bàn tay chắp vào nhau giống như tạo hình kết ấn.

“Ấn thuật ở tay thầy là... Hồ thuật ư? Thầy định dùng nhẫn thuật cao cấp để đấu với Naruto?” _ Sakura.

“Ấn đó... là hỏa thuật. Ông thầy đó không chỉ định chạy thôi sao?” _ Sasuke vụt ra khỏi chỗ ẩn nấp.

- NARUTO, CHẠY MAU, KHÔNG SẼ CHẾT ĐÂY! _ Sakura hét lên cảnh báo Naruto.

- Hả? _ Naruto nghệt mặt nhìn về phía Sakura.

- Quá muộn rồi! Thể thuật bí truyền của làng Lá... _ 4 ngón tay ghép lại của Kakashi đâm vào mông đ** Naruto [Chiu].

- Sennen goroshi (Thiên niên sát).

Naruto hai tay che mông cả người bay lên theo một đường parabol tuyệt đẹp, trong khi đó Sasuke từ chỗ ẩn nấp lao ra cứu Naruto nhưng cũng chỉ kịp đỡ cậu ta thoát khỏi cảnh chật vật ngã xuống sông mà thôi. Naruto được Sasuke bồng theo kiểu công chúa, đáp chân xuống mặt đất. =.=’’ Mặt Sasuke đen lại “Hai tên ngốc này”, làm cậu ta còn tưởng...

- Hóa ra nó không phải là nhẫn thuật. _ Sakura mặt cũng cực thối, nội tâm trong lòng thì gào lên giận dữ “NARUTO, CẬU DÁM NÀM TRÊN TAY SASUKE! =.=’’ GRỪ, GRỪ,...”

- HA HA HA HA... MẮC CUỒI... MẮC CUỒI QUÁ... HA HA HA HA... _ Lum ngã lăn ngã lộn trên mặt đất, bốn chân chống thẳng lên trời mà cười. Nhóc không có sai khi theo mẹ tới đây mà, cái này còn hay hơn cả phim truyền hình lúc 8h tối nữa. Hahahaa!!!

Hasu vội đưa tay bịt miệng quả cầu bóng lại.

- Yên lặng nào. Con không muốn chúng ta bị phát hiện chứ. Có một jounin mạnh nhất làng Lá ở đây đó! _ Đôi mắt xám đen bùng sáng, tiếp tục quan sát.

- Sasuke kun... _ Kakashi ánh mắt lóe lên khi thấy Sasuke rời khỏi nơi ẩn nấp chỉ vì muốn cứu Naruto.

- Sasuke... _ Naruto đôi mắt mở lớn ngạc nhiên nhìn Sasuke.

Sasuke vút luôn Naruto xuống đất (@.+) quay mặt đi, cậu cúi người, đưa tay vào túi dụng cụ, phi một loạt Shuriken cùng Kunai về phía Kakashi sensei.

- Các chiêu thức thông thường thì không có tác dụng đâu. _ Kakashi nhanh nhẹn tránh thoát.

- Hê hê! Thầy hãy tự bảo vệ mình đi. Đây là chiêu thức mạnh nhất của em, liên hoàn ảnh phân thân! _ Các phân thân Naruto từ phía sau Kakashi lao tới.

“Có đến bảy Naruto...”

”Cái gì? Chúng không phải là ảnh ảo sao? Tất cả đều là thật.” _ Sakura kinh ngạc quan sát.

Kakashi bị Naruto tóm gọn, đưa ôm cổ, đưa túm tay, đưa ôm chân ghì chặt.

- Một ninja thì không được chĩa lưng cho kẻ thù, phải không, thầy Kakashi? _ Naruto gằn giọng lên nói.

- Em sẽ trả đủ vụ thầy đánh vào mông em. _ Máy phân thân Naruto còn lại lao vào đám.

- Cũng không đến nỗi ngốc lắm. _ Sasuke mỉm cười vẻ tán thưởng nói.

- Naruto? _ Sakura tự hỏi...?

- Đau quá! _ Phân thân Naruto bị các phân thân khác của chính mình đánh vào, kêu rên. Kakashi sensei vừa sử dụng Kawarimi (Thuật thể thân), là nhẫn thuật mà ninja dùng vật thể hay con vật để thay thế vị trí với nó làm kẻ thù tưởng đã trúng đòn. Rồi sau đó sẽ tấn công vào điểm yếu của kẻ thù.

Bằng đôi mắt Sharingan của mình Sasuke nhanh chóng nhận ra, khi Kakashi bị Naruto bắt, thầy đã thay đổi vị trí với một phân thân của Naruto. Điều này không chỉ tạo cảm giác đã bị trúng đòn... mà còn làm Naruto tự xóa bỏ lợi thế của mình.

Sasuke lập tức xuất hiện nơi Kakashi vừa tránh thoát nhảy xoạc chân cao đá mặt anh ta, Kakashi đưa tay bắt lấy chân Sasuke ngăn lại đòn tấn công. Cậu tiếp tục vung tay đâm về phía mặt thầy Kakashi, anh ta đưa tay còn lại lên cản lại. Sasuke xoay lộn người vung nốt chân còn lại tiếp tục đánh lên mặt

Kakashi, nhưng vẫn bị anh nâng cao cánh tay lên chặn được. Sasuke nhếch mép cười như mọi chuyện nằm trong kế hoạch, đưa tay còn lại ra hông muốn bắt lấy hai cái chuông trên thắt lưng Kakashi.

- Nó... _ Kakashi chợt nhận ra ý đồ của Sasuke cực nhanh lùi ra xa tránh thoát.

“Hai nhóc này phối hợp với nhau ăn ý thật. Mình không có thời gian để đọc Thiên Đường Tình Yêu nữa.”

[Èo.. ềo...]

[Ọt... ọt...]

Lúc này bụng ba người Naruto, Sasuke, Sakura đồng thời vang lên, phá vỡ huy hoàng vừa chợt lóe. Mặt cả ba đỏ bừng, u ám

- Chết tiệt, chết tiệt! Chúng ta vẫn có thể chiến đấu, kể cả khi đói! _ Naruto không chịu khuất phục kêu lên.

“Mình còn bỏ cả bữa tối qua. Đáng lẽ không nên ăn kiêng.” _ Sakura rời khỏi chỗ ẩn nấp đi về phía hai người Naruto và Sasuke. Đến Sasuke cũng rời khỏi vị trí, sát cánh cùng Naruto rồi thì cô bé cũng phải ra thôi.

Chạy ra khỏi chỗ nấp được một đoạn:

- Gì? Gì đây? Sasuke đâu rồi? Mọi người đâu rồi? _ Sakura đang chạy thì phanh lại, ngó nghiêng nhìn, mọi người bỗng dưng biến mất.

- Cái gì đang diễn ra vậy? Cái gì? _ Cô bé xoa xoa mái tóc rối bù lên tự hỏi.

- Sakura...

- Sasuke kun... _ Sakura nghe thấy tiếng Sasuke thì vui vẻ quay người lại.

- Sakura... Cứu tôi...

- [Aaaaaaaaaaaaaaaaaa]. _ Sakura hai mắt ầng ậng nước khi chứng kiến cảnh Sasuke bị thầy Kakashi phi Kunai lên người cậu, máu me be bét, cả người cậu Kunai tua tủa như gai nhím, cô bé hét lên rồi ngất xỉu.

- Sakura... Sakura chan... Thầy làm gì với Sakura vậy? _ Naruto hét lên, chân chạy về phía Sakura.

Kakashi xoa đầu suy nghĩ:

- Có lẽ mình hơi quá tay.

- Nhưng có lẽ nó lên chú ý xem là thật hay giả.

- Để thầy dạy các em phương thức chiến đấu số hai của ninja, Genjutsu (Ảo thuật). Sakura bị mắc bẫy quá dễ dàng.

- Genjutsu? Là nhẫn thuật để tạo ảo giác và điều khiển trí óc à. Không lạ khi Sakura bị thất bại bởi nó. _ Sasuke bình luận, rất nhanh quay đầu về hướng Naruto gọi:

- Naruto, mau đánh thức Sakura tỉnh dậy, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Dứt lời hai tay Sasuke bắt đầu kết ấn:

- Ngựa

- Hổ

- Katon Goukakyuu no Jutsu (Hỏa độn Hào hỏa cầu chi thuật)

“Hả? Nhẫn thuật đó không phải thứ Genin có thể làm được... Nó đáng lẽ không có đủ Chakra” _ Kakashi giật mình nghĩ.

Từ miệng Sasuke phun ra một quả cầu lửa lớn thiêu trụi cả một vùng đất rộng.

- Biến mất rồi. _ Sasuke giật mình khi không thấy Kakashi đâu.

- Ở sau mình ư? Không, trên? Đang ở đâu vậy? _ Sasuke hoang mang.

- Ở dưới em _ Cánh tay Kakashi từ dưới đất chui lên nắm lấy chân Sasuke.

- Cái... _ Sasuke chưa kịp nói dứt lời.

- Doton Shinjū Zanshū no Jutsu (Thổ thuật Tâm trung đoạn thủ thuật). _ Kakashi lôi chân Sasuke xuống chôn cả thân cậu dưới lòng đất, chỉ còn chừa lại cái đầu Sasuke, cậu khó chịu hừ nhẹ, quay đầu đi.

- Đây là phương thức chiến đấu số ba của ninja, Ninjutsu (Nhân thuật). Thế nào hả? Không cử động được, đúng không?

[Bụp] _ Cái đầu kia của Sasuke liền biến thành khúc gỗ.

- Kawarimi (Thuật thể thân)? Có vẻ như tài năng của em đúng là khác thường. _ Kakashi sensei hứng thú nói.

P/s: Mấy hôm trước Han có gõ thử tên truyện của mình trên Google thì cảm thấy rất bất ngờ. Vì ngoài trên blog, fanpage và diendanlequydon mình tự đăng truyện ra mình thấy có rất nhiều trang khác cũng đăng truyện của mình, đặc biệt là trên s s truyện thấy có khá nhiều bạn cmt ủng hộ truyện Cánh sen. Nói thật, lúc đó xúc động lắm ý, tim phải gọi là đập liên hồi luôn. =))

Mình không hiểu về mấy cái bản quyền tác giả,... mà mọi người hay nhắc tới lắm. Nói chung lúc ý mình chỉ cảm thấy rất vui vì: thời gian đó chỉ có phù dung, Âm Nguyệt Tuyết, Mạc Ngân Tuyết, Xakura Ki là những người thường xuyên động viên mình, tạo động lực để mình viết tiếp. Thật sự rất biết ơn mấy bạn ý, Yêu mấy bạn ấy nhiều lắm!!! Nhìn thấy truyện mình cũng được đăng trên trang khác, Han tự hỏi hẳn là truyện cũng không tới nỗi nào, có thể đọc được đi? ^^

Mặc dù không được báo trước nhưng rất cảm ơn các bạn đã chú ý đến Cánh sen và đem nó tới người đọc giúp Han. Han sẽ cảm thấy vui hơn nếu như trên mỗi chap truyện mới các bạn có thể giúp Han giữ lại bốn dòng nè:

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Facebook: Hanakura-1401338503213416

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Facebook: Hanakura-1401338503213416

Ba người Naruto, Sasuke và Sakura ẩn nấp phía sau lùm cây thảo luận:

- Chỉ còn 15 phút nữa. Chúng ta phải nhanh chóng vẽ ra một kế hoạch hoàn hảo. _ Sasuke lên tiếng.

- Sức mạnh của thầy thật không công bằng. Chúng ta phải làm sao bây giờ? _ Sakura than thở.

- Jounin đó không bộc lộ điểm yếu nào khi chiến đấu. Tốc độ ra đòn nhanh không tưởng, thông thạo cả taijutsu, genjutsu và ninjutsu. _ Sasuke xoa cằm suy ngẫm.

Naruto hai mắt híp lại, đưa tay giật giật gấu quần Sasuke chỉ chỉ vào phía trong khu rừng.

- Hí hí hí!!!!

Sasuke ánh mắt lóe lên, nhếch mép cười.

- Tajuu Kage Bunshin no Jutsu (Đa ảnh phân thân thuật) _ Hàng trăm phân thân Naruto bao vây Kakashi sensei.

- Thầy rất ấn tượng số lượng phân thân của em đấy. Nhưng chúng không duy trì được lâu đâu.

- Henge (Biến hình) _ Naruto sử dụng nhẫn thuật gái đẹp bao vây mà lần trước đã từng hạ gục Hokage Đệ Tam và Ebi sensei, đây là nhẫn thuật mà cậu cảm thấy tự hào nhất. He he!!!! Phiên bản nữ Naruto sexy nude, cực kỳ quyến rũ thì nhau lại gần, dán sát vào người Kakashi sensei. Giọng nói mềm mại, như mật ngọt cất lên.

- Kakashi... Kakashi sensei...

- Kakashi sensei...

- Hả? _ Kakashi hơi ngần người ra một chút, nhưng rất nhanh lấy lại được phong độ, anh ta khua chân một vòng, hàng chục phân thân Naruto biến mất, tay đầm chân đá một hồi, gần như dẹp loạn hết nhóm phân thân của Naruto.

- Định lực thật kinh người. _ Hasu cảm thán, đến cô đây là con gái còn suýt chút nữa chảy máu mũi thế mà thầy ý... (0.o)

- Katon Goukakyuu no Jutsu (Hỏa độn Hào hòa cầu chi thuật) _ Sasuke đột nhiên xuất hiện phía sau Naruto kết ấn phun ra quả cầu lửa còn lớn gấp 5 lần quả cầu lần trước, dồn Kakashi lùi xa lại bên trong khu rừng.

Sakura người đã ấn núp sẵn trong rừng vừa thấy Kakashi xuất hiện liền đưa tay cất sợi dây bên cạnh.

Kakashi sensei chưa kịp đặt chân xuống mặt đất thì từ phía trên cao một cây gỗ lớn lao đến, anh lộn một vòng tung người lên cành cây phía trên. Trái phải hai bên hông trăm thanh kunai cùng lúc phi tới, Kakashi di chuyển thân hình cực nhanh né hết toàn bộ, chân vừa đạp cành cây dưới chân thoát nhìn chắc chắn liền gãy rời. Kakashi mắt đã rơi xuống dưới, từ cô tay anh rất nhanh bắn ra một sợi dây chakra kéo thân mình đi. Anh hẳn đoán được ấn núp dưới lớp lá cây kia đang chờ anh là một hố lớn cắm đầy chông gai.

- Càng ngày thầy càng thích các em rồi đấy. Rất muốn chơi tiếp, nhưng...

[RENG... ENG... ENNGGG....] Tiếng chuông báo thức điểm 12 giờ.

Lúc này thân hình Kakashi sensei cũng hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của ba người Naruto, Sasuke và Sakura.

Mặt cả ba ngệt ra.

- Chết tiệt, liên hoàn bẫy còn chưa hết mà. Thầy chạy đâu mất rồi.

- Bụng các em đang reo phải không? _ Kakashi khoanh tay trước ngực nhìn ba đứa nhỏ.

- Vậy ba đứa mau khai ra hộp bento của thầy đâu rồi?

- Mommy, mommy, chẳng phải mẹ nói chúng ta không bao giờ làm chuyện trộm cắp sao?

- Đương nhiên.

- Vậy hai hộp cơm này?

- Mang cho mấy cụ già trong làng đi.

- Còn bọn họ?

- Về nhà rồi ăn. _ “Không lẽ mình cất công cả buổi sáng, lại để ế? Đương nhiên không rồi”

Lum thầm nghĩ: “Nhưng bọn họ có vẻ đang gặp rắc rối với hai hộp bento này nha!” Ánh mắt thương cảm nhìn về phía ba người đang bị trói bên kia, vì cơm mẹ nấu chịu khổ chút đi. ^^

- Chỉ cần khai ra tên một người, thì hai người còn lại lập tức sẽ qua bài luyện tập, chính thức trở thành genin, còn không ai lên tiếng thì... _ Kakashi dụ dỗ.

Ba người bất động thanh sắc, không ai lên tiếng.

- Nào nếu được chọn một người hành động cùng mình thì các em sẽ chọn ai?

Naruto nhìn Sakura. Sakura nhìn Sasuke. Còn lại một người Sasuke, cậu ấy nhìn về phía Naruto chẳng? Không! Cậu ấy vẫn thể hiện hình tượng boy lạnh lùng của mình, đứng bất động nhìn thẳng thầy Kakashi. Và cuối cùng là vẫn không ai lên tiếng.

- Không ai lên tiếng? Được! Vậy thầy sẽ công bố kết quả.

- Sakura, em quan tâm tới Sasuke nhiều hơn Naruto, dù nhìn thấy Naruto ngay trước mắt, và em không xác định được Sasuke thật đang ở đâu. _ Sakura đỏ mặt cúi đầu.

- Naruto, em thì chỉ tự lực chiến đấu. _ Naruto ngượng ngừng nhắm mắt lại.
- Còn Sasuke. Thầy còn cho rằng em xem hai người kia như vật cản, nhưng rất bất ngờ khi em bảo vệ chúng và lên kế hoạch ba người cùng hành động?
- Em đủ thông minh để nghe hiểu lời thầy Iruka nói trong buổi lễ tốt nghiệp: “Tất cả các em sẽ ở trong tổ ba người để hoàn thành nhiệm vụ dưới sự chỉ huy của một thầy giáo jounin.”
- Nói thật, em không tin tưởng hai người bọn họ nhưng cô ấy từng nói: “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Anh luôn có đồng đội bên cạnh,....”

Hasu mỉm cười hạnh phúc vì câu nói của Sasuke, anh ấy còn nhớ, anh ấy hiểu những lời cô nói. Cô cảm thấy mình vô cùng hãnh diện khi sinh ra trong gia tộc Uchiha, khi gia tộc có một Uchiha Sasuke thông minh sáng suốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thông báo kết quả

Người vừa xuất hiện hất cằm về phía Naruto và Sasuke lạnh giọng nói. Nếu như nhìn vào thân hình người này có thể đoán ra đó cũng chỉ là một bé gái, còn thấp hơn Sakura cả một cái đầu. Nhưng hành động bất ngờ vừa rồi có thể dễ dàng chế ngự được thầy Kakashi, lại không dấu vết xuất hiện phía sau Sakura. Giọng nói cùng uy áp từ người cô gái đó phát ra thật sự kinh khủng khiến cả ba người Naruto, Sakura và Sasuke phát run, hoảng sợ nhìn nhau.

Sasuke là người đầu tiên lấy lại được tiếng nói, đôi mắt Sharingan đỏ lên nhìn thẳng vào người phía sau Sakura, chakra trong người Sasuke tăng vọt cậu muốn gia tăng tốc độ, di chuyển bất ngờ tới chỗ Sakura nhưng có thứ gì đó vô hình ngăn cách, làm cậu không thể tiến tới đó được.

- Người là ai?
- Rồi người sẽ biết ta là ai. Phản kháng đối với ta không có tác dụng đâu. Giết Kakashi đi!

Kẻ đeo mặt nạ dí sát kunai vào cổ Sakura, máu càng ngày càng nhiều chảy xuống thấm đẫm cả áo Sakura, khuôn mặt cô bé càng ngày càng trắng bệch.

- Sakura chan... Mau thả Sakura ra. _ Naruto sốt ruột hô lên.
- Giết Kakashi đi.

Không hiểu có chuyện gì xảy ra với Kakashi sensei mà anh ta vẫn đứng im không nói gì, Sasuke, Naruto hai tay run run do dự họ muốn cứu Sakura nhưng vẫn không thể giờ tay hành động. Nhìn dòng máu trên cổ Sakura, lại nhìn thầy Kakashi:

- Kakashi...
- Kakashi sensei...

Ánh mắt hai người hiện lên nét bàng hoàng, sợ hãi, không biết phải làm sao.

- Giải! _ Kakashi hô lên.

Mọi thứ trở lại như cũ giống như vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh.

- Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? _ Sakura giọng nói vẫn còn sợ hãi run run hỏi. Hiện tại trên cổ vẫn còn cảm giác đau, giống như vết cắt vừa rồi hoàn toàn là thật vậy, nhưng lại không thấy có chút dấu vết máu nào. Còn nữa, cái cảm giác lạnh người vừa rồi,... vô cùng đáng sợ.
- Mình đã làm gì? _ Naruto mặt mũi đỏ ra cùng lúc hỏi.

Sasuke cảnh giác nhìn xung quanh, là genjutsu (ảo thuật). Một loại ảo thuật cao cấp, vô cùng chân thật. Là ai làm?

- Cô bé có thể ra được rồi đấy. _ Kakashi nhìn về phía cánh rừng gần đó nói.

Lời Kakashi vừa dứt, trước mặt Sasuke liền xuất hiện một cô gái áo trắng, đôi mắt cô sáng lấp lánh, đôi môi anh đào tươi tắn mỉm cười. Sasuke ngạc nhiên đôi mắt trừng lớn ánh lên sự vui mừng khó tả.

- Sasuke kun. _ Sakura cất tiếng gọi.

Do người vừa xuất hiện quay lưng lại với hai người Naruto và Sakura nên bọn họ chỉ nhận ra được bóng dáng cô giống y hệt với cái người trong ảo giác

mà họ vừa gặp. Hai người cảnh giác, đưa tay lên chuẩn bị chiến đấu.

Mặc kệ sự thù địch của hai người kia, cô bé nhảy vọt lên người Sasuke, hai tay ôm cổ cậu, đôi môi anh đào hôn lấy hôn để lên hai má Sasuke, giọng nói trong trẻo cất lên:

- Đoán xem, em là ai nào?

Sakura tức giận, hai tay nắm chặt ứa nước mắt hét lên:

- Không được hôn Sasuke. Cô kia, mau xuống ngay.

- Giọng nói này nghe quen quen. _ Naruto ngơ ngợ chạy tới cạnh Sasuke để nhìn khuôn mặt cô bé.

- Không có giáo đường gì hết. Hasu, lẽ nghi của em đâu rồi. _ Giọng nói lạnh lùng của Sasuke cất lên nhưng vẫn không che dấu được đôi mắt vui mừng và hai má đỏ ửng của cậu.

- Aaaaaaaa!!! Hasu, đúng thật là em rồi! _ Naruto, Sakura đồng thanh hô lên nhảy tới cạnh Hasu tíu tít.

“Hasu? Là người mà Sasuke và Naruto vừa nhắc tới? Một cô gái cực kỳ đặc biệt.” _ Kakashi trầm nghĩ.

- Mommy, mommy... mẹ lại bỏ rơi con rồi. _ Lum từ phía bụi cây trong rừng chạy ra. Ô! Ô! (T.T) Lần nào mẹ cũng bỏ rơi nhóc.

- Mẹ? _ Cả 4 người Naruto, Sasuke, Sakura, Kakashi đồng thanh nghi ngờ hỏi.

Sakura, Naruto quay đầu 360 độ nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy ai cả, lại quay lại 360 độ vẫn không thấy có người. Kỳ lạ! Tiếng nói ở đâu ra?

- Em ở đây nè! _ Lum nhảy tăng tăng lên, chứng minh sự tồn tại của mình. Nhóc xinh xắn đáng yêu, người gặp người thích hoa gặp hoa nở thế này mà bọn họ nhìn tới nhìn lui vẫn không nhận ra nhóc. Thật là không có mắt.

- Nó... nó... _ Naruto lắp bắp ngạc nhiên chỉ chỉ cục bông tròn biết nói.

- Oa! Quả cầu bông thật là đáng yêu.

Sakura đôi mắt sáng lên đưa tay ra muốn ôm Lum vào lòng, nhưng bị Lum nhanh chóng tránh thoát. Lum nhảy vọt lên người Kakashi dụi dụi, cứ như người thân lâu ngày gặp mặt không bằng.

- Kakashi sensei, mẹ lại bỏ rơi người ta rồi, người ta thật là tội nghiệp mà! Ô ô ô o (T.T)

Kakashi mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt quả cầu bông, ưm... quả cầu lông rất mượt, lại đáng yêu như cô bé ấy vậy. Lum híp mắt, sung sướng hưởng thụ đôi ngọ mới này. Ha ha! Thấy chưa, nhóc bảo rồi mà nhóc vô cùng xinh xắn đáng yêu, người gặp người thích hoa gặp hoa nở nha!

- Không lẽ nó là Lum sao? _ Sasuke chỉ chỉ quả cầu trên tay thầy Kakashi.

- Đúng vậy, mọi người nhận ra nó sao? Nó đã lớn hơn trước rất nhiều, em cũng không ngờ là nó lại biết nói đấy. ^^

- Em về từ khi nào? Vừa rồi hù dọa hết chúng ta rồi.

- Ha ha!v _ Hasu xoa đầu tỏ vẻ biết lỗi.

- Sasuke, em rất tự hào vì anh nhận ra được đáp án của bài thi. Chúng ta về nhà thôi, mọi người đói lắm rồi phải không, em đã nấu sẵn một bàn ăn cực lớn chờ mọi người về ăn mừng rồi!

- Này, này... Thầy Kakashi còn chưa công bố kết quả mà. _ Sakura nói ra sự thật, chấm dứt cuộc hội ngộ đặc biệt của hai mẹ con Hasu cùng mọi người.

- À! Phải rồi! _ Hasu, quay ra chào thầy Kakashi.

- Vừa rồi thất lễ, thật là xin lỗi Kakashi sensei. Em là Uchiha Hasu. Rất vui được gặp thầy, sau này cần thầy giúp đỡ nhiều. _ Hasu cúi người chào, khi ngẩng lên mái tóc đỏ dài suôn mượt của cô tung bay, khuôn mặt Hasu dần hiện ra lung linh như một nàng công chúa. Trái tim Kakashi sensei có vẻ như lỡ đập sai một nhịp, đôi tai đỏ lên ngượng ngùng nhìn Hasu. “Quả nhiên, không ai thoát khỏi sắc đẹp của mẹ. Định lực kinh người cái gì cũng chỉ là mây bay.” Lum mắt sáng lên ra vẻ hiểu biết.

- Chào em! Dù sao cũng rất cảm ơn màn ảo thuật của em.

- Thầy cũng nhận ra nó ngay từ đầu rồi mà phải không! Em phải cảm ơn vì thầy không phá vỡ nó.

- Được rồi, có vẻ như Naruto và Sakura chưa nhận ra được đáp án của bài kiểm tra này phải không? _ Kakashi quay qua hỏi.

- Đáp án? _ Naruto hỏi lại.
- Đúng vậy, đáp án quyết định các em đạt hay trượt.
- Vậy nó là gì? _ Sakura.
- Phối hợp đồng đội. _ Sasuke đưa ra đáp án.

Naruto, và Sakura ngạc nhiên nhìn Sasuke.

- Đúng vậy. Đúng là ninja cần tăng cường khả năng cá nhân nhưng phối hợp đồng đội vẫn quan trọng hơn. Hành động cá nhân phá vỡ tính phối hợp sẽ gây nguy hiểm cũng có thể làm mất mạng đồng đội. _ Kakashi sensei.
- Giống như trường hợp vừa rồi. Sau khi đồng đội bị bắt làm con tin, mọi người sẽ phải ra quyết định khó khăn, và sẽ có hy sinh. Trong các nhiệm vụ, mọi người đều đặt tính mạng vào đó. _ Hasu giọng nói nặng nề tiếp lời.
- Phiến đá kia... Tất cả những người có tên trên đó đều được tán dương như những người anh hùng của làng. _ Kakashi sensei đi về phía bia đá gần đó nói tiếp.
- Em thích thế! Em thích thế! Em quyết định sẽ phải khắc tên trên tấm bia đá đó.
- Anh hùng! Anh hùng! Em sẽ không phí hoài cuộc sống này. _ Naruto ngưỡng mộ nói.
- Nhưng họ không phải những anh hùng bình thường đâu. _ Kakashi.
- Vậy họ là dạng anh hùng gì?

Mọi người đều yên lặng.

- Nói đi, nói cho em biết đi.
- Đó là những người HS. _ Kakashi
- HS? _ Naruto vẫn chưa hiểu ý nghĩa của từ này.
- Là những người hy sinh khi làm nhiệm vụ. _ Sakura giải thích.

Naruto vẻ mặt thay đổi, cúi đầu. Sasuke nhú mày nhìn bia đá. Hasu thì ngược mắt nhìn trời, cổ ngấn đi dòng nước mắt sắp trào ra.

- Đây là một đài tưởng niệm. Tên bạn thầy cũng có ở đây. _ Kakashi sensei khàn giọng nói.
- Ba người họ đã phối hợp nhưng vẫn chưa lấy được chuông, vậy kết quả thế nào? _ Lum phá vỡ bầu không khí im lặng bằng câu nói trọng điểm nhất.
- Các em đỡ rồi. _ Kakashi sensei mỉm cười nói.
- Há? _ Ba người Naruto, Sakura, Sasuke không ngờ tới.
- Đỡ? Vì sao? _ Sakura hỏi.
- Ba em là những người đầu tiên đấy. Những đứa trước đây toàn là đầu đất, chỉ biết làm theo những gì thầy nói.
- “Ninja cần phải suy nghĩ hơn mức bình thường”.
- Ở thế giới ninja kẻ phá bỏ luật lệ là căn bã. Nhưng kẻ không quan tâm đến bạn bè thì còn căn bã hơn.
- Haha! _ Sakura cười vui mừng.

Naruto cảm động khóc:

- Thầy. Thầy thật là tốt.

Sasuke mỉm cười nhìn Hasu, ánh mắt cậu nói lên sự cảm ơn và tin tưởng. Hasu dù đã từng đọc qua cả bộ truyện nhưng khi chứng kiến cảnh này lòng cô càng rung động hơn trước đây rất nhiều, đôi mắt cũng mỉm cười nhìn mọi người. Tay tiếp Lum từ người Kakashi ôm vào lòng.

- Buổi luyện tập kết thúc.
- Mọi người đỡ hết. Đội 7 sẽ bắt đầu nhiệm vụ vào ngày mai. _ Kakashi sensei, giờ ngón cái lên công bố kết thúc.

- Tốt rồi! Chúng ta về nhà ăn cơm thôi. _ Hasu lôi kéo mọi người.

Đi được một đoạn thì Lum kín đáo giặt giặt tay áo Hasu. Hasu khó hiểu cúi đầu.

- Gì vậy, Lum?

- Mẹ... cái này... _ Lum xòe bàn tay ra đưa cho Hasu hai cái chuông.

- Hả? _ Hasu ngạc nhiên, ánh mắt dò hỏi nhìn Lum.

- Con sợ ba người kia không lấy được chuông thì trượt. Ai dè...

Hasu xoa đầu Lum cười nói.

- Làm tốt lắm, con trai. _ Ánh mắt Hasu nhìn về phía thầy Kakashi. Haha... thầy bị con trai nhà mình sắc dụ mà tới giờ vẫn chưa nhận ra. Ha ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhiệm vụ sóng quốc

- Oa! Vậy mà cũng mất cả buổi sáng. _ Hasu vừa xem xét xong một chồng sổ sách của nhà hàng và trang trại trong làng suốt ba năm qua, vờn vai cảm thán nói. Thoáng thấy bóng thầy Iruka bước qua cửa tiệm.

- A!!! Thầy Iruka. _ Hasu chạy ngay ra đường lớn giọng gọi, lâu lắm rồi mới được gặp lại thầy. Hi hi!

Iruka sensei nghe có tiếng gọi thì quay lại nhìn, thầy nghĩ người một lúc mới nhận ra cô học trò nhỏ của mình. Ba năm không gặp, cô bé cao và trưởng thành hơn nhiều, ngày càng xinh đẹp và cuốn hút hơn. Thầy mỉm cười nói:

- Ô, Hasu, thầy mới nghe Hokage đại nhân nói em đã về làng. Không ngờ lại gặp em ở đây.

- Dạ vâng ạ. Em mới về được mấy hôm. Thầy từ dinh thự Hokage về sao?

- Đúng vậy. Thời gian gần đây thầy đang hỗ trợ Hokage sama sắp xếp nhiệm vụ.

- Nghe có vẻ thú vị! Mọi việc đều ổn chứ thầy?

- Ha! _ Thầy Iruka vừa nghĩ vừa cười nói. _ Rất tốt! Ngoại trừ việc Naruto gây rắc rối cho ngài Đệ Tam trong việc phân chia nhiệm vụ. _ Câu nói nghe có vẻ hơi bất mãn nhưng không che dấu được niềm vui trong mắt thầy. “Giờ cháu không còn là một đứa trẻ hay nghịch ngợm nữa rồi _ Naruto”.

- Vậy nhiệm vụ hôm nay của đội 7 là gì ạ? _ Hasu hứng thú hỏi.

- Ô. Cuối cùng Hokage cũng phải thỏa hiệp với Naruto, giao cho đội 7 đi thực hiện một nhiệm vụ cấp C, bảo vệ người xây cầu ở Sóng Quốc.

- Người xây cầu? Ở Sóng Quốc sao? _ Hasu suy nghĩ vài phút chợt nhảy dựng, hai tay vỗ vào nhau hô:

- A! Đúng rồi. _ Cô nhớ ra Zabuza rồi.

Ngay lập tức quyết định đi Sóng Quốc, Hasu nhờ thầy Iruka báo với Hokage Đệ Tam, còn bản thân mình thì quay vào trong tiệm xách tai quả cầu bông đang lúi húi ngồi gặm xâu dango.

- Lum, nhắc mông lên, đi Sóng Quốc.

- Aaaa... aaa... Mommy, dango... dango của con... _ Lum ánh mắt tiếc nuối nhìn theo đĩa dango còn trên mặt bàn.

- Đội đã! Hey!!! Sasuke, Naruto, Kakashi sensei,... đội em một chút. _ Từ xa, nhìn thấy đoàn người Naruto đang bước lên thuyền, Hasu gọi với theo.

- Cuối cùng cũng đuổi kịp mọi người. □

Bắt ngờ trước sự xuất hiện của Hasu, Sakura lên tiếng hỏi:

- Hasu, sao em lại ở đây?
- Nghe thầy Iruka nói mọi người đi Sóng Quốc nên em lập tức đuổi theo.
- Hasu, em biết đây không phải là lý do. Bọn anh là đi làm nhiệm vụ. _ Sasuke nhảy bèn, không dễ dàng để Hasu lừa phỉnh như vậy.
- Đúng vậy Hasu, chuyến đi này rất nguy hiểm. Thầy nghĩ em nên quay về làng đi.
- Mommy, mommy, con cũng nghĩ chúng ta nên quay về thôi. . . để mọi người không vui là không tốt. _ Lum ánh mắt tội nghiệp nhìn Hasu.
- Nãy mẹ chạy vội không thấy có một con hổ lớn như con bò cứ nhìn nhìn chúng ta. (@.@ _ So sánh kỳ cục!) _ Lum sợ hãi nói.
- Ôi chào! Hẳn định vô hai mẹ con tội nghiệp chúng ta sao? Mẹ cũng thấy một đàn rắn cực kỳ kinh dị, chúng nó thè thè cái lưỡi, uốn uốn éo éo muốn nuốt gọn con vào bụng mà mẹ không dám nói. _ Vừa nói Hasu vừa thè lưỡi, giơ tay lên vỗ Lum, miêu tả hành động hung ác của lũ rắn.

Lum giật mình, hai tay ôm ngực che trái tim mình nói:

- Ôi! Ôi! Mommy, mommy. . . Lum cực kỳ yếu đuối, Lum cực kỳ sợ hãi. . .

Hai người vừa nói vừa liếc liếc nhìn mấy người kia. Sasuke, Kakashi vẻ mặt “có ngọc mới tin các người”, Sakura thoáng rung mình một chút, Naruto thì muốn chạy tới kéo hai người bọn họ đi cùng nhưng bị cái nhìn hung dữ của Kakashi sensei và Sasuke trấn áp. Ông Tazuna và ông lái thuyền về mặt sợ hãi, đứa trẻ thật tội nghiệp, hẳn là chúng sợ hãi lắm.

- Tôi nghĩ, các cậu nên để một người đưa cô bé về làng. _ Ông Tazuna không hiểu tình thế nói.
- Thôi, thôi. _ Hasu xua tay nói. _ Chúng cháu không làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ của mọi người đâu. Chúng cháu có thể tự về được mà, chúng cháu nào có sợ mấy cái đó. □ _ gương mặt tỏ vẻ ta đang cố gắng tỏ ra kiên cường, ta là người yếu đuối, cực kỳ yếu đuối. Lại quay lại nói chuyện với Lum:
- Lum, vừa xong có phải có một đám người rất hung dữ đuổi theo chúng ta?
- A! Hình như con nghe thấy họ nói gì như bắt phụ nữ và trẻ em.
- Được rồi, chúng ta đi về thôi. Cố gắng lên con trai. Ba năm bên ba bên ngoài, làm sao mà chúng ta phải sợ một lũ cướp chứ!
- Đúng vậy, mẹ! Cùng lắm thì Lum có thêm một daddy. Mẹ yên tâm đi, nhìn mẹ xinh xắn thế này, nhất định trở thành áp trại phụ nhân nuôi từ nhỏ. _ Về mặt chán chớ lấy lòng.
- Nhóc con chết tiệt, dám trù ẻo mẹ.

Hasu tát tay vào đầu Lum một cái, sau đó xách tai Lum lên giả bộ nhắc chân như muốn quay về làng.

- Khoan đã. _ Bốn người Kakashi, Sasuke, Naruto, Sakura đồng thanh nói. Biết thừa là mình bị lừa nhưng bốn người họ cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp cho hai mẹ con kia đi cùng.
- Này, để nhóc này đi cùng liệu có ổn không? _ Ông Tazuna lo lắng nói, nhìn con bé yếu ớt thế kia, nhờ đâu. . .

Sasuke quay qua liếc mắt nhìn ông Tazuna còn Naruto thì nhảy dựng lên nói:

- Có gì mà không được. Ông đừng có coi thường em ấy.

Kakashi sensei quay ra mỉm cười nói.

- Tôi là một jounin sẽ đi cùng ông.
- High five! _ Hasu và Lum sau lưng mọi người dấu điểm vỗ tay vào nhau cười nói nhỏ.

- Sương mù dày đặc quá. Chẳng thấy cái gì phía trước. _ Sakura.

Người lái thuyền giải thích với năm người Hasu:

- Chúng ta sẽ nhìn thấy cái cầu sớm thôi.
- Nếu chúng ta đi qua cầu, chúng ta sẽ đi tới Sóng Quốc.

Cây cầu đang xây dở dần hiện ra trước mắt bọn họ. Naruto phấn khích hét lên:

- Nó lớn quá!

Người lái thuyền gương mặt lo lắng, nhỏ giọng nhắc nhở Naruto:

- Đây, yên lặng. Chúng ta dùng cái tàu này và phải đi trong sương mù. Đó là vì sao ta chèo tay thay vì dùng máy. Nói cách khác, sẽ có rắc rối nếu chúng ta bị tóm

Naruto vội đưa hai tay lên bịt miệng mình lại, những người khác thì quay ra nhìn ông lái thuyền và ông Tazuna. Thầy Kakashi lên tiếng hỏi:

- Ông Tazuna, trước khi cập bến tôi muốn hỏi ông cái này. Những kẻ muốn giết ông là ai và tại sao lại muốn giết ông? Hoặc chúng tôi có thể bỏ nhiệm vụ này khi ông đã vào bờ, ông Tazuna.

- Có vẻ như tôi phải kể cho các cậu câu chuyện thật. Ý tôi là tôi muốn các cậu nghe chuyện của tôi. Như cậu đã nói, nhiệm vụ này vượt ra ngoài khả năng của nhóm cậu. Có một kẻ rất khủng khiếp săn đuổi cuộc sống của tôi.

- Khủng khiếp? _ Thầy Kakashi hỏi lại.

- Phải.

- Đó là ai vậy?

- Chắc mọi người đều nghe nói tới cái tên. . . Công ty vận tải biển Gatoh.

- Gatoh? Một trong tập đoàn Gatoh ư? Ông ta là một trong những người giàu nhất thế giới.

- Đó là ai vậy? Ai vậy? _ Naruto hiếu kỳ hỏi.

- Đúng ông ta là chủ tịch của công ty vận tải biển đó ở bên ngoài. . . Nhưng thực chất ông ta dùng xã hội đen và ninja để buôn lậu và trốn thuế. Ông ta cũng làm những việc bẩn thỉu như chiếm quyền các công ty hay quốc gia khác. Một năm trước ông ta đã đề ý tới Sóng Quốc. Ông ta vào đất nước, sử dụng sức mạnh và đồng tiền như lá chắn và nhanh chóng có được hệ thống giao thông và vận tải biển. Trên Sóng Quốc, việc nắm giữ biển nghĩa là đã có được tài chính, chính trị và cả người dân trên đảo. Và chỉ có một điều làm Gatoh e sợ. . . Là việc cây cầu sẽ xong chỉ trong một thời gian ngắn nữa.

- Vậy ra, ông, một thợ xây cầu trở thành sự cản trở cho ông ta. _ Sakura nhận xét.

- Và những ninja đó được thuê bởi Gatoh. _ Sasuke tiếp lời,

- Nhưng tôi không hiểu, ông ta là người nguy hiểm và sử dụng ninja. Sao ông lại giấu điều đó khi tới chỗ chúng tôi? Sóng Quốc là một đất nước rất nghèo. Kể cả lãnh chúa cũng không có nhiều tiền. Nên chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi không có đủ tiền để cầu nhiệm vụ cấp B hoặc cao hơn. Nếu các người từ bỏ nhiệm vụ khi tôi cập bến, tôi chắc chắn sẽ bị giết. . .

- Nhưng các người không cần tự trách móc bản thân. Chỉ có đứa cháu dễ thương mới tám tuổi sẽ khóc khóc và khóc.

- Cái gì?... _ Naruto, Sakura vẻ mặt xị ra lăm bầm.

Lum và Hasu lấy tay che miệng, che dấu nụ cười, ông ấy lại dùng chiêu vừa nãy của hai người rồi. ;)

- Và con gái tôi sẽ giữ mối hận với ninja làng Lá và sống một cuộc đời cô đơn.

- Nhưng đó không phải là lỗi của mấy người

- Mommy, mommy,... bọn họ thật là đáng thương. _ Lum lên tiếng giúp đỡ.

- Đúng vậy, ông Tazuna ông yên tâm đi, ninja làng Lá sẽ không để kẻ xấu ức hiếp người quá đáng như vậy đâu. _ Hasu khẳng định nói trong khi đó ánh mắt mong đợi nhìn Kakashi sensei.

- Tôi nghĩ không thể khác được. Chúng tôi sẽ tiếp tục nhiệm vụ. _ Kakashi sensei đưa ra quyết định.

- Thật tốt khi nghe điều đó. _ Ông Tazuna vui mừng nói.

- Thắng rồi. _ Ông Tazuna kín đáo giơ hai ngón tay hình chữ V về phía Hasu chia sẻ chiến thắng.

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Chương 18: Zabuza xuất hiện

Đất liền Sóng Quốc:

Trên đường đi mọi người đã kể lại cho Hasu về việc khi mới ra khỏi làng nhóm bọn họ đã gặp anh em Quỷ tới ám sát ông Tazuna nhưng không thành. Và việc Naruto tự mình đâm kunai vào tay để lấy máu độc, cậu thề sẽ không lùi bước, không thua Sasuke kun và sẽ bảo vệ ông Tazuna, tiếp tục nhiệm vụ. Một chút bất ngờ là người hạ gục anh em Quỷ là Sasuke kun chứ không phải Kakashi sensei như trong truyện. Sự việc diễn ra không khác những cuốn truyện tranh trước đây Hasu từng đọc nhiều lần.

Nhưng đây là cuộc sống thực sự của Hasu chứ không phải một câu chuyện mà cô chỉ đóng vai trò là độc giả, dù biết trong truyện cuối cùng mọi thứ đều có thể giải quyết êm thấm nhưng quan niệm của Hasu lại là “Chuyện đời không ai biết trước được điều gì. Giống như người ta đi coi bói bạn có thể tin những lời nói của thầy bói nhưng chỉ là ở một mức độ mà thôi, nếu nói tốt thì nó chỉ có tác dụng làm người ta an lòng lúc đó chứ không bao giờ bạn hoàn toàn tin tưởng.” Người xưa đã có câu: “Chưa đồ ông nghề đã đe hàng tổng” Hasu làm chuyện gì cũng chắc chắn, sẽ không vì mình biết trước sự việc có thể xảy ra mà lơ là để rồi hỏng hết mọi việc.

Giống như hiện tại Sasuke mạnh mẽ hơn trong truyện mà Hasu từng đọc, hay như sự xuất hiện của cô và Lum ở đây, vậy càng chứng minh thế sự vô thường.

- Nếu có địch thủ chúng sẽ gửi đến ninja Jounin thay vì mấy đứa Chuunin trước. _ Kakashi phân tích với Hasu.

Về mặt Kakashi ảo não vì sắp xảy ra một trận chiến, còn Lum thì hưng phấn hai tay hai chân dầm dẫm đập đập lên vai Hasu.

- Ở đây! _ Naruto chột hét lên, phi kunai vào bụi cây bên đường.

- Há? _ Sakura và mọi người tròn mắt nhìn.

- Ồ, thì ra chỉ là một con chuột. _ Naruto như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì.

- Đừng có thể hiện nữa! Làm gì có cái gì ở đây! _ Sakura giận dữ mắng Naruto.

- Naruto, em làm ơn đừng phóng dao bừa bãi. Thế là rất nguy hiểm ở nơi ta mới tới. _ Kakashi sensei giờ hai tay lên cúi người xuống dạy dỗ Naruto.

Sasuke thờ dãi, còn Hasu thì cảnh giác nhìn xung quanh, cô cũng cảm thấy có ai đó đang nhìn bọn họ.

- Đây! Nắm lùn! Đừng dọa bọn ta! _ Ông Tazuna hét lên.

Naruto lại giờ tay lên trán để lấy tầm nhìn ngó trái ngó phải:

- Mình vừa thấy ai đó nấp ở kia.

- Không, hán ở kia chẳng?

Kakashi như cũng nhận ra điều gì đó, quay mặt nhìn về phía sau. Cùng lúc đó, Naruto cũng quay người lại ném kunai về phía đó.

- Ở đây!

Sakura tiến lên, tay nắm đầm thật chặt đập vào đầu Naruto.

- Đã bảo cậu dừng lại rồi.

Naruto ôm đầu nói:

- Nhưng thực sự mình vừa thấy ai đó mà.

- Thôi đi! Nói dối quá.

Kakashi và Hasu đi về phía bụi cây Naruto vừa ném, Sakura cùng Naruto cũng đi qua.

- Naruto, cậu vừa làm cái gì thế này? _ Sakura tiếp tục la rầy Naruto khi nhìn thấy chú thỏ trắng sợ hãi, nằm ngay dưới thanh kunai của Naruto mà không dám di chuyển.

- Thỏ! _ Naruto chạy về phía con thỏ ôm nó lên, cọ cọ mặt vào người nó, giọng hối lỗi:

- Xin lỗi, tao không có ý thế này.

- Xin lỗi, em thỏ.

- Đó chỉ là một con thỏ. _ Ông Tazuna thả lỏng người nói.

“Đó là thỏ tuyết. Nhưng sao nó lại như vậy? Chúng chỉ có màu trắng vào mùa đông, khi ngày ngắn. Có nghĩa là con thỏ được nuôi trong nhà nơi không có ánh sáng, và bị dùng làm thuật thể thân. Vậy ai đó vừa mới ở đây.” _ Kakashi sensei trầm nghĩ.

“Zabuza tới rồi”. Hasu nhìn chăm chăm vào một cái cây cách đó không xa.

- Mọi người cúi xuống, _ Kakashi và Hasu cùng lúc hô lên.

Thanh kiếm Kubikiri Houcho (Thủ cấp đoạt đao) quay tít từ vị trí Hasu vừa nhìn bay liệng qua đầu bọn họ. Zabuza xuất hiện quay lưng lại với đám người, hai chân đứng trên tay cầm của thanh đao đang cắm chặt trên thân cây.

Nhìn thanh đao còn to hơn cả người mình vậy mà hắn có thể ném nó quay đến hết tất cả những người xuất hiện ở đây, lại vẫn có thể dính chặt nó vào thân cây đối diện. Hasu không khỏi lạnh người, con người này có sức mạnh thể chất vô cùng tuyệt vời, chưa nói tới thể thuật mạnh mẽ của một ninja ám sát, nếu thật sự đối đầu với hắn cô chỉ có một ưu thế về tốc độ mà thôi.

- Hắn... _ Kakashi đã nhận ra người này.

Naruto cả người run lên cảnh giác đồng thời cũng hưng phấn “Có kẻ địch ở đây, ở đây. Lần này, mình sẽ xử lý.” Vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn về phía Sasuke. “Mình sẽ không để thua Sasuke nữa”.

- Ô, người là Momochi Zabuza, ninja lưu vong của làng Surong mùa mà. _ Kakashi.

“Ninja lưu vong? Không quan tâm, mình phải... Đém và rồi... Tiến lên!” _ Naruto chạy về phía trước thì bị Hasu đứng ra ngăn cản.

- Đừng hấp tấp Naruto, hắn ta không phải là người đơn giản.

- Em đang cản trở đẩy Naruto. Mọi người lùi lại. _ Kakashi tiếp lời Hasu.

- Tại sao? _ Naruto bất mãn hỏi.

- Hắn khác với những kẻ chúng ta gặp lúc trước. _ Kakashi sensei.

- Nếu hắn là kẻ thù của chúng ta... _ Kakashi đưa tay lên băng bảo vệ trán làng Lá của mình. - Thầy không thể thắng thế này được.

- Ta đoán người là người dùng Sharingan – Kakashi. _ Zabuza cúi đầu nói.

Sasuke nghe vậy, giật mình, nhúm mày nhìn thầy Kakashi.

- Ta rất tiếc, nhưng ta muốn người nộp ông già đó ra. _ Zabuza quay đầu lại nhìn thẳng thầy Kakashi.

“Giờ cơ? Sharingan? Thầy cũng có Sharingan giống Hasu và Sasuke?” _ Naruto nghi vấn nghĩ.

“Hắn... Hắn nói cái gì vậy? Hắn rất mạnh sao?” _ Sakura suy nghĩ.

“Sharingan...” Ông Tazuna lầm bầm.

Trong khi mọi người đang lo lắng về trận đấu sắp xảy ra và nghi vấn về con mắt Sharingan của thầy Kakashi thì Lum lại bắt đầu nghi vấn về một vấn đề hoàn toàn khác. Nhóc là một đứa trẻ rất ham học hỏi nha, một khi gặp vấn đề sẽ ngay lập tức thông linh hỏi mẹ.

“Mommy,... mommy,... Đây có phải mẫu người “cao to đen hời” của mẹ không?”

“Đúng vậy! _ Mất một lúc Hasu mới nhận ra trọng điểm câu hỏi của Lum, nhảy dựng lên nói - Ai nói đó là mẫu người của mẹ?”

“Là chính mẹ nói.”

“Mẹ chưa bao giờ nói như vậy cả!”

“Chính là mẹ có nói. Khi con muốn daddy, mẹ nói con không được nhận lung tung. Một người đẹp trai, lại dịu dàng như thế mà mẹ không đồng ý. Rõ

ràng là mẹ thích người giống như thế kia.” _ Lum đưa tay chỉ chỉ Zabuzza, về mặt khinh bỉ cộng khăng định.

Hasu tức giận đỏ cả mặt. “Con nhìn mẹ mới bao nhiêu tuổi. Tại sao lúc nào cũng muốn gả mẹ đi?”

Lum cười đắc ý vì đã trêu chọc mẹ thành công. Giọng nói ngây thơ, sợ hãi cất lên:

- Mommy,... mommy,... Chú này nhìn hung dữ quá.

Nhưng rất đáng tiếc cho Lum vì nhóc đã chọc vào tổ kiến lửa, thật sự làm Hasu tức giận. Lần này Hasu không thêm phối hợp với nhóc mà ném thẳng nó vào lòng Sasuke, nghiêng rằng nói:

- Mẹ không bảo vệ được con.

Lum ánh mắt lo sợ nhìn Hasu, chẳng lẽ mẹ thích mẫu người như thế này thật sao, nhóc chỉ có ý định trêu chọc một chút thôi mà? Không được, không được, vậy daddy dịu dàng của nhóc phải làm thế nào đây? Phải nghĩ cách, phải nghĩ cách a!

- Oa! Oa! Oa!!!! Mommy,... mommy,... không cần Hasu nữa. _ Lum khóc lớn, ánh mắt ngây thơ vô số tội nhìn lần lượt từng người Sasuke, Naruto, Kakashi.

- Sasuke, Naruto niichan, Kakashi sensei,... mọi người nhất định phải bảo vệ Lum. Mommy không thương Lum nữa rồi. _ Trong đầu thì nghĩ “Tốt nhất là giết hán ta ngay đi”.

Không khí đang ngưng trọng chợt thả lỏng ra hẳn, nhóm người Sasuke đồng thời nghi hoặc, không hiểu hai người này lại chiến tranh cái gì. Ông Tazuna thì nhìn Lum, mặt hắc tuyến thâm nghĩ: “Hán ta là đến ám sát mình mà, nó có cần làm quá thế không?”.

Bỏ qua màn náo loạn của Lum, Kakashi sensei mệnh lệnh:

- Mọi người, đội hình chữ thập. Bảo vệ ông Tazuna. Không được tham gia vào trận đánh.

- Gì cơ? _ Sakura hỏi lại.

- Không tham gia là tác chiến đồng đội đấy.

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Facebook: Hanakura-1401338503213416

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cuộc chiến với Zabuzza (1)

Bỏ qua màn náo loạn của Lum, Kakashi sensei mệnh lệnh:

- Mọi người, đội hình chữ thập. Bảo vệ ông Tazuna. Không được tham gia vào trận đánh.

- Gì cơ? _ Sakura thốt lên.

- Không tham gia là tác chiến đồng đội đấy. _ Kakashi đáp lời.

Hasu lùi lại gần ông Tazuna quan sát hoàn cảnh xung quanh. Cùng lúc đó Kakashi kéo hẳn băng bảo vệ để lộ ra con mắt Sharingan với ba bánh xe lốc xoáy của mình.

- Đấu với ta... _ Kakashi lên giọng với Zabuzza.

- Thật vinh hạnh khi ta nhìn thấy con mắt Sharingan mà ta được nghe danh. _ Không khí xung quanh dần bị bao kín bởi một lớp sương mù dày đặc. Lại nghe Zabuzza nói tiếp:

- Khi ta còn ở đội ám sát của làng Sương mù thông tin về người đã có trong cuốn sổ đen của ta. Nó cũng có ghi thế này. Người có thể copy hơn 1000

nhân thuật, Kakashi ninja copy.

- Tuyệt quá! _ Naruto reo lên, tỏ vẻ vui mừng.

“Xem ra Zabuza rất kiên trì đối với Sharingan, chẳng thế nên hắn mới nhắc đi nhắc lại nhiều lần như vậy. Sẽ là thế nào nhỉ nếu như hắn biết ở đây có tới ba người dùng Sharingan?” _ Hasu trầm nghĩ.

“Gi? Thầy Kakashi là ninja lợi hại thế sao?” _ Sakura thì bất ngờ trước những nhận xét của Zabuza về Kakashi sensei.

Sasuke khuôn mặt đăm đăm nhìn thầy Kakashi “Mình không hiểu... Sharingan là đặc điểm chỉ có ở một số ít thành viên của dòng họ Uchiha. Vậy người này?”

Zabuza ngồi hẳn xuống, hai chân ban rộng sang hai bên một tay chống lên đùi, tay còn lại buông thõng nói:

- Đừng nói chuyện ở đây. Ta phải giết ông già đó đã.

Ba người Sasuke, Naruto, Sakura chạy nhanh về phía ông Tazuna và Hasu, vây quanh hai người lại, hai tay giữ chặt kunai phòng thủ.

- Nhưng, Kakashi, có vẻ như ta phải hạ ngươi trước. _ Zabuza lại trầm ngâm nói tiếp, hắn rút nhanh thanh đao khỏi thân cây và xuất hiện giữa dòng sông.

- Hắn ở kia. _ Naruto hô lên.

- Và đang đứng trên mặt nước sao? _ Sakura ngạc nhiên sợ hãi nói.

Tại vị trí Zabuza đứng sóng nước xoay tròn dữ dội, tay trái hắn giơ cao, tay phải vuông góc, hai ngón tay trỏ và giữa chụm lại dựng thẳng đứng để trước miệng, xung quanh hắn càng ngày càng nhiều các hạt nước nhỏ li ti mờ ảo bao phủ.

“Hắn đưa một lượng lớn chakra vào nước” _ Kakashi nhận xét.

- Ninpou Kirigakure no jutsu (Thủy độn Sương mù ẩn thân) _ Zabuza niệm ẩn, sương mù ngày càng dày, hình ảnh hắn cũng cuốn đi mất theo lớp sương mù đó.

- Biến mất rồi. _ Naruto thốt lên.

- Thầy ơi! _ Sakura gọi.

- Hắn sẽ cố tiêu diệt ta trước, nhưng... _ Kakashi đáp lại.

- Hắn là ai? _ Sakura hỏi.

- Momochi Zabuza, hắn từng trong đội ANBU làng Sương mù, được biết tới với khả năng “Vô tình sát”.(ANBU: đội ám sát và thực hiện nhiệm vụ đặc biệt)

- Vô tình...? _ Naruto không hiểu lắm.

- Đúng như cái tên, nó là chiêu thức sát thủ sẽ xử lý đối phương trong chớp mắt và không gây ra âm thanh nào. Có thể chết trước khi nhận ra nó. Và thấy không thể dùng Sharingan ở môi trường thế này. Vậy đừng mất đề phòng.

Bốn người phía sau Kakashi sensei đều tỏ vẻ hoang mang, ngoại trừ Hasu hai mắt nhắm chặt càng ngày càng trầm mặc.

- Nếu thất bại, các em chỉ có đường chết thôi.

- Thầy ă nói dễ nghe nhỉ... _ Sakura quay ngoắt lại nhìn Kakashi nói.

- Sương mù càng ngày càng dày đặc. _ Naruto giọng nói có chút hoang mang.

- Sóng quốc bị bao phủ bởi biển nên sương thường xuyên xuất hiện. _ Ông Tazuna giải thích.

- Là sương mù ẩn thân của Zabuza. _ Hasu hai mắt vẫn nhắm, đôi mày hơi nhíu lại lạnh nhạt nói.

- Thầy ơi! _ Sakura lại lo lắng hô lên. Sương mù dày tới nỗi họ không thể nhìn thấy Kakashi phía trước dù chỉ cách 2m mà thôi.

- Tám vị trí. _ Giọng Zabuza vang vọng.

Hasu đột nhiên mở bừng hai mắt.

- Gì vậy? _ Sakura tròn mắt hỏi.

- Thanh quản, xương sống, phổi, gan, cổ, huyết quản, xương cổ, thận và tim. Giờ, các ngươi muốn ta tấn công vào hệ thống nào?

- Kakashi sensei, hai thủy phân thân, Zabuza vị trí 50m hướng 10 giờ. _ Hasu nhỏ giọng truyền âm. Ngay khi Zabuza lên tiếng Hasu đã hoàn toàn xác định được vị trí của hắn. Lúc này, Kakashi phía trước giải phóng một lượng lớn chakra ra bên ngoài nhằm đánh tan sương mù, để đảm bảo nhóm người Hasu trong tầm kiểm soát của mình.

“Sát khí thật khủng khiếp...” Sasuke toát mồ hôi nghĩ “Chỉ cần một hơi thở hay một cử động của con mắt cũng sẽ bị phát hiện, mình sẽ chết mất... Mình cảm thấy bầu không khí này. Nếu mình ở đây lâu hơn mình sẽ điên mất. Sát khí của hai jounin va vào nhau. Cảm giác của mình như đang trong tay người khác...” Chạy tay cậu run rẩy muốn làm thương tổn bản thân để thoát khỏi cảm giác kinh khủng này. Lum đang đứng trên vai Sasuke giống như cũng nhận ra được sự sợ hãi và ý định của cậu ấy, nhóc lập tức truyền chakra đánh thức Sasuke khỏi trạng thái tâm lý, miệng thở thê:

- Nheo... nheo...

Sasuke giật mình, quay đầu nhìn Lum.

- Đừng lo. Thầy sẽ bảo vệ các em với mạng sống của thầy. Thầy sẽ không để ai trong đội này chết đâu. _ Kakashi quay đầu lại híp mắt cười trấn an.

Trong khi đó, Hasu xuất hiện phía sau Zabuza đang xông tới phía bọn họ và cắt phăng cổ hắn, hành động của cô hết sức nhẹ nhàng, gọn lẹ, tất cả chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt. Trước khi nhóm người Naruto nhận ra hành động của cô, thì Hasu đã đứng trở về vị trí cũ. Khi lời nói của Kakashi sensei kết thúc, cũng là lúc thủy phân thân của Zabuza ngay phía trên đầu nhóm người Hasu dần hóa thành nước, không ai kịp nhận ra hành động vừa rồi của Hasu.

Đồng thời lúc đó Kakashi cũng xông tới đâm kunai vào bụng Zabuza vừa xuất hiện cạnh nhóm người Naruto đang giờ đây ý định chém đứt cả nhóm người.

Mọi người ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của Zabuza và hành động kịp thời của Kakashi sensei.

- Tuyệt quá! _ Naruto phấn khích.

Chỉ thấy Zabuza người đang bị Kakashi đâm kunai vào bụng dần hóa nước.

- Thầy ơi, phía sau thầy. _ Naruto chỉ tay về phía sau Kakashi một Zabuza khác đang giờ đây trên đầu anh, nhưng không kịp.

- Chết đi. _ Hắn ra tay nhanh gọn, dứt khoát chém Kakashi đứt lìa thành hai mảnh, cảnh tượng ghê rợn hãi hùng. Nhưng...

- Mizu bunshin no jutsu... (Thủy phân thân chi thuật...). Hắn đã... _ Zabuza trợn mắt ngạc nhiên.

- Không được cử động. Đây là kết thúc rồi. _ Kakashi xuất hiện phía sau Zabuza kẻ kunai vào cổ hắn.

Zabuza cười gằn trong miệng, đôi mắt liếc nhìn Hasu một cái thật sâu, gằm lên nói:

- Kết thúc ư? Ngươi không hiểu rồi. Các ngươi không thể đánh bại ta với mấy chiêu đơn giản như vậy được. Ta có thể cam đoan với ngươi đó.

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Facebook: Hanakura-1401338503213416

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Naruto] Cánh Sen được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cuộc chiến với zabuza (2)

- Không được cử động. Kết thúc rồi. _ Kakashi xuất hiện phía sau Zabuza kẻ kunai vào cổ hắn.

Zabuza cười gằn trong miệng, đôi mắt liếc nhìn Hasu một cái thật sâu, gằm lên nói:

- Kết thúc ư? Ngươi không hiểu rồi. Các ngươi không thể đánh bại ta với mấy chiêu đơn giản như vậy được. Ta có thể cam đoan với ngươi đó.

Dứt lời, Zabuza bắt chập thanh kunai vẫn nằm trên cỏ, hấn đưa chân trái, đồng thời ngửa người ra sau dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của Kakashi. Người hơi nghiêng xuống hấn khua mạnh thanh thủ cấp đoạt đao của mình chém Kakashi sensei, cùng lúc đó Kakashi tung người nhảy lên cao tránh thoát cú phản công bất ngờ của hấn, thanh đao cắm phập xuống đất. Đột tư thế cầm đao, Zabuza rút đao lại, thay vì tiếp tục tấn công Kakashi hấn lại chuyển hướng thanh đao của mình nhằm vào Hasu. Zabuza giọng điệu bốn cọt:

- Tuy nhiên ta lại rất có hứng thú với ngươi. _ Hấn được người đời sợ hãi với cái tên “Vô tình sát”, vậy mà hôm nay lại để một đứa trẻ 9 tuổi không tiếng động ra tay với mình. Mặc dù chỉ là một thủy phân thân, nhưng so cả về tốc độ lẫn chiêu thức sát thủ hấn cảm thấy bản thân mình cực kỳ bị xúc phạm.

Sự thay đổi bất ngờ của Zabuza làm cả nhóm người Sasuke, Naruto, Sakura và ông Tazuna đều giật mình. Cho rằng mục tiêu hấn nhắm vào là ông Zabuza nên Sasuke, Naruto và Sakura đều cùng chung ý định bảo vệ ông Tazuna, kéo ông lùi lại phía sau tránh đi sự truy sát của Zabuza. Nhưng họ không ngờ rằng Hasu lại đứng im hai mắt nhìn thẳng Zabuza và thanh cự đao của hấn mà không tránh đi, càng không ngờ rằng mục tiêu của hấn là Hasu.

- HASU... _ Giọng nói thất thanh đồng loạt vang lên.

Khi thanh đao chỉ cách người Hasu 1cm thì tình hình thay đổi, Hasu cả người đổ ngửa về sau, 2 gót chân chạm nhẹ mặt đất, thân hình Hasu trở nên nhẹ nhàng bình thân giống như giống như một chú chuồn chuồn kim bay là là trên mặt đất, góc độ tình chuẩn không thừa không thiếu một li hoàn hảo tránh thoát khỏi đòn công kích bất ngờ của Zabuza.

“Khả năng điều khiển chakra phải thượng thừa tới mức nào mới có thể điều khiển thân thể tùy tiện theo ý mình như vậy?” _ Kakashi chưa từng thấy, càng là chưa từng nghe có người có khả năng như vậy.

“Chakra của cô ta giống như cùng không khí hòa vào làm một.” _ Zabuza thân thể cứng đờ, hấn khi đó không hề cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy sự hiện hữu của Hasu trước mặt mình ngoại trừ hình ảnh nhẹ nhàng lướt qua chứng minh sự tồn tại của cô. Trong lòng hấn thoáng có một thứ cảm xúc như muốn thần phục (làm nghề sát thủ nếu như bạn có khả năng che dấu đi sự hiện hữu của mình thì không ai là không giết được) nhưng cảm xúc đó rất nhanh biến mất, nhanh đến nỗi hấn còn chưa kịp nắm bắt được.

“Cơ thể cô ấy giống như không hề có trọng lượng.” _ Sasuke vẻ mặt không thể tin nổi tròn mắt nhìn.

- Thật quá lợi hại. _ Naruto run rẩy lẩm bẩm.

- Làm sao em ấy có thể làm được như vậy? _ Sakura sợ hãi than.

Ông Tazuna còn thoáng hiện lên chút cảm giác ngây thơ “Minh vừa thấy tiên nữ xuất hiện sao?”. Cho dù hình tượng tiên nữ đặt chung một chỗ với một cô nhóc 9 tuổi có hơi không được hài hòa cho lắm.

Lướt qua biểu cảm không tin nổi của đội ngũ xung quanh, sinh vật duy nhất còn giữ nổi bình tĩnh lúc này đang chễm chệ ngồi trên vai Sasuke đỡ trán lẩm bẩm:

- Mẹ làm màu quá rồi.

Chờ tới lúc bọn họ hoàn hồn thì Hasu đã đứng xa khỏi vòng ảnh hưởng của Zabuza. Trên thực tế thì cô không thích giao chiến, càng không muốn thể hiện khả năng bản thân quá sớm. Cho rằng hành động đánh lên khi này không ai phát hiện ra, thật không ngờ nó lại khiến Zabuza chuyển rời mục tiêu lên người mình, có lẽ vừa rồi cô đã quá coi thường khả năng cảm nhận của hấn. Thực ra thì để nhóm người Sasuke có cơ hội cọ sát, thực chiến với một người mạnh như hấn sẽ giúp họ trưởng thành hơn nhiều, vì vậy:

- Trên lý thuyết,... tôi vẫn chưa phải là một ninja. _ Hasu cũng không hề nói ngoa, ba năm trước rời làng, cô còn chưa có tốt nghiệp học viện mà. Mặc dù ba năm qua trải qua vô số huấn luyện đặc biệt, cũng như lời đi không ít sách ẩn từ chỗ của Hokage Đệ Tam. Nhưng một sự thật là trong danh sách ninja làng Lá quả thật là không có tên Hasu, nhìn mọi người đều có băng bảo vệ trán ninja còn cô lại không có thì biết.

- Hơn nữa, tôi cũng không phải là người được cử tới để bảo vệ ông Tazuna. _ Ý tại ngôn ngoại, ám chỉ Hasu sẽ không tham gia vào việc bảo vệ ông Tazuna nên nếu hấn muốn hành động thì không cần để ý đến cô.

Đây là khiêu khích, trần trụi khiêu khích. Cô nói thế chẳng phải ám chỉ hấn đến ngay cả một người còn chưa phải ninja còn đánh không lại vậy mà còn đòi ám sát ông già kia sao. Zabuza hai mắt giận sôi đỏ ngầu càng điên cuồng nâng đao chém về phía Hasu.

Trước đòn tấn công như vũ bão của Zabuza, Hasu chỉ uyển chuyển tránh đi, trong đầu thì lại dạo một vòng suy nghĩ “Kỳ quái, mình đã nói không tham gia vào rồi còn đuổi theo mình làm gì?”

- Đã nói mẹ bao nhiêu lần rồi, không ra tay chính là chọc tức người ta đánh mà! _ Nhóc ra về nhìn mãi quen rồi.

Ngoại truyện 1:

Vào một ngày trời cao trong xanh nắng ấm đẹp trời, cái ngày mà hoa đào của Yamato bỗng dưng nở rộ. Anh xuất hiện như một vị soái ca thư sinh lại giàu có trên con đường hoang tàn đổ nát, vắng hoe không một bóng người. Hình như có gì đó sai sai ở đây? Người và cảnh có chút gì đó không hài hòa thì phải? Một soái ca nghĩa lý gì lại xuất hiện ở con đường hoang vắng này? Nguyên nhân chỉ có một, hấn là do sự sắp xếp của người nào đó nhỏ nhỏ xinh xinh đang núp phía sau bụi cây gần đó, nguyên nhân sâu xa hơn chính là bọn họ đang thực hiện một nhiệm vụ bất cứ, nghe đồn băng đảng này cực

lớn thường xuất hiện ở đây, nếu để chúng còn hoành hành sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch xây dựng khu du lịch suối nước nóng sắp tới của Hasu.

Không nằm ngoài kế hoạch của hai người, đoàn cướp quả nhiên xuất hiện, y theo kế hoạch mà hành động Yamato nhanh chóng giải quyết toàn bộ lũ cướp. Nhưng nằm ngoài kế hoạch của bọn họ chính là sau vụ bắt cướp đó, luôn có một đại mỹ nữ yêu kiều dịu dàng đi theo bên cạnh Yamato khiến Hasu khó chịu, tủi thân mấy ngày liền.

Ngày đó sau khi đánh tan băng đảng cướp đường kia, Hasu từ bụi cây chui ra leo lên lưng Yamato chuẩn bị quay gót ra về thì một đại mỹ nữ quần áo rách rưới xuất hiện. Cô ta tên Satori, theo lời kể cả gia đình cô đã bị băng đảng này giết sạch, còn lại duy nhất mình cô bị lũ cướp mang đi, may mắn gặp được Yamato giải cứu. Cô cảm kích tấm lòng trọng nghĩa cũng như tài năng của Yamato, tỏ lòng muốn đi theo hai người. Từ chối không được, trao đổi qua lại một hồi, Yamato đồng ý đưa cô ta tới thôn bên cạnh giúp cô tìm chỗ ở mới.

Không ai lường trước được Satori này, lại chính là tướng cướp của băng đảng kia. Cô ta phải lòng Yamato là thật, nhưng tâm kế đủ sâu để che dấu thân phận mình, cũng như đủ ngoan tuyệt để bỏ mặc đám đàn em vào sinh ra tử của mình bị đánh tan tác không thương tiếc. Satori cho rằng Yamato chính là ông chủ của khu du lịch đang xây dựng kia, một người giàu có lại đẹp trai như vậy bằng mọi giá phải thuộc về cô ta. Hasu giống như cái gai trong mắt, là người cản đường cô ta tiếp cận Yamato, không nhỡ bỏ không được.

Lại một ngày nắng ấm đẹp trời khác, Yamato đi thăm dò địa hình, tìm địa điểm suối nước nóng để xây dựng khu nghỉ dưỡng. Satori dẫn Hasu đi dạo trong khu rừng gần đó, cô ta cho rằng Hasu chỉ là một đứa bé gái 6 tuổi bình thường, chẳng được cái gì ngoài cái khuôn mặt hồ ly tinh kia, vì nó mà Yamato không để ý đến cô ta, chỉ cần giết chết con bé thì Yamato sẽ hoàn toàn thuộc về Satori cô. Vì vậy, khi hai người đã hoàn toàn tách khỏi Yamato cô ta liền hiện nguyên hình ra tay hạ sát Hasu. Thế nhưng sự việc lại không dễ dàng như cô ta tưởng, Hasu mới 6 tuổi nhưng lại không phải một người dễ chọc. Chỉ vài phút ngắn ngủi, Satori đã hoàn toàn bị Hasu khóa chặt mặt mũi chân tay bằm dập không chỗ nào là lành lặn, cô ta không cam lòng nhìn từng tròng Hasu đang lồi mình tới quan phủ.

- Mommy, mẹ quá kiều ngạo rồi. _ Lum biết Hasu không nỡ xuống tay giết chết Satori, mẹ nhóc vẫn quá thiện lương. Nhưng nhóc không thể để nguy hiểm rình rập bên cạnh Hasu như vậy.

- Thế nào lại nói mẹ kiều ngạo rồi? _ Hasu khó hiểu hỏi.

- Mẹ không giết cô ta. _ Lum khẳng định trả lời.

Hasu càng khó hiểu hơn, cô thừa nhận mình có thể ra tay mạnh mẽ, đập lên đập xuống người ta không thương tiếc nhưng mỗi khi đi tới bước cuối cùng, kết thúc một sinh mệnh cô lại không làm được. Là người được giáo dục tư tưởng đạo đức, từng sống trong thế giới hòa bình, tôn trọng pháp luật hơn hai mươi năm, ra tay giết người đối với Hasu là một hành động sai trái. Hasu ngầm nghĩ lại nói:

- Vậy phải là thiện lương mới đúng chứ?

- Sai rồi. Chị ta già hơn mẹ là một nỗi nhục. Chị ta xấu hơn mẹ là hai nỗi nhục. Một người vừa già vừa xấu như vậy lại bại dưới tay một đứa trẻ 6 tuổi lại càng nhục nhã hơn. Đã như vậy rồi thì sống làm gì, thà chết còn hơn. Vậy mà mẹ lại không cho người ta chết. _ Lum nhiệt tình giảng giải.

Hasu gật đầu đồng tình rồi lại như thấy có gì không đúng nói:

- Thật ra cũng không nhục nhã lắm đâu. Mẹ đâu có giống đứa trẻ 6 tuổi bình thường khác.

- Chính vì vậy con mới nói mẹ kiều ngạo. Mẹ không sợ chị ta quay lại trả thù sao?

- Không sợ. _ Hasu kiên quyết lắc đầu. Cô đang mang Satori tới quan phủ rồi mà, lấy đâu ra cơ hội cho chị ta trả thù chứ.

Lum liếc nhìn Satori đang đỏ mặt uất ức tức giận vì cuộc nói chuyện của hai người nói tiếp.

- Tiểu nhân và phụ nữ là hai sinh vật nguy hiểm nhất. Thật đáng tiếc là chị ta lại thuộc cả hai trong số đó. Vậy mà mẹ lại không sợ chị ta trả thù. Càng chứng minh mẹ khinh thường chị ta là đôi thủ.

Câu nói cuối cùng này của Lum thành công đã bại Satori, chị ta không cần chờ đến lúc gặp quan phủ mà chính thức tức chết ngay tại chỗ luôn rồi. Thì ra, giết người không đao là ở đây!!!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sự thể hiện của Sasuke và Naruto

Đi hết từ bắt ngờ này tới bắt ngờ khác, Naruto hoang mang lên tiếng.

- Này, này. Tại sao hán lại đuổi theo Hasu?

- Có lẽ... hán tìm thấy điều gì đó thú vị từ cô bé. _ Kakashi có chút cảm thấy thất bại khi bị Zabuza lãng quên, nhưng phần nhiều hơn là hứng thú. Thầy đưa ngón tay phải lên cằm xoa xoa đồng thời ngược mắt lên trời lăm lăm

- Thật muốn biết ba năm qua cô ấy lớn lên như thế nào! _ Lại suy nghĩ một chút “Liệu về làng mình có nên đi thăm Tenzou không nhỉ?” (Han: Tenzou là tên thật của Yamato khi còn chung đội với Kakashi, anh muốn tới thăm Yamato làm gì mọi người tự suy luận nhé!...)

Sasuke gương mặt rồi rảo nhìn Hasu và Zabuza.

- Nhóc con, ngươi chỉ biết trốn chạy thôi sao? _ Zabuza không hài lòng với việc Hasu không tiếp nhận khiêu chiến của hán.

- Này, ta nói này Zabuza. Ngươi thiếu chuyên nghiệp quá đi, ta đã nói ta không phải ninja bảo vệ ông Tazuna rồi, ngươi còn đuổi theo ta làm gì? Trở lại nhiệm vụ của mình đi chứ! _ Hasu miệng nói trong lòng thì thầm chửi rủa Kakashi sensei “Kakashi đáng ghét, thấy mình bị chú ý còn đứng đó mà dò xét thực lực của mình.”

Hasu vừa dứt lời thì một loạt shuriken nhắm đúng hướng Zabuza bay tới, hán ta phanh chân lại rút thanh đoản mệnh đao phía sau lưng, khẽ khua đao gạt toàn bộ Shuriken kia bật hết ra ngoài. “Quả nhiên vẫn là Sasuke tốt nhất.” _ Hasu thầm nghĩ.

- Ồ ĐÂY! _ Sasuke hét lên, tay cầm kunai từ trên cao đâm xuống đỉnh đầu Zabuza.

Zabuza bình thân ngẩng đầu lên nhìn Sasuke.

- Quá dễ!

Hán đưa tay phải lên cao, nhằm vị trí cổ Sasuke mà nắm nhưng không thành, Sasuke sớm nhìn ra cử động của hán dễ dàng lách người tránh về phía sau Zabuza, hướng tới vị trí yếu huyệt phần eo hán mà tấn công. Vừa rồi quan sát, Sasuke nhận ra luận về thể lực hán ta cực mạnh, cậu không thể lấy cứng đối cứng, cách duy nhất có thể thành công chính là tấn công vào những yếu huyệt trên người Zabuza. Nhưng điều này lại không hề dễ dàng chút nào, bản thân Zabuza là một sát thủ, điều hán am hiểu nhất chính là những huyệt đạo trên cơ thể con người, một khi hán ra tay là một kích chí mạng, đồng thời một sát thủ sẽ không bao giờ để lộ từ huyệt của mình trước mặt đối phương, không phải bỗng dưng mà hán có cái tên “Vô tình sát”. Dù Sasuke nhanh nhẹn, tốc độ gia tăng cỡ nào, cũng không có cách nào tổn thương đến Zabuza một cọng lông. Hán nhếch miệng cười, nâng gối nhắm ngay bụng Sasuke muốn đập bay cậu ra ngoài, cú đá mạnh mẽ đi tới không cách nào ngăn cản.

- LUM _ Giọng Hasu kích động vang lên cũng là lúc nhóc Lum này giờ yên lặng trên vai Sasuke dùng sức quăng cậu ấy ra khỏi tầm công kích của Zabuza. Sasuke đáp xuống mặt đất, cắn răng tức giận. “Chênh lệch quá lớn, mình không có khả năng ngăn đòn tấn công của hán.”

- Lại là Sharingan! Ngươi là kẻ sống sót sau thảm kịch của dòng họ Uchiha hôm đó? _ Zabuza hơi nhàu mày nhìn Sasuke. Nhưng rồi hán cũng coi như chả phải việc gì quan trọng.

- Ha ha ha ha! Kakashi học trò của ngươi chỉ thế này thôi sao? Khi ở tuổi các ngươi, tay ta đã ướt đầm máu rồi đấy. _ Hán đưa tay mình lên nhìn, khinh khỉnh nói.

Nhóm người Naruto, Sakura, Sasuke, ông Tazuna kinh sợ nhìn hán.

- Con quỷ Zabuza. _ Hasu thấp giọng lầu bầu.

- Có vẻ như ngươi cũng nghe nói tới ta. _ Hán lại đưa ánh mắt hứng thú của mình nhìn về phía Hasu. Nhóc cũng nghe danh hán sao, vì vậy khi này mới hoảng sợ mà không dám theo chân hán?

Hasu ngoảnh mặt đi không nói gì, hai năm trước một lần đi qua Thủy Quốc quả thật cô đã từng nghe tới rất nhiều chuyện về hán. Mỗi khi nhắc tới cái tên Zabuza, từ người già tới trẻ em ở đó không một ai là không run sợ.

- Trước đây rất lâu, làng Ninja Sương Mù được biết đến như là làng ninja Máu... Ở làng đó có một trò ngại để trở thành ninja. _ Kakashi thay Hasu trả lời.

- Vậy các ngươi cũng biết về bài kiểm tra cuối cùng đó. _ Zabuza cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

- Bài kiểm tra cuối cùng? Này, bài kiểm tra cuối cùng đó là gì vậy? _ Naruto tò mò hỏi.

- Học sinh giết lẫn nhau. _ Zabuza đáp.

- Bạn bè từng ăn chung một bát giờ bị chia làm hai nhóm và bị ép phải đánh nhau... Cho tới khi một trong số đó bị giết. Vậy là kết thúc bạn bè đã từng giúp đỡ, chia sẻ ước mơ, và tranh đua với nhau. _ Hán cứ bình thân như vậy mà nói ra.

- Thật đáng sợ... _ Sakura chưa từng nghĩ tới lại có phương thức tàn độc đến như vậy.

- Mười năm trước làng Ninja Sương Mù cũng phải tiến hành sửa đổi rồi. Bởi một năm trước đó, một con quái vật xuất hiện đã quyết định việc đó. _

Kakashi tiếp tục.

- Sửa đổi...? Sửa đổi sao? Con quái vật đó đã làm gì? _ Sakura hỏi.

- Một đứa bé thậm chí không được dạy để trở thành ninja đã giết hơn một trăm ứng viên năm đó mà không một chút ngập ngừng. _ Hasu trả lời.

- Hồi đó thật thú vị. _ Zabuza ngược mắt lên trời hồi tưởng, hai tròng mắt hần biến đổi tròng mắt nhìn Naruto và Sasuke đang đứng gần hần nhất khiến hai người đó giật mình, Lum ghé vào tai Sasuke nói nhỏ điều gì đó.

Hần bất chợt xuất hiện ngay cạnh Sasuke huých một cái khiến cậu bay bổng lên trời rồi ngã phịch xuống đất, hần tiến gần nâng cao khuỷu tay giáng mạnh một đòn xuống bụng Sasuke, khiến máu từ miệng cậu văng ra tung tóe.

- SASUKE KUN. _ Sakura lo lắng hét lên.

Chân phải Zabuza đạp lên bụng Sasuke mà di mạnh.

- Chết tiệt. _ Naruto giận giữ đưa hai tay lên kết ấn.

- Kage bunshin no jutsu (Ảnh phân thân chi thuật). _ Mấy chục Naruto bao vây quanh người Zabuza.

- Ô ô. Ảnh phân thân chi thuật ư? Người cũng có số lượng đấy chứ. _ Zabuza buông Sasuke dưới chân ra, vậy mà lúc này dưới chân hần Sasuke lại biến thành một khúc gỗ.

- Kawarimi jutsu (Thuật thể thân)? Ha ha ha! Tên Sasuke này, cậu càng ngày càng giỏi hoạt. _ Naruto vui mừng reo lên. Lại một lần nữa Lum cứu Sasuke thoát khỏi hiểm cảnh.

- Ta tới đây! _ Mấy chục phân thân Naruto nhảy xúm vào tấn công Zabuza, nhưng hần chỉ cần khua một đao khiến toàn bộ chúng bật tung ra ngoài, trượt xa hàng dặm. Trong đầu cậu chợt nảy ra một ý tưởng. “Chỉ có cách này mới hạ được hần thôi.”

- SASUKE. _ Naruto hét lên, đồng thời nhảy bật người đứng thẳng dậy, tay tiếp tục kết ấn:

- Kage bunshin no jutsu (Ảnh phân thân chi thuật). _ Bao vây Zabuza lần hai.

“Được lắm, mình hiểu Naruto muốn làm gì rồi. Xét về người nghĩ thì ý tưởng này hay đấy.” _ Ba năm chơi với nhau, chỉ bằng một ánh mắt, Sasuke lập tức hiểu ra Naruto đang muốn làm gì.

- Người không còn trò gì mới hơn sao? _ Zabuza giọng điệu khinh bỉ khi Naruto lặp đi lặp lại trò cũ.

Kakashi bên này xoa đầu “Hình như không còn ai nhớ tới sự tồn tại của mình ở đây nữa rồi.” Đến học trò của anh cũng không cần anh trợ giúp, liếc nhìn Hasu đang nghiêm túc quan sát bên kia, lên tinh thần: “Phải lấy lại phong độ của mình mới được”.

- TA... TA... TA... TA... _ Đội ngũ phân thân của Naruto cứ đua nhau chạy thành vòng tròn quanh Zabuza, họ chạy càng lúc càng nhanh, bắt đầu làm cho Zabuza bên trong hoa mắt, bức bối không hiểu bọn chúng định làm cái trò gì.

Trong khi Naruto bao vây Zabuza tạo đội hình vây kín một giọt nước cũng không lọt, đồng thời hò hét làm loạn tinh thần của Zabuza. Thì Sasuke nhẹ nhàng xuất hiện trên đầu hần, ngay chính giữa đội hình mà Naruto đang bày ra, tay kết ấn:

- Katon goukakyuu no jutsu (Hỏa độn hào hỏa cầu chi thuật). _ Một quả cầu lửa cực đại, lớn bằng cả vòng tròn mà Naruto đang tạo ra bay thẳng về phía Zabuza.

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kakashi Sensei lên sàn diễn

Trong khi Naruto bao vây Zabuza tạo đội hình một giọt nước cũng không lọt, đồng thời hò hét làm loạn tinh thần của Zabuza. Thì Sasuke không tiếng động xuất hiện trên đầu hần, ngay chính giữa đội hình mà Naruto đang bày ra, tay kết ấn:

- Katon goukakyuu no jutsu (Hỏa độn hào hỏa cầu chi thuật). _ Một quả cầu lửa cực đại, lớn bằng cả vòng tròn mà Naruto đang tạo ra bay thẳng về phía Zabuza.

Hasu mỉm cười nhìn Naruto và Sasuke ăn ý phối hợp “Có lẽ Kakashi sensei nên dạy họ thêm về các nguyên tố Chakra tự nhiên.”

- Kế hoạch thông minh đấy nhưng... _ Kakashi nhìn ẩn hòa độn của Sasuke nhũn mày, kế hoạch của hai đứa sẽ hoàn hảo nếu như thuộc tính chakra của Zabuza là loại khác chứ không phải thủy độn. Quả nhiên đúng như lo lắng của Kakashi:

- Suiton mizurappa (Thủy độn thủy khí) _ Nước từ miệng Zabuza phun ra như vòi rồng khiến hòa độn của Sasuke dần bị khống chế [Xèo... xèo... xèo...] rồi tắt lịm. Thực tế chứng minh kinh nghiệm thực chiến của đội 7 vẫn còn yếu, cần thời gian dài để rèn luyện thêm. Zabuza hai tay vẫn tiếp tục chuyển động kết ấn.

- Hai đứa lùi lại, bảo vệ ông Tazuna, các em không thể thắng được hắn. _ Kakashi lập tức xuất hiện đối diện Zabuza, hai tay cũng chuyển động không ngừng, nếu quan sát thật kỹ thì có thể nhận ra cách kết ấn của Kakashi giống hệt Zabuza. Một tràng ấn dài phức tạp của hai jounin gần như được hoàn thành cùng lúc.

- Suiton Suiryudan no jutsu! (Thủy độn Thủy long đàn thuật!) _ Giọng nói Zabuza và Kakashi vang lên cùng lúc.

Ở dòng sông bên cạnh hai con thủy long giống hệt nhau cùng chồi lên khỏi mặt nước, chúng uốn lượn, gùm gùm nhau bằng ánh mắt màu vàng sáng chói dữ tợn. Thân hình khổng lồ của chúng giao quăn vào nhau hướng lên trời rống giận. Thủy long giương nanh nhe vuốt, cắn ngoạm đối phương khiến nước sông động mạnh, nhấc lên một mảng sóng lớn. Chỉ thấy nước sông như một tòa núi lớn đang sụp đổ xuống, thế đến không thể cản đỡ được. [Ầm... ầm...] Thân thể Naruto và Sasuke không cách chống đỡ ngã nhào, sóng nước cuộn cuộn đánh tới ông Tazuna và Sakura.

Hasu tung người lên cao, tránh thế nước ập tới thẳm nghĩ: “Nó hẳn phải cao bằng cây khuyên điệp cổ thụ cao nhất ở trong rừng Konoha, sức mạnh của jounin quả nhiên khác biệt, thật phải cảm ơn Zabuza khi này còn nhẹ tay với Sasuke và Naruto kìa.”

“Thầy có thể ẩn chú rất nhiều động tác chỉ trong vài giây và bắt chước một cách hoàn hảo.” _ Sasuke hai mắt chăm chú nhìn thật lâu Zabuza và Kakashi, cú ngã vừa rồi cậu làm như không có, phảng phất như chỉ có sức mạnh cường đại của hai jounin trước mặt mới đã động đến tâm tình của cậu.

Sakura một tay đỡ ông Tazuna dậy, đôi mắt thì không rời được khỏi cuộc chiến của hai người “Gi vậy? Đây là nhẫn thuật của ninja ư?”

Naruto ngụp lặn, ngoi lên khỏi mặt nước nhìn hai con thủy long đang hung hăng quất cái thân hình khổng lồ của chúng vào nhau khiến cho nước trên không trung cứ xối xả trút xuống. Lúc này Zabuza và Kakashi đang đứng trên mặt nước, ngay phía dưới hai con thủy long đang cắn nhau không tha kia, hai thân hình một cảm cự đao hùng dũng một cảm kunai sắc bén nhỏ gọn đang giằng co kịch liệt.

“Có gì đó rất lạ... Chuyện gì đang diễn ra ở đây...?” Zabuza nhớ lại hình ảnh khi hắn và Kakashi đồng thời cùng kết ấn. “Sharingan đáng lẽ chỉ sao chép nhẫn thuật đối phương vào trí nhớ người dùng. Nhưng... Chiêu thức được thực hiện cùng thời gian. Hắn đã...”

- Tên này... _ Zabuza thốt lên.

Hai người bật ngược lùi lại phía sau, họ chạy - cùng một tốc độ, cùng một quỹ đạo tạo thành một đường tròn cân xứng, một sự trùng hợp đến kỳ lạ. Kakashi luôn có những hành động giống hệt Zabuza như vậy khiến tâm trí hắn rối loạn, thẳm nghĩ:

“Tên này... bắt chước chuyển động của mình như...”

- ... được nói trước vậy. _ Kakashi nói tiếp đoạn suy nghĩ của Zabuza.

“Gi? Hắn đọc được suy nghĩ của mình ư?”

“Chết tiệt! Gã này...”

- ...Có con mắt thật khó ưa, phải không? _ Kakashi tiếp tục nói ra những điều trong lòng của Zabuza, đồng thời hai tay vẫn không ngừng kết ấn.

- Hành động của ngươi chỉ là đi sao chép thôi. Chẳng có gì độc đáo cả. _ Zabuza bực mình lên tiếng.

- Ngươi không thể đánh bại được ta đâu, đồ khi.

- Ngươi không thể đánh bại được ta đâu, đồ khi.

Zabuza và Kakashi cùng đồng thời tuyên bố. Điều này làm cho Zabuza trợn trừng mắt, tia máu đỏ hiện lên rõ rệt. Hắn gầm lên, nghe thật man rợ:

- Ta sẽ khiến cho ngươi không thể mở được cái mồm bắt chước ra nữa. _ Hai tay hắn vẫn kết ấn không ngừng. Điều làm hắn bất ngờ hơn cả là hắn thoáng như thấy hình bóng chính mình ẩn nấp phía sau Kakashi.

“Đó là...”

“Ta sao?”

“Không thể nào.”

“Hắn dùng ảo giác thuật sao?”

- Suiton Daibakufu no Jutsu! (Thủy độn Thác cuốn chi thuật) _ Kakashi nhanh hơn Zabuza một bước, mắt trái Sharingan của thầy bắt đầu hoạt động, ba

bánh xe lốc xoáy từ từ xoay tròn rồi quay tít.

- Cái... Cái gì? _ Zabuza thốt lên.

Mặt nước trước mặt Kakashi chuyển động xoay tròn tạo thành hình xoáy nước khổng lồ, nước sông vọt lên khỏi mặt nước, cuộn tròn hung hãn ào ào lao về phía Zabuza.

“Không thể thế được.” _ Xung lượng cường đại khiến cả người Zabuza bị đẩy lùi cuốn trôi theo dòng nước.

“Ta mới là người cố gắng khai triển nhẫn thuật này, nhưng ta không thể...”

“...theo kịp tốc độ của hấn.” _ Hấn trợn mắt không cam tâm. Thế nước mạnh mẽ như một con bão lớn đổ bộ, hung hãn cuốn trôi cả hàng cây cổ thụ trên đường nó quét qua.

Vị trí nhóm người Naruto, Sasuke,... cũng không tránh khỏi sự ảnh hưởng của nhật thuật, sóng lớn dữ dội. Naruto phải cố gắng níu tay vào cành cây gần đó mới tránh thoát khỏi sự lôi kéo của dòng nước.

Thân hình Zabuza dán chặt vào thân cây, hấn không còn hơi sức để cử động nữa. Bốn thanh kunai của Kakashi phi tới, chuẩn xác ghim vào hai cánh tay và hai bắp chân Zabuza khiến cái dáng rũ rượi như sắp chết của hấn dựng thẳng đứng như thân cây mà hấn đang dựa vào.

- Kết thúc rồi. _ Kakashi đứng trên cành cây mà Zabuza đang dựa tuyên bố, nước dần rút.

- Vì sao...? Ngươi có thể nhìn thấu tương lai sao? _ Zabuza liếc mắt lên trên hỏi.

- Phải rồi. _ Kakashi tay phải giương kunai lên tuyên bố. – Ngươi sắp chết rồi.

Lúc này hai thanh senbon (kim châm) từ xa ghim vào sau gáy Zabuza, tia máu bắn ra đỏ chói, cơ thể hấn lung lay đổ sập xuống. Hasu nhú mây, Naruto, Sasuke, Sakura, ông Tazuna miệng há hốc, Kakashi hai mắt mở lớn nhìn về phía thanh senbon bay tới.

Cành cây đối diện một cậu thiếu niên có thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt bị che lấp bởi chiếc mặt nạ màu trắng với khe mắt hẹp cùng những lượn sóng màu đỏ ở miệng và biểu tượng của Làng Sương mù ở trán, cậu ta có mái tóc dài được búi gọn gàng cố định phía sau, chỉ có hai dải tóc dài túm đuôi xoắn về phía trước. Cậu mặc một chiếc áo ngoài màu xanh rêu, bên trong là chiếc áo len cổ rùa màu tối và chiếc váy dài phủ quá đầu gối.

- Hư hư... _ Kề lẹ mặt cười nhẹ. _ - Đúng vậy. Hấn chết rồi.

Zabuza cả người cứng đờ, hai mắt hấn vẫn còn trừng trừng trợn ngược. Kakashi nhảy tới bên cạnh hấn, đặt hai ngón trỏ và giữa lên cổ bắt mạch.

- Hấn thực sự đã chết rồi. _ Kakashi quay mặt nhìn về phía người mới xuất hiện kia.

Cậu ta lịch sự cúi đầu nói:

- Cảm ơn rất nhiều. Tôi đã luôn tìm cơ hội để giết Zabuza.

- Mặt nạ này... Nếu ta nhớ không nhầm, ngươi chắc là người săn ninja ở làng Sương Mù. _ Kakashi đáp lại.

- Trí nhớ rất chính xác.

- Săn ninja? _ Naruto hùng hổ tiến lên.

- Cậu không biết nhóm săn ninja là gì à? _ Sakura cất tiếng nói nhìn Naruto ngây ra quay đầu lại nhìn cô bé dò hỏi.

- Cậu đáng lẽ phải học nó từ ở trường rồi chứ. Nhóm săn ninja chuyên ám sát ninja lưu vong như Zabuza, kẻ với lý do nào đó chống lại làng của mình. Họ làm vậy để gây đi các bí mật của làng. Đó là cái cơ bản nhất! Cậu nên học nhiều hơn.

- Đúng! Tôi là thành viên của nhóm truy kích ninja chuyên đi hạ những ninja lưu vong. _ Cậu thiếu niên đáp.

“Từ cân nặng và giọng nói, hấn chẳng khác biệt mấy so với tụi Naruto. Đúng, hấn là kẻ săn ninja” _ Kakashi thầm nhận định.

“Hấn không phải là đứa trẻ bình thường.”

Naruto không muốn thừa nhận chuyện về xảy ra, cậu chạy về phía thiếu niên mặt nạ, liếc nhìn về phía Zabuza lại ngược nhìn cậu ta, cậu cắn răng nhìn đi nhìn lại hai người, rồi hét lên:

- Ngươi là đứa quái nào hả? _ Naruto vừa chỉ về phía cậu thiếu niên vừa thò.

- Ngươi là ai?

- Bình tĩnh, Naruto. Hấn không phải là kẻ thù. _ Kakashi sensei hai tay rút túi quần, xoa dịu Naruto đang nóng nảy.

- Em không hỏi điều đó! Nhưng... _ Naruto quay lại nhìn Kakashi hai tay nắm chặt, rồi chỉ tay về phía kẻ mặt nạ không cam lòng nói tiếp:

- Zabuza chết rồi!

- Hắn... hắn rất mạnh, nhưng lại bị giết dễ dàng bởi một đứa nhóc không lớn hơn em là bao.

- Chúng ta... trông như những tên ngốc!

- Em không thể chấp nhận việc này! _ Naruto lại nắm chặt tay nhìn Kakashi sensei đi về phía mình.

- Thầy hiểu em không thể tin. Nhưng đây là sự thật. _ Thầy cúi người, đưa tay dúi đầu Naruto xuống và xoa.

- Trên thế gian này, có những đứa trẻ ít tuổi hơn em... và mạnh hơn thầy.

Nghe đến đây, Sasuke cắn răng nhìn về phía kẻ đeo mặt nạ, rồi quay đầu đem theo ánh nhìn thật sâu về phía Hasu. Trong đầu cậu thoáng hiện lên từng hình ảnh:

Ngày đầu Hasu trở về, cô mang tới cho bọn họ một cảm giác uy áp khủng khiếp, chính đôi mắt Sharingan của cậu cũng không nhìn ra được ảo thuật của cô ấy.

Trong trận chiến vừa rồi:

Khi chân tay cậu run rẩy, muốn tự tổn hại bản thân để thoát khỏi cảm giác sát khí dày đặc của hai jounin gây ra. Trong khoảnh khắc cậu quay đầu nhìn Lum truyền chakra nhắc nhở mình, Sasuke thoáng thấy Hasu biến mất trong giấy lát, chỉ là một giây ngắn ngủi thôi nhưng cậu nhìn ra được cô ấy từng rời vị trí. Sau đó cậu cảm giác được có vài tia nước lạnh lạnh bắn vào người mình. Nếu như liên hệ với lời nói của Hasu trước đó:

“- Kakashi sensei, hai thủy phân thân, Zabuza vị trí 50m hướng 10 giờ.”

Và phản ứng của Zabuza đối với Hasu sau đó, nghĩa là Hasu không tiếng động mà hạ gục một thủy phân thân của Zabuza.

Cái khoảnh khắc chứng kiến thanh kiếm Kubikiri Houcho (Thủ cấp đoạt đao) của Zabuza chỉ cách người Hasu 1cm, trái tim cậu như ngừng đập. Cậu muốn tiến lên, ngăn cản thanh đao đó, nhưng đôi chân cậu chậm chạp như bị cái gì đó níu chặt. Vậy mà, cô ấy lại nhẹ nhàng tránh đi khiến cậu ngạc nhiên vô cùng.

Sasuke ủ rũ cái đầu tự hỏi: “Ba năm qua mình đã làm được cái gì?” Thời điểm Hasu xuất hiện bên cạnh cậu, cô ấy mới bắt đầu học hỏi những kiến thức cơ bản của một ninja, khi đó cậu đã là học trò cưng của thầy cô trong trường. Còn hiện tại,... cậu không nhìn ra được khả năng của Hasu. Bọn họ cùng là người gia tộc Uchiha...

Trong khi Sasuke còn mải mê suy nghĩ thì cậu thiếu niên đeo mặt nạ trên cây biến mất theo làn gió, làn gió cuốn theo lá ấy lại xuất hiện bên cạnh Zabuza và cậu ta cũng hiện thân ở đó. Cậu ấy nâng xác Zabuza lên, quàng tay hắn lên vai mình nói:

- Trận chiến của các bạn đã kết thúc. Tôi phải đi xử lý cái xác này. Thân thể này chứa nhiều bí mật. Xin phép các vị. _ Bàn tay trái cậu ta dựng thẳng đứng trước mặt niệm ấn, tại vị trí cậu thiếu niên và Zabuza làn gió cuốn theo lá ban nãy lại xuất hiện.

- Hắn biến mất rồi... _ Naruto thốt lên.

Hasu nhún vai, không có ý kiến gì với việc hai người kia biến mất, họ đi rồi cũng là chuyện tốt, đội 7 cần nhiều cơ hội cọ sát để trưởng thành hơn.

Thầy Kakashi thờ dãi, đưa tay kéo băng bảo vệ trán xuống che đi con mắt trái Sharingan, nhìn Naruto chạy về phía gốc cây ban nãy cậu thiếu niên kia đứng.

- Hắn không còn ở đây nữa đâu.

Naruto đôi vai run rẩy không cam lòng, hai chận khuỵu xuống, cậu không để ý tới đau đớn đôi tay hung dữ liên tục đâm xuống nền đất [Bụp... bụp...]

- Thế là sao...

- Chúng ta là...?!

[Bụp... bụp...] _ Âm thanh đôi từ đôi tay cậu ấy phát ra không dứt.

- Naruto niichan...! _ Lum trên vai Sasuke không hiểu tại sao anh Naruto lại hành động như vậy?

- Naruto... _ Sakura cũng đồng thời bật thốt.

- Chết tiết! Chết tiết! Chết tiết!

- Chết tiệt! Chết tiệt! _ Naruto vẫn không ngừng hét lên.

Kakashi sensei đi về phía Naruto nắm lấy cánh tay cậu khuyên giải:

- Những việc như thế này xảy ra khi em là ninja. Nếu em không thích nó thì lần tới hãy thể hiện. _ Dứt lời thầy buông tay Naruto ra để mặc cậu ủ rũ quay lại nhắc cả nhóm

- Nhiệm vụ của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Chúng ta cần phải đưa ông Tazuna về nhà.

- Ha ha ha ha.... Xin lỗi mọi người về tất cả. _ Ông Tazuna đưa tay lên vành mũ cười nói, cố gắng xoa dịu đi không khí căng thẳng vừa rồi. – Về nhà tôi nghỉ ngơi thôi!

- Được rồi! Vui lên và đi thôi! _ Kakashi sensei hô hào, tiên phong đi về phía trước. Đi được vài bước thì đôi chân thầy bỗng dừng khựng lại rồi lăn đùng ra đất.

Mọi người tròn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Gì vậy? Chuyện gì vậy? _ Vừa chạy về phía thầy Sakura vừa la lên.

- Kakashi sensei...!/? _ Naruto cúi xuống gần thầy nhỏ giọng thăm dò nhưng không hề thấy thầy có phản ứng gì, cậu sợ hãi hô lên:

- Kakashi sensei....

Tác giả: Hanakura

Blog: hanakurafiction

Facebook: Hanakura-1401338503213416/

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Naruto*] *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trên đời này không gì là không thể

- Kakashi sensei...!/? _ Naruto cúi xuống gần thầy nhỏ giọng thăm dò nhưng thầy vẫn không hề phản ứng, cậu sợ hãi hô lên:

- Kakashi sensei....

Hasu bước tới ngồi cạnh thầy Kakashi, cô đưa hai ngón cái và trở mở rộng vành mắt, chỉ thấy đôi con ngươi co rụt, lòng trắng dày đặc những tơ máu đỏ theo suy luận ban đầu là xuất huyết dưới kết mạc do tập trung quá nhiều chakra sử dụng cho đôi mắt:

- Mọi người yên tâm, không có gì đặc biệt nghiêm trọng. Do thầy dùng Sharingan quá nhiều thôi.

Naruto và Sasuke thờ phào nhẹ nhõm, hai người giúp Hasu đưa thầy Kakashi tới nằm thoải mái dưới bóng dâm gốc cây ven đường.

Lum cũng trở lại trên vai Hasu.

- Nheo.... Nheo...

Hasu liếc mắt nhìn nhóc ra hiệu.

- Giúp mommy một chút.

- Dạ. _ Lum vui vẻ gật đầu.

Hội ý thành giao, Hasu tập trung chakra vào lòng hai bàn tay đang đan vào nhau hòa chúng vào làm một với chakra của Lum, đưa tới vị trí hai mắt đang nhắm nghiền của Kakashi sensei. Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt lúc này phát ra ánh sáng xanh ngọc kỳ diệu, cứ thế đi vào đôi mắt của Kakashi. Đầu óc Hasu cũng không ngừng suy luận:

“Lượng chakra mà Kakashi sensei phải tiêu hao khi sử dụng Sharingan lớn hơn gấp 5 lần so với người sử dụng Sharingan thông thường. Việc này cực kỳ

bất lợi cho thầy ấy trong mỗi lần giao chiến. Tại sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy? Về lý thuyết là do thầy không phải người gia tộc Uchiha, không có huyết kế giới hạn. Nhưng mình vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Chiều theo định luật bảo toàn và chuyển hóa năng lượng của bác sĩ Mayer và các nhà khoa học thế kỷ XIX thì lượng chakra dư thừa ấy đã chuyển hóa thành dạng gì, đi đâu?”

Cơ thể Hasu chợt khựng lại, dường như loáng thoáng nhận ra cái gì đó, nhưng lại không bắt lại được, giống như đã nhìn thấy nhưng lại như không phải, nó đến rồi đi rất nhanh làm người ta không nắm chắc. Hai tay cô bé thu lại, cả người rơi vào trầm tư.

- A... Thầy tỉnh rồi. _ Naruto và Sakura vui mừng reo lên.

- Sharingan thật lợi hại, nhưng nó tổn hao nguyên khí quá nhiều. Em không biết là nó tốt hay xấu đây. _ Sakura than thở.

Kakashi sensei ngồi dậy, đầu óc hơi choáng váng, thầy đưa tay phải lên đỡ trán và nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhận ra mình mới ngất cũng chưa lâu. Nếu như với cường độ sử dụng Sharingan như vừa rồi bình thường sẽ phải mất khoảng 2 đến 3 tiếng đồng hồ sau mới có khả năng tỉnh lại, có lẽ phải một tuần sau mới có thể hồi phục, nhưng hiện tại ngoại trừ vừa rồi hơi đau đầu ra thì cả cơ thể cảm thấy cực kỳ sáng khoái giống như sáng sớm ngủ dậy. Thầy nghi hoặc hỏi:

- Thầy xin lỗi. Vừa rồi là...

- Là Hasu truyền chakra cho thầy. _ Sasuke lập tức hiểu ý tiếp lời.

Cơ thể Kakashi thoáng chững lại:

- Hasu? Em là ninja trị thương sao? _ Thầy quay đầu nhìn Hasu bên cạnh mình. Cô nhóc đang thất thần suy nghĩ cái gì đó, không hề nhận ra có người đang nói chuyện với mình.

Sasuke ánh mắt lo lắng, lay nhẹ người Hasu:

- Hasu, Hasu... Em không sao chứ?

- A.... _ Hasu giật mình, ngược mắt nhìn Sasuke.

- Không sao, em không sao. _ Ngoảnh đầu nhìn xung quanh thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, Kakashi sensei cũng đã tỉnh. Cô bé làm như không có chuyện gì, đứng dậy phui mông thúc giục mọi người.

- Đi thôi. _ Rồi lại thất thần tiếp tục bước đi.

Nhìn phản ứng kỳ lạ của Hasu, mọi người muốn nói chuyện rồi lại thôi, lục tục đứng dậy lên đường.

Sasuke nhìn chằm chằm bóng lưng Hasu phía trước rồi lại quay đầu đi, cũng bắt đầu lâm vào trầm ngâm tương tự. Lúc này cậu cảm thấy cực kỳ phần nộ với bản thân mình. Nếu như việc không thể đối đầu với Zabuza khiến cậu cảm thấy bản thân mình thất bại, thì việc nhìn thấy Hasu có khả năng vượt trội hơn hẳn thì cậu càng hận bản thân mình hơn. Lẽ ra nhận ra được sức mạnh của em ấy phải khiến cậu vui mừng mới đúng, nhưng bản thân cậu lại cảm thấy rất không thoải mái nếu như không muốn nói là khó chịu và ghen tị.

“Tại sao mày lại có những suy nghĩ thối tha như vậy! Mày phải mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn để bảo vệ em ấy.” _ Sasuke hai tay nắm chặt, giằng giữ với chính bản thân mình.

Nhà ông Tazuna, trong phòng khách ngoại trừ Hasu đang ngồi một mình ngoài bờ biển thì tất cả đều tập trung ở đây.

- Kakashi, cậu đã tiêu diệt được một tên ninja rất mạnh. Có lẽ chúng ta sẽ được yên ổn một thời gian. _ Ông Tazuna tay cầm chiếc khăn tắm quàng trên cổ lau mồ hôi trên mặt nói.

Kakashi sensei không hưởng ứng lời ông Tazuna vừa nói, đặt cả bàn tay lên trán suy nghĩ. “Zabuza đã chết rồi nhưng sao mình cứ cảm thấy lo lo. Có vẻ, mình đã quên một vài thứ rất quan trọng.”

- Có chuyện gì vậy thầy? _ Naruto chú ý thấy vẻ mặt khác thường của Kakashi sensei.

- À, ừ, về cậu bé ANBU làng Sương Mù hôm nay... Ninja truy sát được coi như là kẻ mổ xác chết ngay tại chỗ.

- Thế... _ Sakura chưa hiểu ý thầy muốn nói.

- Cậu bé đeo mặt nạ đã làm gì với Zabuza? _ Kakashi sensei hỏi lại.

- Làm sao chúng ta biết được. Cậu ta đã bế Zabuza đi. _ Sakura đáp ngay lại.

- Đúng vậy. Tất cả những gì cậu ta muốn đó là mang đầu Zabuza về như là bằng chứng. Bên cạnh đó, vũ khí mà cậu ta dùng rất đáng ngờ. _ Kakashi tiếp tục dẫn dắt.

- Đó là những chiếc kim dài. _ Sasuke hình dung lại, chợt nhận ra, đôi mắt cậu mờ to. – Có lẽ nào?
- Phải, đúng như em vừa nghĩ. _ Kakashi khẳng định lại nghi vấn của cậu là đúng.
- Há? _ Naruto chống đầu nhìn. Ông Tazuna cũng liền thốt lên nghi vấn trong đầu cậu lúc này.
- Các cháu đang nói chuyện gì vậy?
- Zabuza vẫn còn sống. _ Sasuke đứng khoanh tay, bình tĩnh khẳng định.
- Cái gì.....? _ Ông Tazuna, Sakura và Naruto ngoác miệng ra hết lớn, hai mắt tròn tròn.
- Vậy nghĩa là sao? _ Naruto hai tay nắm lại để phía trước đập lên đập xuống trong khoảng không.
- Thầy đã kiểm tra lại là hẳn đã chết rồi mà, thầy Kakashi. _ Sakura nôn nóng nhào người lên phía trước hỏi lại.
- Ta đã kiểm tra. Nhưng hẳn dường như chỉ đang hấp hối. Vũ khí mà ninja săn đuổi đó dùng có sức sát thương thấp, trừ khi trúng vào chỗ hiểm. Phần lớn nó chỉ được dùng trong lâm cứu. Ninja săn đuổi hiểu biết về cơ thể người rất tốt. Đối với họ việc để cho một người lâm vào trạng thái hấp hối là rất đơn giản.
- Thứ nhất, cậu ta vác cái xác của Zabuza lên mặc dù cái xác của hẳn nặng hơn cậu ta. Thứ hai, cậu ta dùng một vũ khí có tỉ lệ chính xác cực cao. Từ những điểm đó có thể thấy cú đánh đó không phải để giết Zabuza mà là để giúp hẳn. _ Sasuke đưa ra từng luận điểm rõ ràng và kết luận.
- Chính xác, Sasuke! _ Kakashi nhìn Sasuke bằng ánh mắt tán thưởng. Chỉ mới 12 tuổi nhưng cậu nhóc có đầu óc cực kỳ nhạy bén.
- Có lẽ hai người nghĩ hơi quá rồi. _ Ông Tazuna không cho là đúng.
- Không, khi một ninja cảm thấy điều bất thường, anh ta phải chuẩn bị trước khi quá muộn. Đó là một trong những nguyên tắc “thép” của ninja. _ Kakashi sensei khẳng khái nói.

Sasuke nhìn cái người đang run rẩy bên cạnh mình lắc đầu cảm thán “Cậu ta đang hạnh phúc vì biết Zabuza vẫn còn sống. Thật đúng là Naruto!”

- Thầy định sẽ làm gì trước khi quá trễ? Liệu cậu bé đeo mặt nạ kia có phải cũng là kẻ thù của chúng ta? _ Sakura hỏi.
- Thầy đang định huấn luyện cho tất cả mọi người.
- Đợi đã, ngay cả chúng ta luyện tập, nó vẫn chẳng giúp ích được gì. Khi mà thầy – người dùng Sharingan siêu đẳng vẫn chẳng địch lại được hẳn. _ Ngoài miệng thì nói vậy còn nội tâm Sakura thì mạnh mẽ chửi thề “Chết tiệt! Thầy tính giết hết bọn em hả????”
- Sakura, ai đã phân tán sự chú ý của Zabuza khi hẳn đang đuổi giết Hasu? Ba đứa em đang trưởng thành rất nhanh. Đặc biệt là em Naruto.
- Há? _ Naruto ngây ra.
- Em lớn nhanh nhất. _ Kakashi sensei híp mắt cười nói.

Naruto khoe môi khẽ nhếch lên vui sướng vì được thầy khen ngợi.

“Đường như cậu ấy đang ngày càng đáng tin cậy, nhưng...” _ Sakura bình luận.

- Thầy rành nghề lắm thầy à. Giờ thì mọi thứ đang trở nên thú vị hơn. _ Naruto giờ hai nắm tay lên không thể không tự sướng. Đúng lúc này cửa phòng đẩy ra:
- Không, không đâu. _ Một cậu nhóc khoảng chừng 8 tuổi bước vào phòng.
- Mày, mày là ai? _ Naruto quay người lại chỉ tay vào cậu nhóc.
- Ô, Inari, cháu đã ở đâu vậy? _ Ông Tazuna đưa hai tay lên gọi cháu trai của mình.
- Cháu đã về rồi đây, ông ơi... _ Khác với giọng nói không tin tưởng ban nãy, giọng nói non nớt lại vang lên, cậu bé lao vào lòng ông mình ôm chặt.
- Inari, chào mọi người đi. Họ là những ninja đã theo hộ tống ông đó. _ Lúc này mẹ cậu nhóc cũng tiến đến hai tay chống hông người hơi cúi, dạy dỗ cậu nhóc.
- Không sao đâu mà, phải không Inari. _ Ông Tazuna xoa đầu nhóc dỗ dành.

Ánh mắt cậu nhóc hoài nghi nhìn từng người trong đội 7, giống như nhìn thấy được tương lai của bọn họ, nhóc quay sang nói chuyện với mẹ mình:

- Mẹ, họ sắp chết rồi. Không một ai có thể chiến thắng khi chống lại Gatoh.
- Nhóc nói gì? Khủng bố tụi này hả? _ Naruto hét toáng lên.
- Nghe đây, ta là một siêu anh hùng, đang sắp trở thành một Hokage lừng danh. Không biết ai là Gatoh hay chocolat nhưng hẳn chẳng phải đối thủ của ta. _ Cậu tiếp tục tự tin khẳng định bản thân và ước mơ của mình.
- Người hùng? Tên ngốc, chẳng thấy có vẻ gì là người hùng cả. _ Nhóc Inari cúi đầu lẩm bẩm, rồi khẳng định sự không tin tưởng của mình làm Naruto điên tiết.
- Á á... Mày nói cái gì? _ Naruto lao về phía trước muốn đánh tên nhóc kia một trận nhưng Sakura đã kịp thời ngăn lại.
- Dừng lại nào.
- Nếu anh không muốn chết thì về nhà đi. _ Cậu nhóc bỏ lại một câu nói rồi quay người bỏ đi.
- Con đi đâu vậy Inari. _ Ông Tazuna gọi với theo lúc này cậu nhóc đã ra tới cửa.
- Con đi ngắm biển. _ Cậu bé kéo cửa phòng ra, chợt thấy ngay sau cánh cửa một bé gái trạc tuổi cậu, đang nhìn cậu chăm chăm, Inari chưa từng nhìn thấy ai xinh đẹp như cô ấy. Khi mà cậu còn chưa biết phải phản ứng thế nào thì người đó đã nhìn thẳng vào mắt cậu và lạnh nhạt nói:
- Trên đời này không gì là không thể, chỉ là cậu có tin, có dám nghĩ, dám làm nó hay không mà thôi. Những kẻ hay nghi ngờ thường chẳng làm nên tích sự gì cả. _ Dứt lời Hasu lách người lướt qua cậu nhóc, bước thẳng vào nhà.

Nghe ra hàm ý Hasu đang nói mình, Inari căm giận quay người lại phản đối:

- Cậu thì biết cái gì? Nói thì hay lắm, nhưng kẻ yếu luôn thua người có quyền lực. Các người có làm gì cũng không thể chiến thắng được Gatoh.
- Cậu nói đúng. _ Mọi người, ngay cả Inari không ai ngờ Hasu lại trả lời như vậy. Nhưng vài giây sau cô bé lại chậm rãi lên tiếng.
- Vì vậy nên cậu mãi mãi là kẻ thua cuộc.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Naruto]* *Cánh Sen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.